

ДЖИНИ ХАРЦМАРК

БЕЗУМНО РАЗСЛЕДВАНЕ

Част 1 от „Кейт Милхоланд“

Превод от английски: Вихра Ганчева, 1997

chitanka.info

На Майкъл

Бих искала да благодаря на доктор Чарлс В. Уетли от Медицинската лаборатория в Дейд Каунти и на доктор Джоел Хауъл за това, че споделиха опита си с мен.

Задължена съм също и на Нанси Лав, и на Сюзан Рандол, но преди всичко на моя съпруг Майкъл за помощта и настърчението.

ГЛАВА ПЪРВА

Другите адвокати в стаята бяха мъже. Жените може и да са превзели всички области от правото, но сделките по сливане и изкупуване си остават запазена мъжка територия. В редките моменти, когато си позволявах да се замисля върху този факт, неизменно се питах какъв ли извод би трябвало да направя за себе си. Но пък естествено онова, което най-много ме привлича в тези сделки, е липсата на време за подобни въпроси.

Денят на благодарността току-що бе отминал и се нижеха тихите седмици до Коледа, когато дори и най-стрънките печалбари го дават по-спокойно. Наскоро бях приключила с обединяването на две компании от текстилната промишленост — сериозна сделка, чийто зигзагообразен маратон месеци наред развлечаше читателите на бизнес изданията. Колегите ми използваха благодатното затишие в офиса, за да се запознаят с жените и децата си, а аз се бях заела с непосилната задача да изровя бюрото си изпод преспите хартии и правех всичко възможно да не мисля за Коледа, Ръсел и самотата.

Така една петъчна утрин се озовах на събранието за ценните книжа, където някакъв пребледнял гений се опитваше да ни убеди колко е важно да подкрепим промените в законодателството. Аз изучавах портретите на покойните съдружници по стените от тъмен махагон и с възхита наблюдавах трогателните познания по рибешка анатомия, които колегата ми Хауард Акър демонстрираше в тетрадката си.

От тази скуча ме спаси един от низшите служители, който боязливо се промъкна по маратонки в стаята и ми подаде бележка, написана със ситния и неразгадаем почерк на Джон Гутман. „Айкел току-що пусна ръка на «АЗОР». Ела в кабинета. Носи майонеза.“

— Добра ли е новината? — прошепна Акър. — Да не си ударила шестица от тотото?

— Още по-добра — отвърнах и се отправих към вратата.

На ексцентричния жаргон, използван в отдела по сливания и изкупувания или за по-кратко „СИ“, бележката означаваше сигнал за атака срещу акулата Едгар Айкел, който е започнал принудително изкупуване на един от най-големите ни клиенти — фармацевтичната компания „Азор“.

От няколко седмици следях котировките на акциите им, дебнех за слухове от Уолстрийт и подпитвах борсовите агенти. Имах смътното усещане, че някой е вдигнал мерника на „Азор“. Джон Гутман, моят шеф, ме обяви за побъркан и така и не се умори да ми го втълпява. Изтъкваше довода, че твърде голям процент от акциите на „Азор“ са собственост на фамилията Азорини и най-вече на основателя и президента — Стивън Азорини. Всички тези акции, притежавани от вътрешни лица, отбелязваше Гутман, превръщат „Азор“ в непривлекателен обект за изкупуване, ама толкова чак непривлекателен, че ако някой е до такава степен малоумен и посегне на „Азор“, след това ще трябва да си изяде ръцете от яд. Вероятно майонезата сега ще е за гарнитура.

Джон Гутман бе моят учител и мъчител. В „Калахан Рос“ беше дошъл от конкурентна фирма, заедно с внушителна тумба клиенти и напълно заслужена репутация на подлец. Според един често цитиран случай, Гутман скръцнал със зъби на някакъв млад съдружник, че нещо му досаждал и оня имал нахалството да заяви: „Друг път ще внимавам. Знаех си, че с вас шега не бива“.

Дипломата ми още миришеше на мастило, когато връзките на семейството ми се задействаха и аз успях да се докопам до „СИ“ отдела на „Калахан“. Но едно е да те назначат, съвсем друго е да ти възложат работа. Кой ще гласува доверие на жена адвокат за каквато и да е сделка, заслужаваща внимание, пък била тя и най-постната?... Сутрин на бюрото ми се появяваха някакви задачки, до обед ги приключвах и след това вече не ме търсеха за нищо. Накрая Гутман ме взе под своя опека. Проблемът е, че четири години по-късно той все още очаква да съм му коленопреклонно задължена и признателна.

Като влязох при него, той говореше по двата телефона едновременно и аз се срутих в обичайното си кресло. Кабинетът беше ъглов, с размерите на малко ранчо, оборудвано със заседателна маса, канапе, библиотеки със стъклени витринки и писалище, на което спокойно можеше да кацне самолет. За разлика от старинните мебели

из офиса, гравюрите с ловни сцени и деликатното ухание на отколешно богатство, кабинетът на Гутман бе неприлично модерен. Изпълнението бе изцяло в черно и бяло. На бюрото се мъдреха само папката с документите по съответната сделка и една ваза, от която стърчеше наръч изрядно подострени моливи. Гутман не припарваше в моя кабинет, освен в най-крайни случаи. Вероятно хаосът му причиняваше физическа болка.

— Права бях! — обадих се аз, когато най-после затвори телефоните.

— Права, права. Не се фукай толкова.

Той беше непривлекателен мъж, наближаващ петдесетте. Перверзно черната му коса бе започнала да посребрява, но я носеше предизвикателно отметната назад. Дебелите черни рамки на очилата подчертаваха гъстите му вежди.

— Това е положението, Джон. С борсата отдавна сме на „ти“.

— Значи така са се натрупали паричките на фамилията Милхоланд...

— Не. Пррапрадядо ми е продавал опиум на китайците.

— Та какво ще каже госпожица Ясновидката, колко долара е предложил Айкел за всяка акция на „Азор“?

— Нямам представа. Вчера последната котировка беше трийсет и седем и малко отгоре.

— Четирийсет и осем на парче.

— Айкел не си поплюва.

— Айкел никога не си поплюва. Току-що говорих с твоя приятел Стивън Азорини. След двайсет минути ще има събрание в офиса му. Искам да направиш копие от учредителния им договор и да ме чакаш във фоайето.

— Ще идвам с теб? — Не знаех да вярвам ли на ушите си.

— Разбира се — рече той, сякаш това бе най-естественото нещо на света. — Сигурен съм, че днес Стивън ще иска да вижда колкото може повече свои хора около себе си.

Направо нечувано — някакъв си дребен служител като мен да се появи на среща с клиент, особено пък клиент от ранга на „Азор“. В адвокатските фирми като „Калахан Рос“, дори за да подадеш искова молба в съда, трябва първо да си станал съдружник.

— Хайде, върви се пригответай — отсече Гутман.

Както си му е редът, на куфарчето ми имаше златна плочка с инициали К. А. П. М. — Катарин Ан Прескот Милхоланд. Парите на семейството ми са толкова древни, че никой не се пита откъде и от кого започват, макар че продавач на опиум наистина е имало. Имало е и един Прескот, който основал компания за производство на хартия, друг Милхоланд пък натрупал състояние от въгледобив в открити рудници през ония сладки времена, когато още не бил ударил часът на профсъюзните лидери и природозащитниците. Оттам нататък членовете на фамилията — къде със собствени сили, къде благодарение на бракове с когото трябва — се насочили към корабния транспорт, недвижимите имоти и още цял поменик дейности, тъй разнообразни и доходни, че в един малък офис на Монро стрийт трима души ежедневно се занимават единствено с това да управляват попечителските фондове и инвестиции на моите родители, сестра ми и мен.

Но, както ще отбележи майка ми след петото или шестото мартини, работата не е в това, че сме богати, а че сме богати от много, много отдавна. Поколения наред Милхоландовци посещавали училищата, които трябва, обличали се точно с каквото трябва, членували в най-представителните клубове, спонсорирали най-авторитетните благотворителни фондации. От деня на моето раждане амбициите на родителите ми се материализирали в един ясно очертан път — подготвително училище, балове във висшето общество, колежът „Брин Мор“, ако ми сече акълтът, ако ли пък не — една-две годинки в Швейцария, после стотици приеми, докато си намеря някой мъж с подобаваща биография, после — сватба, деца, гувернантка, светски изяви, тържества и тоалети, тоалети, тоалети... Когато пораснах достатъчно, а именно през първата година в гимназията, осъзнах какво ме очаква и моментално побягнах презглава.

По пътя се сблъсках със Стивън Азорини — най-необикновеното момче, което бях срещала — и той улови окото ми като орхидае в бръшлян. Баща му беше застаряващ бизнесмен, говореше се, че бил нещо гъст с мафията. Най-вълнуващият за времето слух бе, че изтъргувал приемането на Стивън в първокласното училище на северното крайбрежие „Дей Скул“ срещу дванайсет тенискорта и

аудио-видео център. Дори и Стивън да не беше толкова красив, изискан и адски забавен, скандалът, който предизвикахме, когато почнахме да излизаме заедно, ужасно си струваше.

Последната година в училище вместо с балове упълътнихме с конни надбягвания, боксови мачове и забави по блус-клубове из квартали, за чието съществуване не бях и подозирала. Бягахме от часовете, усамотявахме се в апартамента на баща му, когато теренът бе чист или запрашвахме с яхтата на родителите ми, без да ни пука от забраните за малки плавателни съдове. Стивън ме научи наекс, наркотики и рокендрол. Усещането, че той е чужденец, че произхожда от една страна, която никога не съмвиждала, го правеше само още по-привлекателен.

В колежа си загубихме дирите. Аз постъпих в „Брин Мор“ и не можех да си намеря място от щастие — там нито бяха чували за семейство Милхоланд, нито се интересуваха колко пари има. Стивън отиде в Харвард и се влюби в хладното безпристрастие на химическата лаборатория. На втората година се прехвърли в Масачузетския технически институт, завърши го и смая всички като кандидатства медицина.

След това много-много не съм се сещала за него. Бях изтормозена от овладяването на правните науки, а и вече се бях запознала с Ръсел. После, под белия амвон на църквата „Сейнт Джон“, Стивън бе само едно от четиристотин и осемдесетте лица около нас. Но месец и половина по-късно, когато на Ръсел му откриха тумор в мозъка, именно Стивън — тогава стажант-лекар в болницата на Чикагския университет, бе този, който стоеше неотлъчно до леглото му, за да ни спаси от болничната бюрокрация и ежедневната канонада от лоши новини. Към края времето запрепуска толкова ужасяващо бързо, че дори пътят от къщи ми се струваше непоносимо дълъг и тогава Стивън ми даде ключа от апартамента си до болницата. Той спеше в кабинета в отделението, а аз се свивах в неговото легло и плаче за умиращия си съпруг.

В таксито по пътя за съвещанието Гутман спази строгата забрана за обсъждане на работата извън обезопасените стени на офиса. Всяка година се харчеха луди пари за унищожители на документи и за

устройства против подслушване. Никой не би желал съкровените тайни на „Калахан Рос“ да бъдат раздухани от някой шофьор с оствър слух и нюх към пазарните механизми. Така че Гутман, по природа алергичен към неангажиращите светски разговори, бе потънал в мрачно безжалостно мълчание, а пръстите му красноречиво барабаняха по куфарчето.

Гутман ненавиждаше Едгар Айкел. За първи път се били изправили един срещу друг при някакво особено кръвожадно сливане на компании за търсене на нефт. Клиентът ни в края на краищата бил спасен от „бял рицар“ — по-приемлив за компанията купувач, но омразата на Гутман вече била добила трайността и силата на натрапчива идея. Гутман бе уверен, че тогава Айкел е използвал шантаж и всевъзможни други заплахи, за да принуди акционерите да му продадат дяловете си. Чувала бях и други подобни истории, но отдавах преобладаващата част от тях на пословичната параноя на шефа. Оттогава отношението на Гутман към Айкел се люшкаше между омраза и откровена погнуса. Можех да си представя какво изпитва в момента.

Той плати таксито, а аз си поех въздух преди схватката с ледения вятър, който брулеше откъм езерото и се огледах за съгледвачи или репортери — уличните артисти от занаята фирмено сливане. Айкел сто на сто се бе погрижил да постави някой, който да води на отчет посетителите при Стивън Азорини. Вниманието ми обаче беше привлечено единствено от някакъв клощав негър в омазан шлифер, който се поклащаше със затворени очи пред входа за гарата.

Администрацията на „Азор“ се намираше в що-годе нова сграда с офиси на Саут Мичиган авеню, срещу Музея на изкуствата. Стивън нае помещението по същото време, когато се премести в нов апартамент и на двата фронта демонстрира сериозни дизайнерски напъни, които доста ме учудиха. Кабинетите бяха изискано елегантни и модерни, с изчистени форми, типични за млада високотехнологична компания.

Незабавно ни въведоха в просторна конферентна зала. Масата бе издялана от една-единствена масивна плоча розов мрамор и заобиколена с онези черни кожени столове, чийто дизайнер е спечелил престижна награда, но е създал същински ад за седящите. Стените бяха голи, като не се смята тази с огромния прозорец към

Бъкингамския фонтан, сух и запустял през зимата, със студеното сиво езеро зад него.

Сред присъстващите познавах само двама — Дани Уол, главният юрисконсул на „Азор“ и завеждащата връзките с обществеността; бях я виждала някъде. Останалите представляваха просто непознати напрегнати лица на хора от бизнеса. Никой не говореше. Хрумна ми, че вероятно мислено актуализирах автобиографиите си.

В училище ни учеха, че принудителното изкупуване е средство за придобиване на собственост, която не може да бъде получена чрез преговори. Същото естествено важи и за изнасиливането. Предвид моята специализация, гледах много да не се замислям за аналогията. Но за Стивън Азорини и най-вече за подчинените му, апетитите на Едгар Айкел съвсем не бяха повод за умствена гимнастика.

Фармацевтичната компания „Азор“ бе любимата рожба на Стивън Азорини, зачената от усета му за наука и за работа с хора. Още по време на следването бил осенен от идеята да подбере млади учени, да им даде щедри заплати и да им осигури независимост от преподавателската дейност и научните стипендии, с които академичният свят ги държи в ръцете си. През шестте години в бизнеса начинанието на Стивън бе родило смайващи плодове. Дългият списък от постижения на компанията и нетрадиционният стил бяха поставили Стивън начало на една от най-бързо развиващите се биомедицински компании в света. Неин продукт имаше положително действие върху мигрената, нейно оборудване се използваше за изследване вируса на СПИН, а един мощен антикоагулант предотвратяваше съсирането при коронарен байпас и намаляваше смъртността с дванайсет процента. В момента се разработваше ново лекарство срещу ембрионалния алкохолен синдром, както и някакви революционни препарати за шизофрения.

И ето сега Едгар Айкел, без дори да е стъпвал в колеж и навлязъл в бизнеса с производство на гърнета за ауспух, възнамерява да си купи фармацевтична компания. Вероятно му е хрумнало, че ще си докара пари като я разпродаде на части или пък че патентите и материалните й активи — компютри, сгради, апаратура, поточни линии и тъй нататък, струват повече от самите акции, с които ще стане тихен собственик. Не звучи зле за Айкел, ала той и без това тъне в разкош в

Лейк Форест. Рокадата обаче неизбежно ще се окаже трагична за четиристотинте служители на „Азор“.

Стивън влезе тихо. Моята съквартирантка Клодия все повтаря, че от тази негова красота те приболяват чак пломбите. Права си е. С извяни черти като италиански киноартист, със сиво-сини очи и черна коса, една идея по-дълга от колкото повеляват нормите на деловите среди, а като се добави и ръст сто деветдесет и два, няма как да не го забележиш. Той пристъпи в залата и на секундата прикова вниманието на всички. Познавам го повече от десет години и все още в първия миг се стъпвам.

Седна на председателското място, а помощникът му Ричард Хумански зараздава някакви документи. Той пък бе от онези високоинтелигентни деца, които Чикагският университет бълва ежегодно. Ако не стоеше до Стивън, можеше да мине дори за хубавец.

Вън вече валеше и прозорците бяха набраздени от тълсти ледени капки. Най-горният лист бе копие от писмото на Едгар Айкел с обръщение „Уважаеми доктор Азорини“.

— Както виждате, получихме честитка от господин Айкел — започна Стивън, като с неприкрита омраза изплю името му. — В нея той ни уведомява, че тайно е придобил четири цяло и девет процента от акциите ни и възнамерява да закупи останалите на цена четирийсет и осем долара, с други думи — с трийсетпроцентова надбавка върху последната котировка. Според нормативно определения минимум, офертата за изкупуване важи двайсет работни дни, т.е. нашите акционери ще разполагат с по-малко от месец, за да отсъдят дали ние си вършим работата както трябва, или ще им е по-изгодно да си сложат парите в джоба и да дадат възможност на господин Айкел да се пробва. По-нататък господин Айкел изразява надежда, че ще се споразумеем и ще предпочетем доброволно сливане. — Стивън направи кратка пауза.
— Е, всички сме наясно, че за господин Айкел доброволното сливане е все едно непознат мъж да се приближи до някоя жена на улицата, да ѝ разкъса дрехите, а после да ѝ направи предложение за женитба. — Из залата се разнесе смях. — Просто държа да знаете, че Едгар Айкел — всъщност и който и да е друг — по никакъв начин няма да ни купи. „Азор“ не е каква да е компания. Ние не произвеждаме сачми, тоалетна

хартия или пък гърнета за ауспух, ние създаваме лекарства и препарати, които спасяват или удължават човешкия живот. Заровили сме милиони долари в проучвания, за които няма кой друг да отдели пари. Учените, дошли да работят при нас, са изгорили мостовете след себе си. Ако „Азор“ напусне бизнеса, ще пострадат много, много хора. А ако надвием Едгар Айкел, ще пострада единствено той.

Речта му бе трогателна и вдъхновяваща, но според често цитираната статистика, шансовете да се отхвърли едно финансово издържано и достатъчно категорично предложение за завземане са едно към пет. За да бъде отблъсната атаката на Едгар Айкел, ще е нужно много повече от благопожелания и демонстрация на мъжество.

— От този момент нататък изкупуването е задача номер едно за нас. Настоящият екип ще се среща всяка сутрин в осем часа за набелязване на дейностите за деня и вечер в шест за обсъждане на извършеното. Мисля, че е излишно да ви убеждавам каква опасност представляват коментарите и случайните разговори извън тази стая. Айкел от месеци е планирал всичко. Пред него има само едно препятствие. Той трябва да действа бързо, а му липсва конкретна информация за финансовото състояние на компанията и за нашите намерения. Сутринта вече говорих по телефона с Първа Нюйоркска банка, която се съгласи да действа в качеството на наш инвестиционен банкер. Брайън Гулд и хората му тръгнаха веднага и по-късно днес ще се срещнем с тях да обмислим в детайли стратегията си. Засега съм уведомил борсите и търговията с акциите на „Азор“ е блокирана за двайсет и четири часа. Също така съм насрочил събрание на управителния съвет за неделя по обяд. Някои от членовете са извън страната и уви, не е възможно да се срещнем по-рано.

Стивън изглеждаше уверен, че управителният съвет ще подкрепи решението му да се опълчи с всички сили на Айкел. Надявам се да знае нещо, което на мен не ми е известно, защото когато преди две години „Азор“ пусна акции на борсата, основателите драстично намалиха своя процент и бяха принудени да включат в управителния съвет още четирима директори, трима от които представляват интересите на новите акционери на „Азор“ — юридически лица и институции. Четвъртият е един стар семеен приятел — Тъкър Суийт, който бе натоварен да защитава интересите на частните акционери.

Първоначалните трима директори бяха все учени и лични приятели на Стивън.

Тримата от новите директори бяха банкери и следователно заинтересовани да се увеличава краткосрочната възвръщаемост на инвестициите им. Не бих могла да си представя как някой от тях ще отхвърли такова апетитно предложение. Седмият глас е на самия Стивън, но достатъчно е един от учените или пък Тъкър Суийт да вземе страната на банкерите и той ще се озове очи в очи с Айкл, за да обяви капитулация.

След края на заседанието Стивън застана на вратата като любезен домакин, който изпраща гостите си, стискаше им ръцете, тупаше ги по раменете. Аз покорно тръгнах в сянката на Гутман, но Стивън ме дръпна настрани. Зарових вгълбено из куфарчето си, докато всички излязат. Гутман естествено дойде да ме потърси, но като ме видя до Стивън, ми намигна цинично и изчезна.

— Как си? — обърнах се към моя стар приятел, когато останахме сами. Дори и на токчета трябва да вдигам нагоре глава. Пред него винаги се чувствам като момиченце, а това усещане не ми харесва.

— Доста съм ядосан, но иначе нищо ми няма. Работата е там, че ми е ясно колко зле ще стане, преди да тръгне на добре. — Той мълкна за секунда. — Не мога да повярвам, че ти се оказа права.

— И аз съжалявам.

— Не, добре е, че ме предупреди. Все пак направих доста от нещата, които тогава ме посъветва. Наех Гулд, започнахме актуализация на списъците с акционерите... Айкл не ме свари съвсем неподготвен.

Помощникът на Стивън Ричард Хумански надникна от вратата.

— Извинявайте, че ви прекъсвам. Илай Уекслър се обажда.

— Кажи му, че веднага идвам. — Уекслър бе един от най-големите акционери. — Трябва да вървя, Кейт.

Аз кимнах на отдалечаващия се гръб.

През моята кратка кариера съм била свидетел на не едно фирмено клане. Виждала съм мнозина в положението на Стивън. Далеч по-добре от него познавам подмолните сили, готови да го разпердущинят. Исках да му подам ръка, но не можех.

Отношенията ни с него датират отпреди много години и са се проявявали в най-различни аспекти. Близки сме, но в същото време ни

разделя никаква неясна сдържаност. От самото начало у мен витаеше усещането, че и двамата си имаме свои кътчета, в които другият никога няма да бъде допуснат. Както за него, тъй и за мен съществуват бариери, които няма да посмеем да прекрачим. Бях се отдала на Ръсел и той ми бе отнет. Кладенецът ми бе пресъхнал. А своята любов Стивън пазеше за „АЗОР“.

Докато пътувах мълчаливо с таксито обратно към офиса, се замислих за загубите, които бях претърпяла в живота си. Изпълни ме отчаяно желание Едгар Айкел да бъде разгромен.

ГЛАВА ВТОРА

Остатъкът от петъчния ден бе истинска лудница, но в събота вече бяхме влезли в ритъм и офисът бе наелектризиран от атмосферата, която се усеща единствено в началото на голяма сделка. След две седмици кафето ще замества и храната, и съня ни. Адвокатите ще се нервират, ще си крещят и ще си затварят телефоните. Секретарките ще напускат. Машинописките ще мърморят по къшетата, че колкото и пари да им дават за извънреден труд, нищо не може да им компенсира обидите, понасяни от тия костюмирани досадници.

В началото обаче се чувстваше само типичната предстартова треска. Горяхме от нетърпение да направим първото решително хвърляне на заровете — друсахме ги в шепа, вкупом затаили дъх и всеки миг щяхме да ги търкулнем пред себе си.

Снощи офисът кипя до късно след полунощ. Вече разполагахме с внушителен списък от първоначални мерки, които трябваше да бъдат предприети срещу Айкел. „СИ“ отделът бе разделен на звена за нанасяне на първия ответен удар. Една група подготвяше верига от съдебни дела във всеки щат, където са регистрирани „АЗОР“ или някоя от холдинговите компании на Айкел. Други колеги работеха по жалбите към Комитета по храните и медикаментите във връзка с конфликта на интересите. Отделен екип планираше отпора срещу юридическите предизвикателства, които Айкел щеше да ни сервира, за да се измъкне от паяжината от клаузи против изкупуване, залегнали в учредителния договор на „АЗОР“. В библиотеката се разнищваха прецеденти и се замисляха бляскави тактики. Цяло ято машинописки, секретарки, сътрудници, оператори на размножителната техника (Гутман ги нарича ксерографисти без да му мигне окото) навъртхаха двойна доза извънреден труд и произвеждаха лавината от хартия — мунициите на фирмени стълкновения.

Всички ние бяхме задвижвани от страх, че двайсетдневният срок бе непосилно кратък, за да отклоним такъв валяк като Едгар Айкел. А както много добре знаехме, той също си имаше екип, само че

нашите безименни съперници бяха разполагали с месеци, за да му осигурят необходимата правна и финансова подготовка за удара. Но всъщност най-силно ни притесняваше прекалената увереност на Стивън, че ще получи подкрепата на управителния съвет и изобщо няма да се стигне до нашата защита, колкото и брилянтна да е тя, така че след заседанието в неделя следобед от нашия висококвалифициран труд вече няма да има нужда.

Аз се бях заела с първия вариант на официалния отговор до Айкел. В основната си част това бяха повече клишета, но имаше и няколко тънки моменти, които трябваше да се обмислят изключително добре. Бюрото ми не се виждаше от хартии, обувките ми се въргалиха изритани насред стаята, а в уокмена ми с всички сили пееше Елвис Костело. Наложи се Черил, секретарката ми, да ме тупне по гърба, за да схвана съобщението, че майка ми чака на телефона.

— Не ѝ ли каза, че съм заета? — изсумтях аз.

— Било много спешно.

Въздъхнах отегчено. Черил беше умно момиче, следваше вечерно в университета „Лойола“. Право.

— Не ми прави физиономии! — смъмри ме тя. — Твоя майка е.

— Знам, знам. Не си ти виновна, че е такава проклетия.

Черил затвори вратата след себе си и аз се наежих за разговор с майка ми, известната примадона от висшето общество Астрид Милхоланд. Вдигнах слушалката.

— Здравей, майко.

— Кейт, добре че успях да те чуя преди Тимоти да се е заел с косата ми... Доставчиците на храната всеки миг ще дойдат и госпожа Мейсън естествено е в истерия, че ще превземат кухнята й. „Нюшател“ не можели да осигурят бонбоните и ако не полегна следобед, просто няма да преживея вечерта.

Тържеството, което даваха моите родители, съвсем ми бе изхвръкнало от ума.

— Майко, казала си на Черил, че е нещо спешно.

— Точно така, мила. Ана ще дойде след малко при теб с онази рокля на Адолфо. Два пъти я стеснява, ама пак не ми стои добре. Ще ми се ти да я облечеш тази вечер.

Аз съм само с четири килограма по-тежка от майка ми, но тя не изпуска случай да ми го напомни, та човек да си рече, че са

четирийсет.

— Още не съм сигурна дали изобщо ще дойда. Имаме много сериозна сделка.

— Знам. „Азор“. Но сутринта, като говорих със Стивън Азорини, той каза, че ще ни уважи. Не би могъл да бъде сам, нали? Какво ще си помислят хората...

През последната година и нещо със Стивън бяхме започнали да разчитаме един на друг за пред обществото. Имаше немалко „особено важни“ коктейли, от които не можех да се измъкна, а и на Стивън му беше приятно да го виждат там. От друга страна пък на мен ми беше интересно сред неговите учени и изобретатели, така че решението устройваше и двама ни, понеже ни спасяваше от досадата да си търсим подходяща компания.

— Майко, точно Стивън най-добре ще ме разбере колко съм заета. До довечера трябва да свърша няколко неотложни неща.

— Не могат да те принуждават да работиш в събота! — взмути се тя. — Ще се обадя на Скип Тилман.

Скип Тилман бе изпълнителният директор на „Калахан Рос“. Жена му и майка ми бяха партньорки на бридж.

— Да не си посмяла! — избухнах аз. Гласът ми излезе писклив като на третокласничка. Така се и чувствах. — Ще направя всичко възможно да дойда.

— Това вече е друго — смени тона тя. — Ана ще се отбие при теб преди да вземе бонбоните. Ще си носи и кутията с шивашките принадлежности. Пробвай роклята. Ако ти е прекалено тясна, да ти я отпусне.

— Майко, днес нямам време за рокли! Ще облека онази синята от сватбата на Лизи Симпсън.

— Не, не може втори път да се появиш с нея! Ще ти отнеме само минутка. Ана е много бърза. Можеш да си четеш нещо или да диктуваш на секретарката или каквото там правиш. И непременно да си пуснеш косата и да я навиеш! Както си я усукваш навътре на тоя френски кок си толкова старомодна, човек ще рече, че идваш направо от пансиона за благородни девици. Ако положиш поне мъничко грижи за външния си вид, можеш да бъдеш красива млада жена.

Малко по-късно Тъкър Суйт влезе в кабинета ми и ме завари права върху бюрото, в ръка с последния вариант на писмoto до Айкл. Вечно мълчаливата филипинка Ана бодеше с карфици подгъва на твърде предизвикателната вечерна рокля в черно и златисто.

— Здрави, Ана — бодро поздрави той и се настани на стола ми.
— Обзала го се, че идеята е била на майка ти, а, Кейт?

— Моля ти се, не ми напомняй!

Тъкър беше стар приятел на семейството и по изключение моята неприязнь го бе отминал. Неговото богатство не бе от наследство. Баща му беше зъболекар от Айова, но той бе успял да завърти главата на сестричката на съквартиранта си в Принстън, една дама с твърде конски вид. И макар парите и чистотата на породата да бяха заслуга на жена му Юнис, всъщност хитроватата усмивка на Тъкър и заразителният му чар им осигуряваха челното място в „А“ група.

И все пак зад фасадата на конте, което си пазарува от „Братя Брукс“, се криеше истински мил човек. Още много отдавна Тъкър спечели благоразположението ми с това, че бе винаги отзивчив и проявяваше интерес към околните. С мен се отнасяше като с възрастен човек, дори и през онзи неловък период, когато никой друг не си правеше труда да ме забележи.

— Та какво те води сред работническата класа, при това в събота? — подхвърлих свойски аз.

— Отскочих да проверя с какво ще си облечена довечера. Трябва да ги удариш в земята. Майка ти е поканила Едгар Айкл и клюката говори, че възнамерявал да дойде.

— Майка ми да покани Айкл?! Не е възможно!

— Наумила си е да му измъкне някой и друг милион за Музея на изкуствата.

Сред филантропично настроената йерархия на снобите членството в управителния съвет на Музея на изкуствата е самият връх на пирамидата. Достъпът до тази клика на богоизбраните обаче се пази ревностно и не се купува лесно, още по-малко пък от такъв напорист новобогаташ като Айкл, независимо с колко милиона долара се е издигнал над производството на гърнета за ауспух, откъдето е тръгнал.

— И откога този интерес към изкуството?

— Откакто жена му изявила желание да управлява Музея.

— Тая няма да я бъде, колкото и щедър да се изкара.

— Разбира се, но се разбира също и че те ще го уведомят за това чак след като осребрят чека му. Заслужава си го.

— Моля, завъртете се — обади се Ана през карфиците в устата си.

Послушно мръднах на четирийсет и пет градуса.

— Така че довечера ще го видим. Вие със Стивън ще дойдете ли?

— Явно. Не съм се чувала още с него, но майка ми ме информира, че били говорили сутринта и той щял да отиде. Вероятно ще ида с него, ако Гутман благоволи да ми освободи нощта.

— О, не се тревожи, той дори тъкмо ми каза колко чудесно било, че ще има кой да държи ръката на Стивън, а и след това да му докладва за емоционалното състояние на клиента.

— Хм, ролята на дресираното гадже започва да ми писва.

Тъкър кимна с разбиране.

— Гутман е убеден, че ти ще стоиш неотльчно до Стивън, за да разсейваш яда му, лошото настроение и налудничавите мисли.

— Именно затова и съм завършила право, нали? Значи ти намина насам, за да се осведомиш за тоалета ми и за емоционалното състояние на Стивън?...

— Обзалагам се, че то ще се подобри осезателно, като те види с тази рокля. Наистина ти отива. Но всъщност наминах да поприказвам с твоя приятел Джон Гутман по повод съвещанието на управителния съвет.

От деня на сватбата си с Юнис Уортингтън Тъкър Суйт бе напуснал редиците на тружениците от девет до пет, но продължаваше да поддържа форма с участие в управителните съвети на няколко корпорации и благотворителни организации. От две години насам бе директор и на „Азор“. Моя беше идеята Стивън да го привлече. Тъкмо тогава се опитваше да набави средства за нов отдел по дерматологични изследвания и атакуваше заможните приятели на Тъкър.

— Та какво за съвещанието? — поинтересувах се аз.

— Предположих, че ще искат да го свикат възможно най-скоро, всъщност дори днес. Само че двама от директорите са в чужбина, точно в Скандинавия, на някаква международна надлъгваница на химиците. Представяш ли си, през зимата — в Норвегия? Няма да успеят да се върнат по-рано от неделя следобед.

— Това е само двадесет и четири часа закъснение.

— Да, но в неделя се открива сезонът на лосовете. И аз ще ходя към Адирондак да се пробвам.

Господ да му е на помощ на Стивън, възкликах аз наум, щом задълженията към „Азор“ се поставят редом до избиването на лосове.

Къщата на родителите ми не може да се види от пътя. Разположена е в далечния край на Лейк Forrest, зад висока каменна ограда, до която се стига по тясно шосе с надпис „частна собственост“. Съвършено поддържана горичка обточва поляната, която през лятото е толкова ниско подстригана, че наподобява игрище за голф. Сега обаче по нея бе навял сняг и огромната къща в стил от епохата на Джордж V стоеше като апликация върху сребърна пола.

По случай тържеството в къщата не бе останала нито една незапалена лампа. Отпред бе пълно с коли, дори и западната ливада бе заета. Под козирката на входа зъзнеха момчетата с червени сака и зелени папийонки. Те се втурваха към мерцедесите и беемветата, за да отворят вратите, а после предпазливо ги паркираха. Зад къщата бе мястото, определено за лимузините, така че шофьорите да влязат през задния вход за студена вечеря в крилото на прислугата.

По пътя от града със Стивън си разделихме една цигара тайландски опиум. Не можех да не се запитам дали с това деяние съм изпълнила строгата заръка на Гутман да развеселявам клиента. Като спряхме, си напръсках косата с флакона „Джой“, който държах в жабката на беемвето на Стивън специално за такива случаи. Той подаде ключовете на момчето, което съзаклятнически прикри усмивката си, щом усети сладникавия мириз от кабината и аз влязох в дома на родителите ми както всички други гости.

Тази къща не бе подходящо място за деца — прекалено обширна и студена — един музей за мебели, събирані от хора, твърде заети със собственото си удоволствие, за да обръщат внимание на някакво си дете. Тази вечер обаче, тя бе шумна, празнична и гъмжаща от народ, и изглеждаше дори красива. В основата на огромната вита стълба стърчеше четириметрова елха, украсена с ръчно изработени играчки и нанизи от перли. Полилеитеискряха и топлите отблъсъци се отразяваха в лъснатия паркет. Лампериите бяха в махагон, тапицерията — от розов кретон и коприна.

Изправени пред елхата, родителите ми поздравяваха новодошлите. Аристократичното лице на баща ми вече се бе зачервило от джина и той добродушно флиртуваше с върволицата приятелки на майка ми. Всички те бяха тъй невъзможно слаби и така майсторски разкрасени, че сякаш бяха излезли от калъп.

Почти шейсетгодишната ми майка бе най-красивата жена тук. Характерната ѝ кестенява грива бе фризирана назад, за да разкрие съвършената кожа и безупречния овал на лицето. Пурпурночервената копринена рокля бе съвсем семпла, права по тялото и дълга до земята. Диамантената огърлица вероятно се равняваше на брутния национален продукт на три-четири африкански държавици, взети заедно.

Винаги ми е било странно колко много приличам на нея — същата коса, същите черти, същата стойка, но при майка ми се е получило такова съчетание, че хората все още обръщат глави след нея, а аз изглеждам като една общо взето симпатична на вид адвокатка по фирмено право. Красотата ме е подминала и се е изляла върху малката ми сестра Бет, която изпитва садистично удоволствие да тормози майка ми като не си мие косата и ходи само с памучни клинове.

— Много хубаво си изпълнила роклята — прошепна майка ми, докато мляскаше въздуха край бузата ми, — но трябваше Тимоти да ти направи прическа.

От опиума стомахът ми стържеше. Със Стивън грабнахме две чаши шампанско от подноса на най-близкия келнер и си запроправяхме път към вътрешността на къщата, като се поспирахме за някоя и друга безсмислена реплика и за хапка от прекрасните ордьоври. Имаше грахови шушулки с хайвер от съомга, усукани фигурки от хилядолистно тесто, залети с чеснов сос, препечени филийки франзела с пастет от гъщи дроб, украсени с дебели резенчета трюфели. Взехме си още шампанско. Гълчката на тържеството ни заля като морска вълна.

Поведох Стивън към кухнята, но по заобиколния път през парника и зимната градина. Помещението беше огромно, почти колкото кухня на ресторант, в единия ъгъл се намираше масата, където се хранеше осемчленният персонал. Момичетата от фирмата, доставила храната, се оживиха, щом зърнаха Стивън, който изглеждаше все едно бе роден в смокинг. Впуснаха се да го черпят с разни специалитети от вечерята, която щеше тепърва да се сервира

горе, а той с радост опитваше от всичко и го обявяваше за превъзходно. Аз сложих дебело парче ростбиф в една чиния и се промъкнах в просторния килер, където се намираха съдовете и колибката на Рокет.

— Ще го разболееш тоя пес! — разнесе се предупредителното мърморене на госпожа Мейсън.

Майка ми я бе освободила за вечерта, но тя не можеше да остави кухнята си без надзор в ръцете на нашествениците, седеше на тъмно в стаята с телевизора за прислугата и като пророчицата Касандра вещаеше в какъв вид ще завари пода и приборите.

— Нищо му няма — отвърнах по посока на гърления негърски глас. — Тъй или иначе, друг не го глези.

— Хм, то и друг не чисти подире му...

При шума от стъпките ми кучешката колибка се разтресе. Рокет беше нашият престарял черен лабrador с дебело тяло и лапи, скованни от ревматизъм. Първоначално той принадлежеше на брат ми Теди, който се обеси в гаража, за да могат майка ми и баща ми да го видят първи, като се приберат от поредното парти.

— Здрави, приятел! — подвикнах, докато отварях вратичката. Той се надигна на крака, изляя и цялата му задница затрепери от вълнение. — Ела да видиш какво съм ти донесла. — Почесах го зад ушите, погалих го по корема и когато успя да опипа с лапи цялата ми рокля, оставил чинията на пода.

— Рокет, здравей — обади се зад гърба ми Стивън. — Как я караш?

— Много е стар вече. Майка ми иска да го приспят, но баща ми не ще и да чуе. Теди страшно го обичаше.

През следващите три часа Стивън и аз поговорихме с всички, които биха могли да имат акции на „Азор“. Стивън не провеждаше агитация, нито правеше намеци — би се възприело като проява на изключително лоши обносци на тържество да се говори за бизнес. Ако някой подхвърлеше нещо за изкупуването, Стивън отвръщаше на шега, че е инсценирал всичко, за да ми отвори работа и да нямам време за други мъже — хем разсмиваше събеседниците, хем по най-елегантен начин им вдъхваше усещането, че държи всичко в свои ръце и става въпрос за някакво досадно, но дребно недоразумение.

От време на време улавях погледите му към Едгар Айкел, макар че внимаваше да не се доближава прекалено, за да не се стигне до разговор. Аз го мернах в музикалния салон — нисък, плешив, с пура и индийски пояс. Имаше вид на човек, когото в гимназията са смятали за загубеняк и той цял живот се опитва да си го върне. Жена му беше типична дама от коктейлите — мършава, руса, с рокля без презрамки на Оскар де ла Рента и кило бижута.

Като стана време за десерта — попарени круши с крем англез и шоколадова торта с малини, със Стивън се качихме в крилото с детските стаи.

Заварихме момичетата в малката дневна, погълнати от нещо, което вероятно представляваше видеофестивал на научнофантастичните филми на ужасите. Сестра ми Бет и най-добрата й приятелка Гретхен Азорини седяха на пода сред празни кутии диетична кола и видеокасети. На екрана от гърдите на един мъж се изнизваше слузесто влечugo. „Извънземни“.

Гретхен бе една от онези затворени врати между мен и Стивън. Преди три години прекарах няколко месеца в Канзас Сити във връзка с едно сливане на месопреработвателни компании и като се прибрах, Стивън подхвърли, че след седмица племенницата му идва да живее при него и ме помоли да ходатайствам за приемането ѝ в училището „Челси Хол“. Дотогава дори не бях чувала, че има брат.

Гретхен бе дъщеря на Джоуи — негов природен брат, който се занимавал с внос и износ и постоянно пътувал. Майка ѝ починала при някаква злополука и семейството решило Стивън да ѝ стане настойник. Тогава тя беше на тридесет години, диабетичка на инсулин, а Стивън все пак е лекар, така че бе много по-разумен вариант от бащата, обикалящ света.

Знаех, че това не е всичко. Просто нямаше как да бъде цялата истина. Стивън от сърце се наслаждаваше на ергенския живот на преуспяващ бизнесмен и не можеше да намери време да завъди дори цвете.

Та тогава ние задействахме връзките. Тъкър Суйт беше в училищното настоятелство на „Челси Хол“, срещна се с Гретхен и я определи като ценна придобивка за всяка образователна институция. Семейството на Стивън отвърна с не по-малко щедър жест — чек за фонд „стипендии“ и Гретхен Азорини, отървала се един бог знае от

какво, облече зелената карирана пола и се вля в редиците на заможните момичета от знатни фамилии.

„Челси Хол“ не бе пансион, но разполагаше с общежитие, където момичетата живееха под опеката на госпожа Милникел, пенсионирана учителка по латински, докато техните родители пътуваха по света, развеждаха се или се бореха с алкохола и наркотиците. През учебните дни Гретхен спеше там, а съботите и неделите прекарваше при Стивън или при сестра ми Бет.

Бет учеше в същото училище и в същия клас и двете бяха единствените постоянни „пансионерки“. Бет живееше в общежитието през зимата, защото майка ми и баща ми почиваха в Палм Бийч, през пролетта, защото те се разхождаха из Европа, а през останалата част от времето, защото ѝ беше писнало от тях.

Двеките бяха сякаш родени една за друга — мълчаливи, затворени, отвратени от света на възрастните и отхвърлени от своя, заради собственото си презрение към него. Не за първи път си помислих, че са зловеща двойка.

Гретхен беше грозноватичка, с неоформени черти и жълтеникаво-пепелява кожа, обсипана с лунички. Морковеночервената ѝ коса бе дълга, къдрава и много красива, но вместо да я разхубавява, тя някак си още по-силно изтъкваше невзрачното лице. Гласът ѝ звучеше по-скоро като шепот. Никога не произнасяше излишна дума.

Сестра ми обаче бе истинска красавица. Изваяно лице, прекрасна кожа, тежка кестенява коса. Майка ми на младини. Но Бет полагаше всякакви усилия да заличи приликата. Не щеше и да чуе за грим, ходеше с мръсна коса, обличаше се само в черно и от лицето ѝ не слизаше непроницаемата маска на отвращение от живота.

Майка ми беше на четирийсет и две, когато Бет се роди. Една от любимите ѝ истории бе как взела симптомите на бременността за начало на климакса и докато разбере грешката, вече било твърде късно.

На шестнайсет години аз изпитвах същия гняв като Бет. Вбесявах се от безразличието на родителите ми, срамувах се от изобилието, което ме заобикаляше. Но докато моят бунт имаше разнообразни форми и изразни средства, Бет бе обърнала яростта си към самата себе си. Възприела бе стотици дребни самоунищожителни навици, целящи да подлудят майка ми. Работата беше там, че в лудницата първо щеше да влезе Бет. Майка ми не търпеше нелицеприятните сцени и аз живеех

с тайнния страх, че решението да изпрати дъщеря си в психиатрична клиника щеше да ѝ струва точно толкова душевни терзания, колкото и идеята да направи ремонт в трапезарията.

— Ония досадници долу ни дойдоха до гуша и се качихме да проверим къде е истинската веселба — обади се Стивън. Двете момичета го удостоиха с мрачен поглед. Той седна на дивана и възклика с пресилен интерес: — Я да видим сега какво гледате!

— „Извънземни“ — отвърна Гретхен с неизменния шепот. — Снощи бяхме на вълна кървища.

— Вечеря ли? — попита Стивън.

— Сто и десет грама ростбиф, артишок и малко пълнени картофи.

— Аз ѝ изядох десерта — намеси се Бет.

— Захарта ми е едно цяло и двайсет.

— Моя ростбиф го дадох на Рокет — продължи сестра ми.

— О, не! — извиках аз. — Днес наистина ще му прилошее. И аз го почерпих едно голямо парче.

— Сутринта имаше скандал заради него. Нали знаеш, че мама иска да го убият. Все повтаря колко тежко било да се грижат за него, как Раул трябвало постоянно да го води на ветеринар... Татко пък ѝ каза, че Рокет е кучето на Теди и няма да позволи да го убиват заради някакъв си градинар. Доста се разгорещиха. Накрая аз им заявих, че като почнат, най-добре ще е да приспят и мен, с един куршум два заека, наведнъж ще се отърват от всички неприятни задължения.

— Сигурна съм, че майка ми много се е зарадвала.

— Наложи ми две седмици наказание за лошо отношение.

— А ти какво очакваше?

— Ами, да ме приспи.

Нощта превалаше, а тържеството продължаваше да набира скорост, но ние със Стивън решихме да тръгваме. Другите гости можеха да изкарат цялата неделя в сън, но за мен денят си бе работен като всички други, а той трябваше да се подгответ за заседанието на управителния съвет. Малкият кабинет до централното фоайе бе пригоден за гардеробна и двамата чакахме камериерката да изрови черното ми вълнено палто изпод планините от норки.

Когато Стивън усети, че Едгар Айкел е точно зад нас, вече нямаше начин да не се поздравят. Оня едва стигаше до рамото му, но притежаваше войнственост, типична за ниските хора.

— Добър вечер, Едгар. — Гласът на Стивън бе леден и пренебрежителен.

— Учудвам се да те видя тук тази вечер — заяви Айкел по-гръмко, отколкото се налагаше. Вероятно бе пийнал повечко шампанско. — Би трябвало да си в офиса и да си пишеш оставката.

— Едгар! — изписка предупредително жена му, която бе значително по-млада от него и също се числеше към новите му придобивки.

— А ти би трябвало да си преброиш дипломите на стената, преди да решиш, че можеш да управляваš фармацевтична компания.

— Щом някакво жабарско копеле като теб може, значи и аз мога! — изръмжа Айкел, настъпен по мазола.

— Така ли? Ами това можеш ли го? — Юмрукът на Стивън се стовари със светкавична бързина в челюстта на Айкел. Стана толкова бързо, че аз почти нищо не видях. Коленете на Айкел се подгънаха и той се строполи на мраморния под.

ГЛАВА ТРЕТА

На другата сутрин едва се завлякох до офиса. Косата ми все още мириеше на опиум, в устата ми горчеше от махмурлук. Гутман вече ме чакаше. Явно присъствието ми по време на крошето снощи се разминаваше с представата на шефа за контрол върху емоционалното състояние на клиента. Надявах се, че поне няма да разбере за бутилката скоч, която уморихме по пътя със Стивън, докато той се тръшкаше, че не трябало да удря Айкел, трябало направо да го убие.

Проблемът, заключих угрожено — при това не за първи път — е, че скочът, дори най-добрият скоч има чудесен вкус, докато го пиеш, но на другия ден ти се струва, че си се наливал с конска пикня. Някои сутрини са си такива...

Гутман не подобри положението. Прочете ми лекцията си за подобни случаи, а като свърши, Скип Тилман — изпълнителният директор отбеляза първото си неделно появяване на работа със задушевно и задълбочено обсъждане на „печалното недоразумение от снощи“. Един репортер от „Уолстрийт Джърнъл“ бил докопал историята и го събудил за коментар. Все още не я били свързали с името ми, но то било въпрос на време. И като капак на всичко, репортерът уж случайно се изпуснал, че Айкел възнамерявал да заведе дело.

Тилман неособено тактично ми напомни политиката на фирмата по отношение на пресата — ако си отвориш устата, езикът ти ще бъде изтръгнат и зажован на вратата на кабинета. При никакви обстоятелства не трябва да разговарям с полицията без адвокат по наказателно право, естествено, избран от фирмата. Напусна стаята ми с обезсърчаващо свиване на раменете, с което ме накара да изпитам някакво неясно чувство за вина в добавка към непоносимия махмурлук.

След това дойде ред на майка ми. Обади се специално да ме уведоми в драматични и недвусмислени подробности колко много съм я разочаровала. Намираше юмручната схватка в собствения ѝ дом за

непоносимо унизителна, телефонът ѝ щял да се счупи от звънене, репортерите държали да чуят всичко от нейната уста, така че била принудена да се оттегли в спалнята. Присъствието на Гретхен Азорини още повече влошавало нещата. Това било истински оскърбително. Слава богу, двете с Бет се прибирали в общежитието за вечеря.

Тъкмо успях да се откопча от нея и се обади някакъв прекалено сервен полицай от Лейк Форест, който желаеше да поговори с мен във връзка с инцидента на тържеството у родителите ми. Взех номера и казах, че ще му звънна по-късно. Съобщих лошата новина на Тилман и той се зае да търси адвокат в неделя следобед и то в ден, когато „Чикагските мечки“ играеха на свой терен.

И за да е кошмарът пълен, затвориха летищата на Ню Йорк поради лошото време и двама от директорите на „Азор“ останаха закотвени на „Ла Гуардия“. В резултат на всичко това Гутман обезумя като жив шаран в тиган. Цял ден галопираше из офиса подобно на превъзбудено тригодишно хлапе (вероятно точно такова е бил) и като пощръклял синоптик изстреляше наляво и надясно разни прогнози за времето.

Скип Тилман най-после успя да открие прочутия адвокат по наказателно право Елкин Колфийлд в ложата му на стадиона. Той приел да се отбие след мача, така че веднага бе организирана и срещата с полицията. Детективът, който дойде да вземе показанията ми, нямаше и представа, че присъствието на Елкин приличаше малко като да извикаш велик сърдечен хирург да ти премери пулса.

Аз вече бях взела решението. Единствените свидетели на случката, освен Стивън и Айкел разбира се, бяхме ние с жена му. Камериерката търсеше палтата ни, а фоайето беше празно.

След дълга серия любезности, детективът най-после намери сили да започне по същество:

— Госпожице Милхоланд, бихте ли разказали какво се случи снощи с господин Азорини и господин Айкел в къщата на вашите родители?

— Всъщност не съм съвсем сигурна. Ако е имало нещо, то трябва да е станало изключително бързо. Със Стивън чакахме палтата си във фоайето и семейство Айкел се оказа зад нас. Вероятно и те са се канели да тръгват. Мъжете се поздравиха и Айкел каза, че предвид обстоятелствата се учудва да го види на такова място.

— Какви обстоятелства?

— Едгар Айкел прави опит да купи фармацевтичната компания на Азорини — „Азор“. Та Стивън подхвърли нещо от рода „рибата е още в морето“. Не помня какво точно отговори Айкел, не ги слушах. Обяснявах на камериерката как точно изглеждат палтата ни. И тогава изведнъж видях, че Едгар Айкел е на пода, а жена му се суети край него и се вайка: „О, Еди, Еди...“. Стивън му помогна да се изправи, попита го как се чувства...

— Значи не сте видели доктор Азорини да удря господин Айкел?

— Да го удря? Как! Естествено, че не. Предположих, че Айкел се е подхълзнал. По мрамора имаше някакво разляно питие, търкаляха се и от онези кубчета лед като ромбчета. Реших, че се е подхълзнал на тях. Защо ще го удря Стивън?

— Поведението на Едгар Айкел не е случайно — намеси се Скип Тилман, който се бе пременил в зелени кадифени джинси с кантове на диви патки и кожено яке. Надявам се покрай баровските училища в района полицайите от Лейк Форест да са претръпнали към още постраховити униформи, също както чикагските ченгета се славят със свойското си отношение към труповете. — Намерението му да купи „Азор“ — продължи Тилман — му струва стотици хиляди долари и за него ще е само от полза, ако успее да включи в играта и пресата, особено с такава апетитна история, представяща доктор Азорини като някакъв тъп скандалджия.

— Пострадал ли е? — попитах аз. — Доктор Азорини бе много загрижен и понечи да го прегледа, но Айкел отказа. Изглеждаше ядосан, но аз го отадох на алкохола.

— Не, само една синина на бузата.

— Явно е от удара в пода. Наистина аз не мога да бъда категорична, казах ви, бях с гръб, но познавам Стивън от дете. Той не е избухлив, никога не съм чувала да се е бил с някого. С Айкел просто си говореха съвсем нормално, докато си чакат палтата.

— И доктор Азорини не е заплашвал господин Айкел?

— Не.

— Господин Айкел не го е наричал с обидни думи?

— Обидни думи?... Не. Те не са шофьори, господин детектив.

Двамата просто размениха няколко неангажиращи реплики.

— Добре, госпожице Милхоланд, мисля, че това е достатъчно. Ще ви изпратя напечатаните показания за подпись.

— Бих могла и аз да мина през полицейското управление, като отивам при родителите си.

— Чудесно.

— Е, може ли да повдигне обвинение? — попита Гутман, щом полицаят излезе.

— Може да подаде жалба — отвърна Елкин Колфийлд. — Друг въпрос е обаче, дали прокуратурата ще започне производство, а ако го направи, не се знае как ще го приемат съдебните заседатели.

— Утре Тилман ще се обади на окръжния прокурор — заяви Гутман, — но ако Айкел заведе дело, ще настане истински ад. Просто виждам заглавията в „Джърнъл“ — „Шефът на «Азор» мята юмруци по светски купони“. Акционерите ще се пукнат от кеф.

И двамата ме изгледаха унищожително, сякаш за всичко съм виновна аз.

Управителният съвет на „Азор“ започна заседанието си в седемнайсет часа. Малко преди това секретарят на Стивън Ричард Хумански лично присъствал като монтирали звукозаглушително устройство в конферентната зала. На прозорците били закачени щори срещу обективите и микрофоните с далечен обхват.

Срещата бе тайна. Никакви секретарки, никакви помощници или сътрудници. Само един съдебен стенограф по настояване на Гутман за защита на директорите при евентуално подвеждане под отговорност. Планът предвиждаше Стивън да подготви обръщение, след това Брайън Гулд от Първа Нюйоркска банка да вземе думата. Стивън се беше заклел, че никой няма да излезе от залата, докато не даде съгласие за война на живот и смърт.

Двамата с Гутман чакахме края на заседанието в нашия офис като бащи пред родилното от филм на Франк Капра и убивахме времето с храна. Той заклеймяващ Едгар Айкел с дълбока омраза, но без много жар. Във финансовия свят Айкел бе добре известен. Получил бе начална скорост от рискови облигации с висок дивидент за финансиране на фирмени слиивания. Вечно бе в компанията на глутница алчни младоци със скромен произход, но с далеч не скромни

амбиции — викаха им „акулчетата“, без снизходжение обаче. Той от край време бе в центъра на разни тъмни афери. Комисията по ценните книжа и борсите на два пъти му беше налагала глоби за неспазване и заобикаляне на разпоредбите за регистрация и отчет. В началото, когато се сдобивал с първите си фирми, бил санкциониран за неправомерно придобиване на акции.

Отрицателното отношение към Айкел до голяма степен се дължеше на факта, че „не е наш човек“, а това подхвърляно под сурдинка обвинение се коренеше в предизвикателния му начин на живот, аrogантното себеизтъкване по страниците на печата и прословутите гуляи, които във фабrikата за производство на гърнета за ауспух се смятали за материално стимулиране на управленските кадри. Говореше се, че гуляите траели три дни и три нощи, и се въртели все около алкохола и жените, любезно осигурявани от самия Айкел. Същите тези гуляи бяха обект на подигравки, но положително и на немалка доза завист от страна на строго костюмирания бизнес елит, сред който вече се бе намърдал и Едгар Айкел.

Но не тези клюки бяха изворът за озлоблението на Гутман. Той се впусна да разнищва историята с корпорацията „Бекман“ — средна машиностроителна компания, една от първите, на които Айкел хвърлил око. Била уважавана компания с традиции и също като „Азор“, значителна част от капитала й била съсредоточена в ръцете на фамилията учредителка. Гутман участвал в защитата срещу изкупуването и струва ми се, както при „Азор“ се е чувстввал лично ангажиран — може би е ставало въпрос за стар клиент или семеен приятел.

Айкел изкупил голяма част от капитала. Направил го бързо, като веднага го прехвърлял на името на трети страни, докато дошъл моментът за сваляне на картите. Свикал събрание на ръководството и предложил сделка. Собствениците могели да си купят обратно акциите, но срещу тълст процент или да се разорят в борбата срещу принудителното завземане.

Гутман яростно ги убеждавал да не се хващат на въдиците с обратното изкупуване, но управителният съвет, притиснат от мениджърите, приел условията на Айкел и паднал дотам, че лично написал чека за Айкел — едва прохождащия, но обещаващ фирмени терорист. Останалото бе тъжна, но позната история. Лихвите скочили.

Разпъната на кръст от дългове, компанията затъвала все повече и повече, цената на акциите спаднала до нула и в момента била в процес на ликвидация. Адвокатите и инвестиционните банки гушнали дебелите хонорари и преминали към следващия клиент, а мениджърите се прехвърлили в други фирми. Директорите клатели мъдро посребрелите си глави по обед из клубовете и в един глас повтаряли, че това е срамота. А семейството, създало компанията и вложило цялото си състояние в нея, било разорено от Едгар Айкел.

Гутман сновеше напред-назад и мърмореше. Аз стисках дръжките на стола и за кой ли път си припомних думите на Балзак, че зад всяко голямо богатство се крие по едно голямо престъпление. Запитах се също и дали след три-четири поколения потомците на Едгар Айкел няма да са се превърнали в същите надменни сноби, които се присмиват на недодяланите маниери на новата вълна от нашественици.

В седем без петнайсет телефонът звънна и двамата подскочихме. Гутман зашепна в слушалката. После противната му физиономия грейна.

— Подкрепили са Стивън — съобщи като затвори. — Насред изложението на Гулд Тъкър поискал гласуване. Четири „за“, три „против“.

— На косъм.

— Обаче мнозинство!

— Дано да го удържим и когато играта загрубее.

Към девет вечерта вече нямах сили. През нощта бях спала четири часа, а и всичко тепърва започваше, нямаше смисъл да се претоварвам от първия ден. Преди да тръгна се обадих на Стивън. Исках да го поздравя, а и да го информирам, че в негова чест дори съм лъжесвидетелствала. От офиса ми казаха, че излязъл веднага след заседанието. В апартамента му никой не вдигна и аз оставих съобщение на телефонния секретар: „Честито за гласовете, надявам се, че кокалчетата още те болят“. Изгасих лампата, взех куфарчето и поех към къщи.

Привързаността към Хайд Парк е една от многобройните прояви на моя бунт срещу родителите ми. Като студентка живеех тук, въпреки

яростното им неодобрение и след смъртта на Ръсел отново се върнах. Съквартирантката ми Клодия бе започнала специализация по хирургия в болницата на Чикагския университет и купи апартамент край жп линията на булевард Хайд Парк и Петдесет и пета улица, после ѝ омръзна да живее сама и ме покани. По-късно, когато Гретхен отиде при Стивън, той се отказа от свръхmodерната мансарда на Принтърс Роу и се премести наблизо в една кооперация на няколко пресечки.

Обичам Хайд Парк. Човек има чувството, че някой е спуснал университет от световна величина на сред някое гето. Харесва ми ексцентричната смесица от тежкарски имения и държавни жилища, навалицата от учени и сводници, мисълта, че няма как да познаеш дали мъжът отсреща с мърлявия шлифер и обувките с канап е скитник, или нобелов лауреат. Освен това, няма друго място, където да живееш на десет минути от офиса и на една пряка от езерото.

Клодия си беше вкъщи. Заварих я в хола, седнала по турски на дивана. Все още с оплесканата в кръв хирургическа униформа си свиваше цигара с марихуана. Беше много дребничка и приличаше на дванайсетгодишна, но изльзваше някаква жилавост. Щом чуеха, че е хирург, хората се сепваха, но само в първия миг.

Клодия носеше кръгли очила с метални рамки, а тъмноkestенявшата ѝ коса бе сплетена на дебела плитка, толкова дълга, че можеше да седне върху нея. Майка ѝ беше скулптор, а баща ѝ преподавател по руска литература в Нюйоркския университет. Беше потомка на еврейски интелектуалци със социалистически убеждения и смяташе, че възприемам семейството си прекалено на сериозно.

Отпуснах се тежко във фотьойла с тапицерия от сатенирана коприна. Цялата покъщнина бе сбирщина от къщите на родителите ни и човек трудно можеше да си представи по-идиотска комбинация. Налях по чаша вино, а Клодия внимателно наплюнчи цигарата и ми я подаде.

— Дори не помня кога за последен път сме си били вкъщи по едно и също време — отбелязах с въздишка.

— Отдавна ще да е било. Тъкмо ми свърши смяната. Мислех да спя в болницата — и без това утре визитацията ми почва в пет и половина — но реших, че след осемнайсет часа в операционната тъй или иначе няма да мога да мигна.

— Дълга неделя беше — заключих и запалих цигарата. Едно време в колежа пущехме орташки и алчно погълъщахме дима. Сега всяка си имаше за себе си — явен белег, че сме се издигнали в йерархията на юпитата.

— Снощи имаше тежка катастрофа на Дан Райън. Шофьорът на някакъв камион заспал и налетял челно на един автобус. Учудвам се, че не си чула.

— От петък сутринта съм в офиса. Започнало е принудително изкупуване на „АЗОР“.

— О, не! Компанията на Стивън?...

Разказах ѝ цялата история, а за десерт оставил стълкновението във фоайето след тържеството. Не знам от изтощение ли или от наркотика, двете се смяхме до премаляване.

— Радвам се, че успя да намериш нещо смешно в тая бъркотия — заявих накрая аз. — Човек като си седи в офиса има чувството, че принудителното изкупуване е най-голямата трагедия на света.

Клодия изведнъж стана сериозна и посочи петната кръв по себе си.

— Ето това е трагедия.

В понеделник сутринта се събудих още по тъмно и веднага намъкнах анцуга за утринния си крос покрай езерото до конгресния център Маккормак Плейс. Като се върнах, сварих кафе и надникнах в хладилника — бутилка сода, две кутии диетична кола, кофичка кисело мляко с кафе чак от двайсет и девети юли. Хлопнах вратата. Взех дълъг горещ душ, омотах си кърпата около главата и се обадих на Стивън. У тях нямаше никой, но в офиса на частната телефонна линия се обади Ричард Хумански.

Този розовобузест хлапак от Роквил, Илинойс, бил постъпил в Чикагския университет на шестнайсет, после изкаral две години в „Голдман Сакс“ и взел диплома за магистър по бизнес администрация от Харвард. Вече от три години работеше при Стивън и на преклонната възраст от двайсет и четири все още изглеждаше в разгара на пубертета. По детски сладък. Говореше се, че секретарките правели залагания кога ще почне да се бръсне.

Интелигентно момче, трудолюбиво и вярно до гроб. Всички мислеха, че Стивън му гласи главозамайваща кариера, но въщност той толкова разчиташе на него, че лично аз не можех да си представя как би могъл да понесе раздялата.

— Здрави, Ричард. Там ли е шефът?

— Не, Кейт. Отиде на делова закуска в клуб „Юниън Лийг“.

— Само исках да го поздравя за гласуването. Търсих го вкъщи, но го нямаше.

— Вероятно е бил под душа. Абе чувам Айкел си получил заслуженото в събота вечер.

— Официалната версия е, че се е подхълъзнал на кубчета лед. Можеше да си го получи, ако някой му беше сипал малко арсеник в питието. Стивън въодушевен ли беше след заседанието? — смених темата аз.

— Да, с доста приповдигнато настроение. Въщност, то направо не е за вярване. Цялото заседание трая по-малко от час. Стивън разправя, че по едно време Тъкър Суйт просто станал и заявил: „Ще се изправим ли срещу този мръсник Айкел, или ще му се проснем в краката?“ и настоял да се проведе гласуване.

— Наистина невероятно. Кой е бил против?

— Пази се в тайна, но като се има предвид, че Стивън, Тъкър, Карл Суенсен и Питър Чоу са гласували „за“, можем да се сетим за останалите.

Суенсен и Чоу бяха колеги на Стивън и членове на управителния съвет още от основаването на компанията. С Питър бяха живели в една стая като студенти в Масачузетския технически институт. Директорите, представляващи едрите акционери — институциите и юридическите лица, несъмнено са били единодушно против. Решаващият глас е бил на Тъкър.

Положението си оставаше твърде напечено. Място за успокоение нямаше.

— Странно — казах на глас, — в събота говорих с Тъкър, с абсолютно нищо не подсказа намеренията си.

— Може да е помислил, че този, който има кураж да прасне Айкел по носа, няма да му позволи да си купи току-така „Азор“.

— Може. Или пък са го сърбели ръцете да гръмне първия лос за годината.

Щом пристигнах в офиса усетих, че щастливата ми звезда определено пъпли над хоризонта. Посъветван от адвокатите си, Айкел решил да не подава жалба в полицията, така че и „Джърнъл“ бе отделил на „инцидента“ само един ред на последна страница. Гутман ликуваше от победата над управителния съвет и не само цитираше цели пасажи от моето писмо до Айкел, а дори ме изпрати на среща с консултантите по икономическите въпроси, за да координираме съдебната страна на контраатаката. Когато дойде време за вечеря върху бюрото, новината за прясното ми издигане в очите на шефа вече бе станала публично достояние и аз насьбрах доста шеговити поздравления от колегите, не всичките съвсем искрени обаче.

Понеделникът се сля с вторника, той пък неусетно и естествено премина в сряда. Бях затънала в работа, погълната от водовъртежа на сделката. Сънят ми представляваше някой и друг час върху канапето в кабинета. Всеки ден започващ при Стивън с обсъждане на непосредствените задачи. Ако клиентът не бе „Азор“, доволството ми щеше да е пълно.

Шестият ден от началото на офанзивата прекарах в обсъждане на възможностите за завеждане на дело в Ню Йорк срещу Едгар Айкел въз основа на обвинението, че е нарушил законите за търговия с ценни книжа и е нанесъл вреда на фармацевтичната компания „Азор“, като е направил неправомерно предложение към акционерите с намерение да манипулира капитала и да разцепи компанията. Не беше съвсем ясно дали имаме достатъчно основания за повдигане на такова обвинение, но ако успеем да го вкараме в съда, ще излезем няколко крачки напред. Първо, „Азор“ ще премине в настъпление и ще бъде поставена в съвсем различна позиция. Второ — ще имаме основания да изискаме справка от документацията на Айкел. Трето — евентуално ще отложим крайния срок и ще спечелим време за по-сериозна подготовка на защитата. Предстоеше ни смъртоносна схватка.

В осем вечерта седях на пода в кабинета насред папки и формуляри, с мазна картонена кутия пиле „Кунг Пао“ в ръце и се мъчех да не мисля за изтощението си. Когато телефонът звънна, трябваше да си проправям път до бюрото като през джунгла.

Обаждаше се Стивън, от колата. Връщаše се от среща с банкерите на „Азор“. Звучеше уморен и унил. Попита дали искам да ме закара до нас.

Обмислих идеята за миг. Между нас двамата предложението да ме закара до вкъщи понякога означаваше точно това, но често бе намек за посещение на спалнята. Отвърнах, че след десет минути ще бъда долу.

Стивън вече бе пристигнал като слязох. Прехвърчаше сняг. La Сал стрийт, тъй оживена денем, сега бе пуста, като се изключеше някое и друго случайно такси. Прозорците на офисите наоколо обаче светеха — зад тях пчелички като мен се бъхтеха за господарите си.

Стивън караше с лекота и може би малко бързо. Зави уверено по крайбрежния булевард Лейк Шор Драйв и профуча край офиса на „Азор“ на Балбо. Беше си разхлабил вратовръзката, под очите му се очертаваха тъмни кръгове. Но незнайно как на него и умората му отиваше.

— Чух, че в неделя си ми отървала задника от ченгетата — подхвърли той.

— Не беше особено трудно... Искам да кажа, полицията от Лейк Форест не е Гестапо. Толкова са любезни!

— Все пак, благодаря ти.

— Няма нищо. Как мина с банкерите?

Стивън размърда ръка върху лоста за скоростите в смисъл „средна работа“.

— Като се има предвид броя на издадените облигации и обслужването на дълга ни във връзка с новия център за хематологични изследвания, ако ще се бием с Айкл, трябва да приключим по най-бързия начин. Не разполагаме с пари за сложни и продължителни сражения. Таксата на Първа Нюйоркска банка е направо пладнешки грабеж, а пък и вие хич не сте евтини. Освен това нямам намерение да опоскам компанията само и само да не я опоска Айкл.

Продължихме известно време в мълчание. Подминахме Оукуд и държавните жилища със зейналите дупки за прозорци. Едно червено порше със смачкан калник излетя покрай нас и се изгуби в далечината.

Пред кооперацията на Стивън бяха спрели две полицейски коли. Докато ми помагаше да сляза от колата портиерът ми се стори притеснен, после заобиколи и зашепна нещо на Стивън. Аз изчаках

почтително под козирката. Стивън бавно се приближи и изправи рамене.

— Изглежда ще имам нужда от адвокат — подхвърли мрачно. — Двама полицаи искали да разговарят с мен, не казали за какво, но не пожелали да си отидат и Рандал ги поканил да изчакат горе.

— В апартамента! — извиках ужасена от мисълта колко ли още цигари с опиум се търкалят на масата в хола.

— Не, отпред.

В кооперацията на Стивън имаше по един апартамент на етаж и площадката на неговия представляващ фоайе с два фотьойла, разгъваема маса и акварел на нощна Венеция.

— Айкел сигурно е размислил и е завел дело — реших аз. — Дръж се любезно и дружелюбно. Кажи им, че ще помогнеш с всичко каквото можеш, но не говори нищо, преди да осигуря Елкин Колфийлд.

— Могат ли да ме арестуват?

— Като нищо.

— Само това липсваше! — изсумтя Стивън и двамата влязохме в асансьора.

Както ни предупреди портиерът, на фотьойлите се бяха разположили две чикагски ченгета — висок, слаб и навъсен мъж с черна пригладена назад коса и късо подстригана мускулеста негърка с пронизващ поглед.

— Доктор Стивън Азорини? — попита тя. — Аз съм сержант Конуей, а това е полицай Барнс. Ще можем ли да влезем да поприказваме?

— Разбира се — отвърна Стивън, отключи вратата и светна лампата.

Полицайт се смяхаха от гледката, която се разкри пред очите им. Сградата бе от началото на века, някъде около годината на Колумбийското изложение и бе строена с голям размах. Таваните, обточени с изкусно гравирани гипсови корнизи, се издигаха почти на пет метра. Вратите бяха с арки.

— Заповядайте — подкани ги Стивън, както винаги съвършеният домакин. — С какво бих могъл да ви помогна?

Барнс извади от задния си джоб малък бележник със спирала и седна на дивана срещу Стивън.

— Доктор Азорини, можете ли да ни кажете дали все още притежавате тъмносин джип чероки, последен модел, регистрационен номер от щата Илинойс, SWT 06? — попита сержант Конуей.

— Да, защо? — попита Стивън, явно изненадан.

— Знаете ли къде се намира той в момента?

— Аз... всъщност... Би трябвало да бъде пред училището на племенницата ми в Лейк Форест. Колата е на мое име, но я кара моята племенница Гретхен. Подарих ѝ я за рождения ден.

— Значи не бихте могли да ми отговорите какво прави сега джипът в Манеток, Уисконсин?...

— Уисконсин?! — повтори смаян Стивън.

— Доктор Азорини, бихте ли ни описали как изглежда вашата племенница — намеси се мъжът.

— Около метър шейсет и пет, с дълга рижава коса. Защо? Какво се е случило?

— Доктор Азорини, не бихме желали излишно да ви тревожим, но днес следобед средно на ръст момиче с рижава коса е намерено мъртво на запустял частен път, близо до Манеток, Уисконсин. Няколко километра по-нататък, на паркинга пред един супермаркет е открит изоставен джип чероки, номер SWT 06. Шерифът от Уисконсин издирил регистрацията и се обадил в полицейското управление на Чикаго за съдействие при откриване на собственика и идентифициране на трупа.

— Джипът може да е бил откраднат! — възразих аз.

— Естествено. Има ли начин да се свържете с племенницата си и да я попитате знае ли къде е колата?

— Веднага ще се обадя — каза Стивън и отиде в кабинета си.

Сержант Конуей направи няколко крачки из хола и заяви, че никога не е подозирала за съществуването на подобни апартаменти в Хайд Парк. Отиде до прозореца да провери гледката към парка и езерото. Барнс ме помоли за чаша вода и аз му донесох. Разменихме няколко стандартни фрази.

Преди няколко дни Ричард Хумански ми казваше, че известието за принудителното изкупуване не троഗнало особено Стивън, но сега като излезе от кабинета, той не приличаше на себе си.

— Няма я в общежитието — изрече глухо. — Колата също.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Полицейският хеликоптер наближи Манеток, Уисконсин, в най-неприятната част от денонощието — доста след полунощ и далеч преди съмване. Цареше непрогледен мрак. Подвижната площадка за приземяване се мерджелееше под нас, очертана от бледи сини светлини. Всичко останало наоколо спеше.

Чувствах се изцедена, разнебитена и смазана от събитията през последните дни. Само можех да гадая какво изпитва Стивън, загледан във враждебната нощ, раздирана от грохота на перките. Съзнанието ми трескаво наместваше фактите и глобяваше вероятен сценарий, според който всичко това щеше да излезе просто една ужасна грешка.

Перките все още разсичаха с вой въздуха, когато скочихме в ледената нощ и хукнахме приведени към чакащата патрулна кола. Намирахме се на около петстотин километра северно от Чикаго и определено беше много по-студено. Във въздуха се носеше острият дъх на зима далеч от града. Над дърветата сякаш някой бе плиснал мастило. Единствената светлина идваща от ниска каменна постройка на триста-четиристотин метра пред нас. Няколко прозореца издаваха признания на живот и очертаваха неонови квадрати по асфалта на празния паркинг.

Патрулиращият полицай се казваше Гъндерсън и имаше гладко лице, скрито в сянката на широкопола островърха шапка като на Канадската кралска конна полиция. До болницата навъртяхме петдесетина километра и макар по пътя да не се мярна жива кола, той така и не изключи сирената. Под призрачната мигаща светлина лицето на Стивън изглеждаше мрачно и непроницаемо. Прииска ми се да стисна ръката му, някак си да го докосна, но странно защо нещо ме възпираше. Загърнах палтото си още по-плътно и се опитах да пропъдя прииждащия на ледени вълни страх. Господи, дано да не е тя!

Болницата беше миниатюрна, на две етажа, с жълти тухли като възможно най-грозното държавно начално училище. Спряхме пред знака „Само за линейки“ и последвахме Гъндерсън към окъпаната в

светлина, безлюдна приемна на интензивното отделение. Стените лъщяха в яркожълто и навсякъде се носеше миризма на дезинфектант. Полицаят ни сложи да седнем на оранжевите пластмасови столове пред машината за кока-кола и тръгна да търси някой по-главен. В този момент се сетих, че не бях стъпвала в болница от нощта, в която умря Ръсел.

Когато Гъндерсън се върна, Стивън вече крачеше напред-назад и невярващо клатеше глава. Докторът, когото доведе полицаят, едва гледаше, имаше нужда от бръснене, а перушиностата му бяла коса се подчиняваше на някакви свои си правила. Като наближиха, успях да разчета името му, избродирano с червено върху джобчето на някога бялата престилка — Проктор Ван Дюсен, доктор по медицина.

— Аз съм доктор Ван Дюсен — представи се той, кимна към мен и протегна ръка на Стивън.

— Доктор Азорини, а това е Кейт Милхоланд.

— Лекар ли сте?

— Да.

— Разбрах, че сте дошли да видите нашето момиче.

— Колата на племенницата ми е намерена в близост до тялото. Не успяхме да я открием в общежитието, затова от полицията ни помолиха да дойдем тук.

— Разбира се. Негативният резултат също е от голяма полза в такива случаи. Последвайте ме.

Стивън почти автоматично ме хвани за ръка и двамата тръгнахме след доктора по дългия прав коридор. Гъндерсън завършваше нашата скромна мрачна процесия. Миризмата и свистенето на автоматичните врати ми върнаха спомена за Ръсел — не онзи засменият Ръсел, който нахлуваше в час по наказателно право десет минути след професора, с кални колене и футболна топка зад гърба, а Ръсел, смазан и безпомощен, с тръбички в устата и окапали кичури коса по възглавницата от съсиращата и напълно безполезна химиотерапия.

Тялото се намираше в неизползваема операционна, просторна, но претъпкана с машинари и инструменти за извършване на ония немислими неща, които правят с нас след като ни приспят. На подвижното легло в центъра на стаята, под чаршаф в хирургично зелено се виждаха очертанията на човешко тяло, някак смалило се в смъртта. Спрях по средата, до полицая, а Стивън и доктор Ван Дюсен

се приближиха. Не исках да гледам, но в същото време не можех и да откъсна очи. Краката ми трепереха, а въздухът свистеше на пресекулки в гърдите ми. Мернах рижавите масури, извърнах глава и по лицето ми потекоха парещи сълзи.

Чак по-късно си спомних глухото потвърждение на Стивън, вцепененото ни връщане по коридора, кафето от машината, поднесено ни от Гъндерсън.

Кабинетът на шерифа бе още по-окаян, но съвсем не безлюден. Несъмнено, независимо от часа, идентифицирането на трупа беше голяма работа. Дори самият шериф — Доналд Джей Уитъл, бе напуснал леглото си по този случай. От двете му страни, като на пост, стояха заместниците му и въпреки че той се впусна да изказва съболезнования, ясно бе, че срещата съвсем няма да протече приятелски.

Седнахме в стаята с гола мазилка, в която имаше само очукана дървена маса, четири сгъваеми стола и магнитофон. Още с първите думи шериф Уитъл разтвори някаква папка и я изправи пред себе си като хорист, да не би да надникнем вътре.

Разговорът започна с размяна на реплики относно правото ми да присъствам. Аз трескаво запресмяах кога ще успея да осигуря Елкин Колфийлд, но Стивън ме представи като свой адвокат и настоя да остана. Усещах, че сравнително новата мода — жена адвокат — все още не бе стигнала до пущинаците на Уисконсин. Костюмът ми вероятно се равняваше на една шерифска заплата. Чувствах се не на място — като риба на велосипед.

— Знам, че моментът е изключително болезнен, доктор Азорини — произнесе с напевен глас шериф Уитъл, — но вие надявам се разбирате, че трябва да си свършим работата.

Стивън кимна.

— Идентифицирали сте починалата като Гретхен Мария Азорини, шестнайсетгодишна.

— Да.

— Какви бяха отношенията ви с починалата?

— Тя е моя племенница, дъщеря на брат ми. Също така е и под моя опека.

— Какво?

— Доктор Азорини е настойник на племенницата си — намесих се аз.

На шерифа хич не му стана приятно, че го прекъснах.

— И защо? Брат ви починал ли е? — продължи той със Стивън.

— Не. Но служебните му задължения го принуждават да пътува често в чужбина. Затова Гретхен дойде да живее при мен.

— Племенницата ви е живяла заедно с вас? И какъв е адресът?

— Саут Шор Драйв 5840, Чикаго, Илинойс. Това е адресната й регистрация, но през седмицата живееше в общежитието към училището.

— И кое е това училище?

— Девическо училище „Челси Хол“ в Лейк Форест.

— Някакво специално училище ли е това?

— Просто частно. — Стивън отговаряше автоматично, с равен, безизразен глас.

— Кога за последен път видяхте племенницата си? — попита шерифът, след поредно допитване до папката.

— В събота вечерта.

— Къде?

— В дома на Астрид и Едуард Милхоланд.

— Нещо общо с госпожица Милхоланд?

— Мои родители — поясних аз.

— Какъв беше поводът?

— Имаше тържество. Сестрата на госпожица Милхоланд бе поканила племенницата ми за уикенда. Двете учат в един клас. Отбихме се да ги видим. Гледаха видео.

— Имахте ли някакви пререкания?

— Моля? — попита Стивън, сякаш наистина не бе чул добре.

— Имаше ли някакъв спор между вас и племенницата ви?

Стивън удари с длан по масата и цялата стая се разтресе. Бавно изправи ръст, облегна се на ръце и се надвеси към шерифа. Аз скочих и го хванах за рамото в безполезен опит да го възпра.

— Вижте какво, шериф Уитъл, разбирам, че трябва да си свършите работата, но това не ви дава право да се държите като безчувствен дръвник. Снощи се прибрах от работа и заварих двама полициаи пред къщи. Доведоха ме посред нощ в това затънто място,

за да идентифицирам тялото на шестнайсетгодишната ми племенница, която само допреди трийсет минути мислех, че спи в леглото си в общежитието. И сега, вместо да ми бъде обяснено какво се е случило с нея, аз седя и ви гледам как ми се правите на суперченге от бандитски филм.

— Свършихте ли? А сега, ако обичате, седнете.

Стивън бавно се отпусна на стола.

— Шериф Уитъл, смятам, че е съвсем ясно какво преживява доктор Азорини — обадих се аз. — Той е готов да ви сътрудничи във всяко отношение, но може би ще му е по-лесно да отговори на въпросите ви, ако преди това вие отговорите на неговите.

— Племенницата ви бе намерена вчера сутринта в гората, на трийсетина километра оттук. Открили са я бракониери. Тялото е престояло навън известно време. Нямаше нищо, удостоверяващо самоличността ѝ. Вие лекар ли сте, доктор Азорини?

— Да.

— В такъв случай знаете, че когато бъде открито тяло на младо момиче, първото предположение е убийство с изнасилване.

Стивън се сгърчи в стола, пребледнял като платно.

— Бих искал да бъде извършена аутопсия — заяви след продължителна пауза.

— Вече е направена.

— От кого?

— От патолога на болницата. Да, знам какво си мислите, доктор Азорини. Според вас, ние тук сме никакви изпаднали селяни, които не са и чували за съдебна медицина. Но в това отношение имате късмет. В болницата работи един млад специалист, висококвалифициран, преди известно време изкара единомесечен курс в Дейд Каунти. Жена му е ветеринарен лекар към фермите, така че той няма друг избор, освен да живее в тоя затънтен край, както се изразихте вие. Все едно, този човек направи аутопсията.

— И каква, според него, е причината за смъртта?

— Още не е готов. Трябва да изчака резултатите от токсикологичните изследвания. Издал е предварителен смъртен акт, за да може тялото да бъде погребано.

— Но как е починала?

— Засега не е ясно. Може би ще ни помогнете, като отговорите на нашите въпроси.

— Разбира се.

— Племенницата ви някога бягала ли е от къщи?

— Не.

— Да е имала проблеми с полицията? Да е бягала от училище?

— Не.

— Излизала ли е с различни момчета?

— Доколкото ми е известно, не е излизала с нито едно.

— На шестнайсет години? — Шерифът се опита да прикрие недоумението си.

— Гретхен беше много свито дете. Тихо, стеснително. В училище са само момичета. Мисля, че все още не проявяваше интерес към момчетата.

— Разбирам. Колата беше открита пред супера в Ридливи. Да имате представа какво може да е правела насам?

— Не. Мислех, че е на училище. Не мога да повярвам, че би могла доброволно да дойде чак дотук.

— Значи подозирате, че е била доведена насила?

— А вие не го ли подозирате? Сам казахте, че обстоятелствата ви карат да предполагате, че Гретхен е била... — Стивън с мъка потърси думите, които по-лесно би могъл да произнесе — нападната и убита.

— Така изглежда — заяви Уитъл.

Явно шерифът се мислеше за кораво ченге. За мен бе просто един надут простак.

— Но съществуват много начини, по които едно младо момиче може да стигне до такъв край — продължи самонадеяно той. — Някои от случаите на убийство с изнасилване са резултат на, както ги наричаме ние, случайни похищения. Според мен, не е изключено племенницата ви да е била отвлечена в Чикаго и да е била заставена да докара колата си дотук. Има вероятност и да е била убита другаде, а да е била оставена тук. Но не трябва да забравяме, че това би могъл да направи и човек, когото тя е познавала добре. Бихте ли ми отговорили, доктор Азорини, вашата племенница откога взима наркотици?

— Наркотици ли?

— Да, патологът ни информира, че е забелязал многобройни белези от подкожни инжекции.

— Диабетичка беше — отвърна уморено Стивън. — Ежедневно си слагаше инсулин. Грижеше се много стриктно за здравето си. За нищо на света не би взела забранени лекарства.

— Как тогава ще обясните извода на патолога, че е приемала кокаин?

Обратният път ми се стори по-кратък, но несравнено по-мъчителен. Мозъкът ми бясно търсеше някакво обяснение на ужасяващите събития, които ни връхлетяха през изминалата нощ. Винаги съм си мислела, че такива неща не се случват на момичета като Гретхен и като мен, понеже сме скрити на сигурно място, зад дебелите стени на социалната си принадлежност и благосклонността на съдбата.

През цялото време лицето на Стивън бе замръзнало в неподвижна маска и тази абсолютна безизразност го правеше още пострашно. Той не проговори, аз също мълчах. А и какво бихме могли да си кажем? Единствено въпроси без отговори. Единствено страхове, които по-добре да останат недоизказани.

Хеликоптерът ни върна при колата на Стивън в Мейг, където чикагските полицаи любезно ни бяха посъветвали да я оставим. Нощта бе дала път на утрото и небето бе захлупило града с оловносиви изпарения. По крайбрежния булевард Лейк Шор Драйв в северна посока вече личаха признаците на утринното задръстване, но ние се движехме на юг, съвсем самотни.

В Маккормак Плейс — конгресния център край езерото — приготовленията за шоуто с лодки набираха скорост и регатата от разноцветни платна, проблясващи зад матовите стъкла, ми се струваше жестока в своята красота.

Апартаментът на Стивън изглеждаше като чужд, скръбта го бе превърнала в непозната и враждебна последователност от стаи. Само празната чаша от водата, която ми поискава полицаят снощи, придаваше някаква реалност на случилото се.

— Трябва да взема един душ, преди да ида в офиса — каза Стивън.

— Може би няма да е зле да полегнеш малко.

— Не, имам посещение от Ню Йорк.

— Те ще проявят разбиране.

— И Айкел ли?

Стивън влезе в банята, а аз отидох в спалнята да се обадя по телефона, но се сетих, че той може би също ще иска да го използва и продължих по коридора към стаята на Гретхен, където се намираше другият.

Стаята беше много приятна, но никак лишена от индивидуалност, като че ли истинският живот на Гретхен е бил всъщност в общежитието. Имаше единично легло с дървени подпори до тавана, кувертура на Лора Ашли в розово и бяло, и завеси в същия десен; бюро, скрин с чекмеджета, тоалетка с огледало, канапенце за двама, пак в розово, но почти скрито под десетки мечета във всевъзможни форми и големини. Телефонът беше поставен върху нощното шкафче, но на мен ми трябваше време да събера сили да го докосна и да седна върху леглото на едно мъртво момиче срещу колекцията от мечета, която никога няма да се увеличи.

Върху скрина бяха подредени множество снимки — Гретхен като малка до една изключително красива жена в екстравагантна рокля и прекалено високи обувки; ако се съди по приликата, вероятно майка й. На друга имаше привлекателен мъж с едва набола брада, заключих, че това трябва да е братът на Стивън — Джоуи. До тях стоеше голяма статуетка на Дева Мария и една по-малка на Христос с тъжен поглед, бели одежди и разперени ръце. В рамката на огледалото бе подпъхната снимка на Гретхен и Бет в някакъв лунапарк — по шорти, засмени и целите вир-вода.

Трябваше да се обадя на Бет. Не ми се щеше да научи от чужд човек. Дължах ѝ поне това. Но когато най-после се престраших и вдигнах телефона, набрах първо номера на Гутман.

Той вече бе на бюрото си и в тишината, която последва, като му съобщих за смъртта на Гретхен, буквально се чуваше как зъбчатите колела в мозъка му прещракват, докато преценяваше доколко това ще се отрази на работата ни.

— Къде си сега? — отсече той.
— У Стивън.
— Той как е?
— Познай.

— Господи, това ще ни довърши! Имаме четиринайсет дни. Всяка шибана минута е ценна. Да не говорим, че тя притежава голям брой акции. Трябва незабавно да се допитаме до консултантите по имуществени права и попечителски фондове. Просто не мога да повярвам! Кога ще е погребението?

— Не знам.

— Е, гледай да ускориш нещата. Детето е мъртво и нищо не може да го върне.

— Ще гледам — отвърнах аз, като се опитвах да потисна отвращението си.

— И идвай насам по най-бързия начин. Господи, каква ужасна история!

Аз се втренчих в мечетата, после в снимката, от която се усмихваше сестра ми, преметнала ръка през кръста на най-добрата си приятелка и бавно оставил слушалката върху телефона.

Майка ми не ми се зарадва. Тъкмо се канеше да ходи на съвещание на управителния съвет на Музея на изкуствата. Представях си я права пред писалището в стаята, облечена в костюм на Шанел, както винаги, когато държи да изглежда делова.

— Майко, случи се нещастие с Гретхен Азорини. Вчера е починала.

— Катастрофа ли?

— Не. Все още не е ясно какво е станало. Чакат резултатите от аутопсията.

— Бет знае ли? Това ужасно ще я разстрои.

— Нямам представа. Реших да се обадя първо на теб, за да можеш да тръгнеш веднага.

— Да тръгна ли?

— Да я вземеш.

— Откъде да я взимам?

— От училище.

— От училище ли? Нали ти казах — имам заседание на управителния съвет...

— Майко, починала е най-добрата приятелка на Бет. Сигурно ще иска да се приbere у дома. Искам да кажа, няма да се замъкне в час по

геометрия.

Последва пауза, за да може майка ми да измисли причина, според която най-удобното за нея да се окаже и най-добро за дъщеря ѝ.

— Ще се свържа с доктор Уейнгард, но лично аз смятам, че Бет ще предпочете да остане сред приятелките си, отколкото сама вкъщи.

Харолд Уейнгард беше психиатърът на Бет. Досадните тийнейджъри се изпращат винаги при доктор Уейнгард.

— Майко — започнах отново аз, подтиквана от надигащия се в гърдите ми гняв и от безпределната умора, — въпросът е именно в това — Бет да не бъде сама. Тя трябва да си е вкъщи със своята майка, която да я утеши и да стои до нея в този тежък момент. Но сега като те слушам, май наистина в училище ще ѝ е по-добре. Е, разбира се, най-хубаво би се чувствала с други родители, но ти си твърде стара за поправителен изпит.

— Катарин Ан Милхоланд!

Този тон ми бе отлично познат, но чашата вече преля. Затворих телефона, изпълнена с омраза към себе си, задето самата аз се държа като тийнейджърка.

Влязох в банята, наплисках си лицето и се върнах да се обадя в девическото училище „Челси Хол“. Потърсих директорката госпожа Бигам и разказах възможно най-лаконично за смъртта на Гретхен.Добавих, че Стивън ще се обади при първа възможност.

— Това е толкова шокиращо! Не мога да го проумея. Ще бъде ужасно тежко за момичетата. Такава трагедия...

— Дали е възможно да поговоря със сестра си? Искам аз да ѝ съобщя.

— О, естествено. За Бет ще е истински удар. Двете бяха неразделни.

— Бяха, да.

— Ще трябва да проверя къде е и да пратя да я извикат. Имате ли възможност да изчакате, или аз да ви се обадя?

— Ще почакам.

Мина цяла вечност преди да чуя изненадания глас на Бет.

— Кейт? Ти ли си?

— Здрави, Бет. Слушай, имам лоша новина. Гретхен Азорини е починала снощи.

— Какво?

— Гретхен е починала. Има много неясни неща и тъй като ти си й най-добрата приятелка...

Въпросите замръзнаха на устата ми, защото в този момент слушалката изтрака в нещо, сигурно в масата, после се чу глухият удар от тялото на Бет върху килима в стаята на директорката.

ГЛАВА ПЕТА

Направих кафе и го занесох в кабинета, за Стивън черно, с две лъжички захар. Той бе облякъл черен костюм и строга бяла риза. Вратът му сякаш бе отънял, а лицето му беше набраздено от умората. Говореше на италиански, съвсем тихо в слушалката, нещо, което не съм го виждала да прави досега. Сложих чашата пред него и седнах да изпия моята до еркерния прозорец, с изглед точно към завоя на Петдесет и седма улица, където тя се влива в Лейк Шор Драйв. Колите се присъединяваха към все по-натоварения поток, училищните автобуси се изсипваха пред Музея на науката и промишлеността. Започваше нов ден.

— Баща ми беше — поясни Стивън като затвори.

— Как го прие?

— Той е корав старец.

— Аз се обадих в училището. Съобщих на директорката и поговорих с Бет. Много се разстрои, затова не я попитах какво е правила Гретхен в Уисконсин. Ще ѝ звънна след няколко часа.

Стивън се приближи и седна до мен под прозореца. Погледа ме известно време, наклонил на една страна красивата си глава.

— Кейт, искам да проумееш нещо много важно. Гретхен е мъртва и нито аз, нито ти можем да я върнем. Но срещу Едгар Айкел все още мога да направя много... Знам, че звуци зловещо, но се надявам, че именно ти ще ме разбереш най-добре. Трябва да насоча усилията си срещу Айкел, а за Гретхен ще плачем после.

Оставил Стивън до офиса и продължих с колата му към моя. Клер, момичето в приемната, ми предаде, че Гутман желает да ме види „на секундата“ и след това ми връчи купчина телефонни съобщения. Скип Тилман, майка ми, Ричард Хумански и още десетина други хора, някои от които чувах за първи път, настояваха да разговарят незабавно

с мен. Напъхах листчетата в джоба и се отправих към кабинета си по аварийното стълбище.

— Черил, дай ми една канка кафе, пакетче „Ем енд Емс“ и не казвай на никого, че съм тук — заръчах на моята лична секретарка. — А, и веднага ми прати куриер.

— На теб пък „Добро утро!“ — отвърна тя, явно изненадана от държанието ми. Обикновено се старая да избягвам маниерите на Гутман.

Влязох в кабинета и надникнах в огледалото зад вратата. Изглеждах точно толкова гадно, колкото се и чувствах. Погледнах си часовника. Още нямаше дори девет. Един от куриерите пристъпи вътре след дискретно почукване.

— Лайън, ето ти кредитната ми карта. Искам да отскочиш до „Фийлдс“ и да потърсиш Линда Юлер. Кажи й, че ми трябва тъмен костюм или сако с подходяща пола, и каквото там върви с тях.

Лайън не се учуди на желанието ми. За „СИ“ отела неочекваните поръчки са ежедневие и куриерите често тичаха да купуват дори бельо и четки за зъби.

Черил се появи с кафето и бонбоните и аз ѝ разказах за Гретхен.

— Господи! — потръпна ужасена. — И сестра ми е на шестнайсет.

— Моята също.

— Да! Двете не бяха ли приятелки?...

— Дори повече от приятелки. Като се обадих да ѝ кажа, тя припадна.

— Божичко...

— Та цялата нощ бях със Стивън. Закараха ни с хеликоптер до Уисконсин да идентифицираме трупа. Не съм яла, не съм спала и ако не облека чисти дрехи, ще получа нервна криза.

Черил погледна пакетчето с бонбони.

— Искаш ли да ти поръчам истинска закуска?

— Не. Когато ми е толкова отвратително като сега, това ми е спасението. Само ми обещай, че ще ме прикриваш от Гутман, докато Лайън се върне с дрехите.

— Откак е дошъл, все за теб реве.

— Ще пореве още малко.

— Просто ще му отговарям, че още те няма.

— Благодаря ти. И ще пробваш ли да ме свържеш с майка ми?
— Готово.

Само в най-лошите дни прибягвах до диетата с кафе и бонбони „Ем енд Емс“, а според всички определения, днешният бе именно такъв. Черил звънна по интеркома да ми съобщи, че майка ми не е вкъщи. Не знаеше обаче на заседанието на управителния съвет ли е отишла, или да вземе Бет.

Най-после се отървах от чорапогащника, който за двайсет и четири часа сякаш бе сраснал с кожата ми и взех нов от най-долното чекмедже.

Лайън донесе огромния хартиен плик с емблемата на „Маршал Фийлдс“. Извадих всичко върху бюрото. Пепитена пола, някой и друг сантиметър по-къса отколкото ги нося обикновено, бяла копринена блуза и черно вълнено сако с яркочервен копринен мак на ревера. Съблякох намачкания костюм от вчера, натъпках го в плика и се преоблякох. Измъкнах мака, хвърлих и него в плика и реших, че по-добре от това няма да мога да се подгответя за сблъсъка с Гутман и с предстоящия ден.

Докато го чаках да приключи с обичайния телефонен маратон, си мислех, че колкото и да бе отвратително, не само Гутман разглеждаше смъртта на едно шестнайсетгодишно момиче единствено в светлината на бизнеса. Аз също се притеснявах за отражението, което можеше да има тя върху „Азор“. Значителна част от акциите се намираха в попечителски фонд на името на Гретхен, докато тя навърши двайсет и една години. Разпореждането с този капитал ще бъде от съдбоносно значение. Нещо повече, решенията на Стивън през следващите няколко седмици ще засегнат хиляди хора. Ще успее ли той да концентрира цялата си енергия за спасяване на компанията или трагедията, която го сполетя, ще бъде точно онова камъче, което ще преобръне колата и ще се окаже големият късмет на Айкел.

— Та какво, по дяволите, се е случило? — избоботи без предисловия Гутман, щом хлопна слушалката.

— И аз не знам. Снощи двама полицаи чакаха Стивън пред тях. Открили джипа на Гретхен и трупа на младо червенокосо момиче. Стивън отговори, че трябва да е някаква грешка, тъй като Гретхен и

колата ѝ са в „Челси Хол“, но като се обади в общежитието нито тя, нито джипът бяха там. Така че ни качиха на хеликоптера и ни закараха да видим тялото в един пущинак на петстотин километра оттук, наречен Манеток.

— Той те е извикал да идеш с него?

— Не. Бяхме заедно, когато се прибра вкъщи — отвърнах с тон, изключващ следващи въпроси.

— И се оказа Гретхен, така ли?

— Да.

— Е, как е станало?

— Засега никой не знае. Някакви бракониери са я открили край един запустял черен път. Шерифът предполага, че първо е била изнасилена, но повече нищо не казва. Колата ѝ била оставена на паркинг не много далеч оттам. Може да е имала среща с някого в Уисконсин и да е била убита. Може да е била убита на друго място, а тялото да е било изхвърлено там. А може да си е карала спокойно из Чикаго и докато е чакала на светофара, някой да е скочил в колата и... Но според шерифа са намесени и наркотици, открили са кокаин.

— Супер! — отсече Гутман, сякаш всичко го бях нагласила аз. — Просто супер. Това за нищо на света не трябва да стига до пресата.

От словоизлянията му ме спаси Джейф Басман — съдружник от отдела за попечителски фондове, който трябваше да ни осветли по въпроса какво ще стане с акциите на Гретхен, след като тя никога няма да навърши двайсет и една.

— Възможно е в условията на попечителството да е залегнала клауза за разпореждане с акциите в случай на смърт — заяви той. — Зависи дали адвокатът е бил достатъчно прозорлив мъръсник. Ние ли сме го правили?

— Не — каза Гутман.

— Откога датира попечителският фонд?

— Няма и година.

— Можем ли да получим копие?

Гутман натисна копчето на бюрото и секретарката му дотърча с бележник в ръка.

— Обади се на Винс Де Дженова и му кажи да ни прати по факса копие от документите за попечителство на Гретхен Азорини — изкомандва той. — Искаме ги веднага.

— Да, господин Гутман.

— През това време трябва да пристъпим към легализиране на завещанието, стига това да е в наш интерес — продължи отново с нас той.

— Първо, копие от смъртния акт.

— Има само предварителен смъртен акт — обадих се аз.

— О, в такъв случай легализирането ще се наложи да почака. Предварителният смъртен акт позволява само погребение. Всичко останало е замразено. Никакво изплащане на застраховки, никакви завещания, нищо. Какво чакат тия? Какво им трябва?

— Резултатите от токсикологичните изследвания — отговорих аз.

— И колко време ще отнеме това? — попита Гутман.

— Не знам. Ще проверя и ще ти кажа — обещах аз и си записах.

Шефът ме изгледа кръвнишки и тъкмо да се впусне в нова тирада, влезе секретарката с нагънато като ветрило факсимиле на споразумението за попечителство.

— Дай го направо на господин Басман — отсече той.

Басман го разгърна набързо, после вдигна глава и подреди листовете върху бюрото на Гутман.

— Не съм в състояние веднага да се ангажирам с мнение, трябва да го проучава по- внимателно, но от пръв поглед мога да кажа, че в случай на смърт преди навършване на двайсет и една години, акциите на Гретхен Азорини се наследяват от най-близкия роднини.

— Настойника? — обадих се аз, макар да знаех отговора.

— Бащата. Независимо от споразумението за настойничество, законът зачита кръвната връзка. По всяка вероятност, след като завещанието влезе в сила, акциите ще станат собственост на бащата.

— Е, това вече е върхът! — изпъшка Гутман.

Върнах се в кабинета и погледнах списъка със задачи за деня, после половин час добавях нови и накрая се хванах за телефона. Първо се обадих в офиса на шерифа в Манеток, като положих огромни усилия да спечеля благоразположението на секретарката Марта. Тя ми даде името и номера на патолога, извършил аутопсията. От нея научих още, че Том Мориси — единственият детектив на Манеток, е

официално натоварен с разследването. След това обяви, че е особено щастлива да ме свърже с него.

Мориси се оказа пестелив на думи екземпляр, който на всеки мой въпрос отговаряше, че първо трябва да се допита до шериф Уитъл. Не си направих труда да го помоля да ме прехвърли на шерифа, тъй като сериозно се усъмних дали е способен да се справи с телефона без чужда помощ. Благодарих му, затворих и отново набрах Марта. Шерифът бил излязъл, уведоми ме тя, но обеща да му предаде да ми звънне веднага, щом се върне.

После се обадих на патолога — доктор Брайън Ярброу, онзи, дето се оженил за ветеринарката и се обрекъл на селски живот.

— Доктор Ярброу — рече той, още след първия сигнал.

Харесвам хората, които сами вдигат телефона, изключително рядко срещан навик сред лекарите.

— Доктор Ярброу, казвам се Кейт Милхоланд и съм юрист от Чикаго, представлявам доктор Стивън Азорини — чичо и настойник на вашето мъртво момиче.

— Да, чух, че снощи тялото е било идентифицирано. Съжалявам, че не са ме повикали. Исках да се срещна с роднините.

— Шерифът ни информира, че сте издали предварителен смъртен акт, докато получите резултатите от лабораторията по токсикология.

— Да, съжалявам. Знам колко е мъчително за близките.

— Семейство Азорини също като вас желае възможно най-бързо да научи причината за смъртта на Гретхен. Моят клиент е лекар и съзнава значението на тези изследвания. Предполагам разбирате колко неочеквана и изненадваща е тази смърт. Всички роднини настояват да узнаят какво точно се е случило. Именно затова си позволявам да ви беспокоя. Ще ви бъде ли възможно да ми из pratите по факса копие на протокола от аутопсията?

— Ще трябва да се допитам до Уитъл.

Без да искаш изпъшката разочаровано.

— Госпожице Милхоланд, не трябва да забравяте, че тук не е Чикаго.

— Повярвайте ми, вече го разбрах. Присъствах на идентифицирането снощи.

— Доктор Азорини е бил с адвоката си? — възклика смаянотой.

— О, не. С него сме приятели от деца. Бяхме заедно, когато полицията съобщи за инцидента. Направих това, което би сторил всеки приятел.

— Тя отдавна ли беше в неизвестност?

— Изобщо не е била в неизвестност. Доктор Азорини мислеше, че е на училище. Именно затова всичко е толкова потресаващо и объркано.

— Госпожице Милхоланд, вие трябва да разберете, ние тук рядко имаме убийства, ако стане нещо, то е ясно като бял ден — пияндета с ловни пушки, семейни скандали... Това е най-вълнуващият случай през деветнайсетгодишното управление на Уитъл. Той лично ръководи разследването.

— Значи предположението е убийство?

— Така смята Уитъл. Докато чакаме окончателните резултати, ще се задоволя с тази версия.

— Какво искате да кажете?

— Не ме разбирайте погрешно. Не изключвам възможността за убийство. Има немалко фактори, които сочат в тази посока. Преди всичко, състоянието на тялото. Първото, което казва съдебната медицина при труп на младо момиче или жена, е да се приложи набора за изнасилване.

— Набор ли? — повторих аз, не съвсем наясно с докторския жаргон.

— Набор от процедури — взимаме проби от устата, ануса и влагалището, проверяваме за наличие на чужди косми, определяме кръвната група на спермата, ако има такава.

— Та приложихте ли „набора за изнасилване“?

— Всъщност, преди да започна се обадих на един приятел — съдебен патолог в Кук Каунти и той отново ми повтори всичко.

— И какво открихте?

— Както вече казах, на пръв поглед има множество основания да определим случая като убийство с изнасилване. На първо място — факта, че тялото е намерено на открито.

— Облечена ли е била?

— Да. Но това не е от определящо значение. Съществуват други основания, които биха накарали дори и сравнително неопитния полицай да заподозре убийство и евентуално изнасилване. Така, значи тялото е открито навън, освен това полиците, пристигнали на местопрестъплението забелязали, че очите са подпухнали и кървясали от спукани кръвоносни съдове. Има наранявания по врата. В голяма част от случаите, убитите при изнасилване жени, са били удушавани.

— Тя удушена ли е?

— Няма да ме хванете натясно така лесно. Казах само, че полиците са забелязали наличие на петехии.

— На какво?

— Така се наричат кървясалите очи със спукани кръвоносни съдове. А като се добавят и следите по врата... От набора стана ясно, че тя наистина е имала сношение. Трудно би могло да се прецени кога точно обаче, поради факта че смъртта е настъпила доста преди откриването на трупа.

— Според вас, тя кога е починала?

— По мое мнение, някъде между десет и дванайсет сутринта в понеделник.

— В понеделник! — повторих смяяно. — Въщност извинете, прекъснах ви. Споменахте, че е имала сношение.

— Да, спермата е от „A“ отрицателна кръвна група. Пробите от устата и ануса са негативни. Открихме косми, които без съмнение не са нейни.

— И тогава какви резултати са ви нужни, за да издадете окончательния смъртен акт? Шерифът спомена нещо за токсикологични изследвания.

— Уитъл ще ме разстреля, ако научи за този разговор.

— Чуйте ме, доктор Ярбро, вие трябва да повярвате, че ние с клиента ми сме дори по-заинтересовани от вас да открием причината за смъртта на Гретхен Азорини. Можете ли да си представите какво изпитват в момента нейните близки? Неизвестността понякога е пострашна от догадките. Аз трябва да им дам колкото може повече информация относно вашите предположения и да им съобщя кога ще имат окончательните заключения.

— Изпратих пробы от урината и тъканите в лабораторията по криминалистика в Чикаго за наркотично изследване — по-специално

кокаин.

— Защо?

— Да кажем, съществуват индикации, че смъртта може да е настъпила и от свръхдоза кокаин.

— Какви индикации?

— Съжалявам. И без това разкрих прекалено много. Останалата информация ще трябва да съгласувам с шериф Уитъл. Наистина съжалявам.

— Няма нищо. Само още един въпрос. След колко време според вас ще разполагате с резултатите от токсикологията?

— Не знам точно. Обикновено отнемат около две седмици. Помолих да бъдат по-експедитивни, тъй като случаят предизвиква голям интерес. Надявам се да са готови по-скоро.

— Благодаря ви, доктор Ярброу, бяхте много любезен. Мога ли аз с нещо да ви помогна, нужна ли ви е някаква информация, която бих могла да ви осигуря?

— Да. Ако е възможно да ми дадете координатите на лекаря и зъболекаря на момичето, то и Уитъл ще успее да ми ги набави, но вие много ще ме улесните.

— Ще се радвам. След десет минути ще ви се обадя.

Минаха повече от десет минути, докато открия секретаря на Стивън, но доктор Ярброу все пак ми беше благодарен. Оставил му номера на моя факс, в случай че шериф Уитъл благоволи да ни изпрати копие от протокола на аутопсията. Ако не благоволи, ще трябва да открия друг начин да се докопам до него.

Следващият телефонен разговор беше с госпожа Бигам — директорката на девическото училище „Челси Хол“. Любопитна бях да разбера какво са си мислели учителките, докато Гретхен Азорини е лежала мъртва в Уисконсин.

Госпожа Бигам изглеждаше искрено разстроена. Освен това и преливаше от любезноти. Родителите ми бяха изръсили цяло състояние на „Челси Хол“, откак Бет я удари пубертетът. Представянето ѝ в час бе толкова жалко, поведението ѝ — толкова странно, че само подкупите крепяха реномето ѝ на добра ученичка.

— Моментът е изключително тежък за всички ни — започнах аз, — но има твърде много въпроси във връзка със смъртта на Гретхен, които трябва да бъдат изяснени. Надявам се да можете да ни разкажете нещо за последните й дни в училище.

— Разбира се. Ние много бихме желали да се сложи край на тази неизвестност. Опасявам се, че момичетата са изпаднали в паника. Много е мъчително, че не разполагаме с подробности.

— Току-що говорих с лекаря, извършил аутопсията и според него смъртта е настъпила в понеделник сутринта между десет и дванайсет. Въпросът ми е защо отсъствието на Гретхен не е било забелязано?

— Не ви разбирам — отговори озадачено госпожа Бигам.

— Гретхен е починала в понеделник сутринта, открили са я чак във вторник следобед. Питам се защо никой не е съобщил на доктор Азорини, че тя не е на училище.

— Наистина не мога да ви разбера — заяви госпожа Бигам. — Вие искате да кажете, че Гретхен не е починала в болницата, така ли? В понеделник доктор Азорини се обади да каже, че през уикенда Гретхен се е разболяла от грип и е постъпила в болница. Случвало се е и преди, нямаше повод за притеснение.

— Вие лично ли говорихте с него? — попитах аз, напълно объркана.

— Не, доколкото си спомням секретарката беше на телефона.

— Мога ли да се свържа с нея?

— Естествено, но аз продължавам да не разбирам за какво става дума. Гретхен не е ли починала в болницата? Ние предположихме, че са се получили усложнения от диабета.

— Изглежда усложненията са доста по-сериозни. Ще ми позволите ли да разменя няколко думи с вашата секретарка?

Пет минути по-късно се отпуснах на стола и се опитах да смяля информацията, получена от секретарката на госпожа Бигам. В понеделник сутринта към десет часа се обадил някакъв мъж, представил се за доктор Азорини и съобщил, че в неделя вечерта Гретхен се е разболяла от грип и е била приета в болница. Вероятно щяла да остане там ден-два, не повече. Попитах я познала ли го е по гласа. Не, била постъпила едва преди шест месеца и не е имала случай

да говори с доктор Азорини, но тогава тя му казала, че той също ѝ се струва болен, а той отговорил, че се надява да не е грип. После секретарката си отбелязала, че Гретхен ще отсъства, уведомила госпожа Бигам и забравила за разговора.

Не знаех какво да мисля.

Черил трябваше да почука два пъти, за да ме изтръгне от вцепенението.

— Извинявай, знам, че не искаш да те беспокоят, но Ричард Хумански се обажда. Твърди, че било много важно.

— Благодаря ти, Черил. — Вдигнах слушалката. — Кажи, Ричард.

— Ох, Кейт, съжалявам, че ти досаждам, ама Стивън е пощръклял и не знам какво да правя.

— Какво искаш да кажеш? Как така е пощръклял?

— Говореше с баща си по телефона, по едно време ми звънна и поиска атласа от библиотеката. Аз хукнах, намерих го и му го занесох. След малко го чух да крещи нещо на италиански, да удря по масата и да хвърля вещи из кабинета. Ти го знаеш какъв е сдържан, спокоен, никога не повишава тон. Така че влязох да проверя какво става. Той ми изляя да го оставя на мира. Лицето му беше пламнало. Сега отваря и затваря чекмеджетата и псува, поне на мен ми звучи като псуви, не знам дума италиански. На всичкото отгоре след малко има среща с представителите на пенсионния фонд „Колдър“ — те са от едните акционери. Страх ме е да не го видят в това състояние... Не знаех на кого друг да се обадя...

— Добре си се сетил. Значи първо се свържи с „Колдър“ и отложи срещата. Като им кажеш за Гретхен, едва ли ще има проблем. А аз веднага идвам.

— Моля ти се, само не му казвай, че аз съм те извикал — проплака Ричард.

— Не се притеснявай. Явно последните двайсет и четири часа са му дошли твърде много.

ГЛАВА ШЕСТА

Накрая Стивън кротко тръгна към къщи. Вероятно е проумял, че е неспособен да свърши каквото и да било, а може би ние с Ричард да сме успели да го убедим, че точно в този момент трябва да се владее съвършено, иначе по-добре никой да не го вижда. Борбата против фирмениото изкупуване си е като всяка друга битка. Противниковата страна ще надуши и най-незначителната проява на слабост, а сега, след смъртта на племенницата му, ще го дебнат още по-изкъсо.

По пътя се отбихме в магазина на Риджънс Парк. Взех печено пиле, една франзела, бутилка от вездесъщото шардоне и набързо приготвена салата от щанда за вкъщи. И без това Стивън нямаше да я опита. Изпаднал бе в шок. Дори и най-силните личности не могат да стаяват цялата мъка в себе си. Познавах симптомите. Отделни части от него отказваха да функционират.

Едва си проправихме път до вратата на апартамента. Цялото пространство бе отрупано с цветя, имаше даже и кошници с плодове. Портиерът бе започнал да ги реди дори вътре. Антрето бе до колене в лилии. Повечето бяха от колеги на Стивън — страховито напомняне за многостраничните измерения на професионализма. До този момент семейството на Стивън изглеждаше никак дистанцирано от трагедията.

Разопаковах вечерята и затършувах из кухнята за съдове. Налях две чаши вино и сложих чинията на Стивън пред него. Апартаментът ми се струваше необятен и пуст, а потракването на чашата му и на моята вилица отекваше оглушително.

Ето затова, когато умре някой, хората имат нужда от близки. Не за да пропъждат мъката, само да запълват тишината.

— Научи ли нещо за аутопсията? — попита Стивън.

— Говорих с патолога — казах аз, втренчена в чинията, после я побутнах с погнуса.

— Какво каза той?

— На практика каза, че нищо не иска да каже. Стори ми се едновременно компетентен и предпазлив, особено като се има предвид

в какво забутано място работи. Първо се обадил на някакъв свой приятел — специалист по съдебна медицина, за да е сигурен, че няма да пропусне нищо. Твърди, че не изключва убийство, но изобщо не е чак толкова категоричен, колкото шерифът. Едно нещо обаче заяви съвсем недвусмислено — според него Гретхен е починала в понеделник сутринта.

— В понеделник? — рязко попита Стивън.

— Късно сутринта. Обадих се на госпожа Бигам да проверя защо не са те уведомили, че Гретхен отсъства. Отговори ми, че си бил позвънил в училището и си казал, че Гретхен се е разболяла от грип и е приета в болница.

— Какво-о-о!

— Секретарката била на телефона. Обаждал ли си се наистина?

— Не! Разбира се, че не! — отвърна той, видимо разтревожен.

— Чудно тогава кой ли може да е бил.

На вратата се почука.

— Сигурно е куриерът — каза Стивън, бутна недокоснатата чиния и стана да отвори. — Помолих Ричард да ми изпрати предвижданията за продажбите на отдела по болнично снабдяване.

Помня как тогава ми мина през ум, че портиерът първо трябваше да позвъни и да съобщи кой се качва. В блока на Стивън пиле не може да прехвръкне. През това време обаче той вече бе отворил и аз чух крясъците в антрето.

Не познавах бащата на Гретхен — Джоуи Азорини. Стивън никога не говореше за брат си, но мъжът в хола би могъл да бъде само той. Личеше, че е по-възрастен от Стивън, по-слаб, по-нисък и облечен като жиголо, току-що спечелило от конни надбягвания. Все пак приликата бе несъмнена. И двамата имаха същата къдрава черна коса, същите изсечени черти. В очите на Джоуи обаче го нямаше блъсъка и одухотвореността на интелекта, а устните му бяха дебели и издаваха жестокост.

Той беше така вбесен, че въздухът около него бе наелектризиран, сигурно на това се вика „пощърклял от ярост“, помислих си аз. Следваше го друг мъж, по-млад от нас със Стивън и огромен. През моя привилегирован саксиен живот не бях заставала лице в лице с наемен главорез, но го познах от пръв поглед. Вратът му бе по-дебел от бедрото ми, мускулите на гърдите му издужаваха лъскавата полиестерна

риза, лицето му бе издълбано от акне, а косата — изрусена до бяло като на сърфист. Не откъсваше очи от шефа си като вързан пес, който подмамва заек.

— Нещастен копелдак такъв! — крещеше Джоуи и бълскаше Стивън назад. — Лайнар жалък! Ей сега ще ти светя маслото. Ще ти зашия мозъка със струна от пиано, ще те накълцам на парченца и ще замерям с тях рибите. Ще...

— И аз се радвам да те видя, Джоуи — каза Стивън, докато отстъпваше назад под словесните удари. — Ще поканиш ли касапина си да седне или ще ми крещиш в коридора?

— Няма к'во да ти крещя, направо ще ти отскубна шибаната тиква.

— Виждам, че не си успял да обогатиш речника си откак те видях последния път — заяви Стивън с най-влудяващия си невъзмутим тон.

— Ще те убия! — изсъска брат му.

— Добре си направил, че си взел Вито, иначе още щом ти видях мутрата, щях да ти извия врата — продължи все така спокойно Стивън, все едно че е на масата за преговори, после се завъртя и влезе в хола.

След кратко колебание Джоуи го последва. Удивих се на хладнокръвието на Стивън. Заканите на брат му ми се сториха съвсем реални. Едва ли бих намерила смелост да му обърна гръб. Биячът се помъкна след тях видимо разочарован. Стивън се разположи на кремавия фотьойл, Джоуи се тръшна срещу него. Вито зае позиция отзад и скръсти ръце пред гърди.

— Ще пийнеш ли нещо? — попита Стивън.

— Мадамата коя е?

— О, извини ме. Кейт Милхоланд — мой адвокат. Кейт, това е брат ми Джоуи Азорини.

Той се наведе напред и премига театрално.

— Чукаш ли я?

— Какво се случи в Уисконсин, Джоуи? — попита Стивън, без да обръща внимание на въпроса. — Няма да е зле да ми кажеш, защото тъй или иначе ще науча.

— Абе ти какво искаш? — изрева другият и скочи на крака. — Нищо не чаткам. Бях по работа в Колумбия.

— Не, Джоуи, не на мен тия! Този път номерата ти няма да минат. Ще науча. Татко ще научи. Защо не си кажеш сам, ще ни спестиши много главоболия...

— Какво става тук, по дяволите? — Изведнъж брат му омекна и тъжно огледа стаята. — Връщам се днес от командировка, гушкам една сладурана, която ми показва колко много се радва да ме види, а двама от хората на татко нахлуват и ме изкарват навън по гащи. Тикват ме в някаква лимузина, там седи онът говнар Де Дженова и почва да ме разпитва. Къде съм бил. С кого съм бил. И що да ти казвам, питам го аз. Защото иначе ще си налапаш топките за обед, вика един от онния. После ме зарязват в къщата на татко. Боже мой, Стивън, бях в Колумбия! — изхленчи той. — Днес се прибрах. Не сте прави. Нищо не съм направил.

— Хич не ти пука на тебе... — Гласът на Стивън се извиси, нагнетен с ярост. — Позволяваш си да нахълташ тук, в моя дом, все едно че нищо не се е случило. Дъщеря ти умря, Джоуи. Тя беше мило момиче и целият живот беше пред нея, но на шестнайсет години я убиха, убиха я и я захвърлиха в канавката. А сега ти седиш тута и ми обясняваш колко несправедливо са се отнесли с теб.

— Нали ти се грижеше за нея? — проплака Джоуи като обидено хлапе. — Тя си е моя плът и кръв, а вие с татко се държите с мен като с някаква измет.

— Сбъркал си адреса, Джоуи. — Стивън заканително поклати глава. — Аз нищо не съм казвал на татко. Но той много добре си те познава. Както и аз, разбира се. Твоя плът и кръв... Драйфа ми се от теб. Как така се получава, че всеки, който те обича, се оказва мъртъв, а, Джоуи?

По филмите тупаниците стават съвсем бавно, отклоява се всеки удар. Героите се мамят един друг, финтират се, перчат се пред камерата и чак след това нанасят крошето.

В живота темпото е много по-бързо и далеч по-жестоко. Досега не бях виждала как се убива човек с голи ръце. Не бях срещала такава нескрита животинска омраза. Джоуи не удари Стивън, по-скоро връхлетя отгоре му със свити юмруци. И дори в този миг забелязах как Стивън анализира ситуацията, дефинира проблема и обмисля евентуалните варианти.

Той ритна брат си през краката и още във въздуха се хвърли върху него. Двамата се завърглаха по пода, преобърнаха масичката и снимките в сребърни рамки се разпиляха като тесте карти. Биячът наблюдаваше отстрани и преценяваше разположението на силите, за да не развали удоволствието на шефа, ако той се справя и сам.

Стивън опита да се откопчи, но брат му стовари юмрук в лицето му. Той го хвана за косата, бълсна главата му в земята и тя глухо изкънтя. После го прасна през устата. В този момент Вито вече се намеси, хвана Стивън изотзад и изви ръцете му, за да предостави възможност на Джоуи да го удря безпрепятствено. Той се изправи несигурно на крака и се ухили накриво. Като премигваше с вече подутото си око, така измлати Стивън в лицето, че явно го заболя ръката. От устата на Стивън рука гейзер кръв и опръска ризата на Джоуи.

Усетих, че ги гледам без да помръдна, като някоя безпомощна тъпачка, притиснала ръка към лицето си. Хвърлих се върху гърба на Вито и се опитах да забия нокти в очите му. Той изпъшка от изненада и болка, пусна Стивън и се завъртя. Юмрукът му изсвистя пред лицето ми и ме прикова към канапето, като ми изкара въздуха. Седнах на колене и се помъчих да се изправя, но той светкавично ме срипа. Ужасно е, помислих аз и проверих с език дали са ми останали здрави зъби.

Горилата се върна да помага на шефа си и приклещи Стивън, докато Джоуи го бомбардираше с юмруци. Огледах стаята търсейки нещо, което би могло да ми послужи за оръжие. В това време Стивън ритна Вито в коляното и заби лакът в корема му.

Ръбестият сувенир минерал беше голям колкото сплесканата топка за бейзбол. Грабнах го и вече замахвах, когато зърнах пистолета в ръката на Джоуи. Забих камъка в тила му с цялата сила, на която ме бе научил тенисът. Той се строполи върху килима и аз се хвърлих към пистолета. Стиснах го с две ръце, насочих го към Вито и отстъпих няколко крачки, за да държа под око и Джоуи. За последен път бях стреляла с пистолет на един летен лагер, когато бях на тринайсет, но често ходех на лов и знаех, че трябва да натисна предпазителя и да държа здраво. Стоях разкрачена, цялата стегната, готова да посрещна отката, ако се наложи да стрелям.

— Да ви виждам ръцете! — чух заповедта на абсолютно чуждия си глас.

Имах чувството, че кислородът изведнъж е бил изсмукан от стаята. Жадно се опитах да поема въздух.

Стивън се изправи с олюляване. Вито му се озъби грозно, Джоуи приседна, очите му бяха изцъклени и разфокусирани.

— Стивън, обади се в полицията! — извиках аз.

— Няма нужда. Тия двамата са безвредни. Джоуи само дето е малко сприхав, а пък тоя тука върши каквото му кажат.

Той претърси бодигарда и измъкна пистолета от кобура на кръста му, а от джоба — тринайсетсантиметров нож.

— Хайде, махай го оттук — заповяда Стивън на Вито, като кимна към брат си.

Главорезът помогна на Джоуи да стане. От носа и от разни рани по лицето му течеше кръв. Стивън му подхвърли носна кърпа.

— Ето, избърши се. В този блок кръвта ти не може да капе по килима. Не желая повече да виждам гадната ти мутра, ясно ли е? Ако дойдеш отново, ще кажа на татко. Ти си най-долното нищожество! Заминаяй си в гетото, където ти е мястото.

— Дай ми пистолета — завалено изломоти Джоуи и се препъна в една от кошниците за плодове.

— Ще си го получиш, чак след като съм го изпразнил в теб — процеди през зъби Стивън. — Изчезвай веднага!

Джоуи с мъка координираше движенията си. Наложи се Вито почти да го изнесе на гръб. Докато чакаха асансьора, Джоуи изви глава към нас и проплака:

— Бях в Колумбия, Стивън. Честна дума! Не трябваше да си го изкарваш върху мен. — Сълзите му бяха примесени с кръв.

Едва когато Стивън затвори вратата и се облегна с гръб на нея, аз отпуснах пистолета. Разтреперих се; не само ръцете ми — краката, коленете, цялото ми тяло се тресеше като от никакъв вътрешен хлад. Бях обляна в ледена пот, която сълзеше по кожата ми. Не можех да си поема въздух. Стивън ми се усмихна и чак тогава забелязах, че от дълбоката рана с побелели, разцъфнали краища над окото му блика кръв. Устната му беше сцепена и също кървеше.

— Страшна жена си ти, Катарин Ан Милхоланд! — прошепна, заровил лице в косата ми.

Няколко секунди постоях така в обятията му, без да помръдвам. Чувствах се малка, беззащитна, но на сигурно място. Постепенно усетих, че ризата му е мокра не само от моите сълзи, а и от кръв. Дръпнах се назад да го огледам.

— Имаш нужда от доктор — заявих аз.

— Аз съм си доктор.

— Не, наистина, Стивън, трябва да идеш в болницата, освен ако не искаш сам да си шиеш лицето.

— Сега ще ти кажа къде ще ида. Ще ида да си налея едно, а ако си добро момиче, ще налея и на теб. Няма да ходя в никаква болница. Ужасно съм уморен и не желая утре да научавам от вестниците какво се е случило тук, особено след историята с Айкел.

След кратък, но напрегнат пазарлък той се съгласи да звънна на Клодия. Открих я в интензивното отделение и тя обеща да дойде след около час, веднага щом ѝ свърши смяната.

Стивън се появи от кухнята с бутилка скоч в ръка и две чаши. Холът сякаш бе бойно поле. Мебелите се върглаляха преобрънати, по копринената дамаска на канапетата и фотьойлиите имаше пръски кръв, на масичката за кафе лежаха два пистолета.

— Да можеше да се видиш... — подхвърли Стивън.

— Защо? — Аз пригладих косата си с длан.

— Май и на теб няма да ти е излишен някой и друг шев. Боли ли те окото?

Затътрих се до банята да се огледам. По охлузената ми от ритника на Вито буза се очертаваше впечатляваща синина. Устната ми кървеше, дясното ми око бе на път да се затвори изцяло. Бялата копринена блуза, нова-новеничка сутринта, висеше опърпана и разквасена с кръв. Косата ми стърчеше във всички посоки.

Измих се предпазливо и внимателно подсуших лицето си. Понечих да си разпусна косата, но отново ме завладя треската. Постоях известно време, вкопчена с две ръце в ръба на умивалника. Не плачех, но гърдите ми се гърчеха конвулсивно — от мъка, от недоспиване, от страх, но като че ли преди всичко от облекчение, че съм жива и що-годе невредима.

Накрая успях да се съвзема, като няколко пъти вдишах дълбоко. Гълтнах остатъка от скоча на един дъх и потръпнах от паренето, което се плъзна надолу по тялото ми. Сресах се и се върнах в хола. Стивън

напълни отново чашата ми и ми подаде пакет замразен грах. Изгледах го като марсианец.

- Благодаря, не съм гладна.
- За окото ти е. Ще посинее.
- Аз пък мислех, че се слага пържола.
- Не си ли чувала, че свинското е вредно?

Двамата избухнахме в спазматичен кикот, който продължи по-дълго, отколкото заслужаваше шагата.

Стивън запали една лампа и приближи лицето ми към светлината.

- Кофти работа.

Самият той не изглеждаше по-добре. Цепнатината над дясното му око бе старателно прикрита с лепенка, но лицето му изглеждаше като смляно от машина за пресоване на боклук.

— Ей, знаеш ли, благодаря ти. — Той взе главата ми в ръце. — Можеше да ме убие.

- Не мога да повярвам, че няма да извикаш полиция.

— Това е семейна история. Ние в нашето семейство не намесваме полицията.

— Е, няма ли да ми обясниш какво беше всичко това? — попитах аз и потръпнах от ледения пакет, който залепих върху окото си.

Стивън наля нова доза скоч и отиде в кухнята за лед. Държеше кубчетата в шепата си, сякаш ги мери колко тежат и после бавно ги изсипа едно по едно в чашите.

— Джоуи ми е наполовина брат, по-голям е от мен почти девет години. Майка му била италианка от стария квартал, значително по-млада от баща ми и както твърдят всички, много красива. Самоубила се, когато Джоуи бил още бебе. Не знам точно защо, но мога да се сетя поне за хиляда причини. Баща ми никога не говори за нея. Оженил се за майка ми, когато Джоуи бил шестгодишен. Тя почина от рак малко след като станах на четири. После баща ми вероятно е решил, че бракът не му понася и ако е имал някакви други жени, държал си ги е другаде. Отгледаха ни лелите в голямата ни къща близо до булевард „Сисеро“. Отношенията ни много приличаха на вашите с Бет, разликата ни беше много голяма. Нямаше какво да правим заедно. Аз все бях малкото братче. Но още в най-ранните ми спомени Джоуи постоянно се забъркваше в нещо — неприятности с жените, с хазарта,

с полицията. Все се налагаше татко да го измъква. Стария се беше побъркал. Сега разбирам, че онази атмосфера е била пагубна за човек като Джоуи, той просто не е имал шанс. От самото начало е бил обречен. Естествено другият проблем е, че никога не е бил особено умен. Не че на татко му пукаше задето синът му нарушава законите, пукаше му, че все го хващаха. Джоуи е неспособен да преценява трезво нещата и вече толкова години продължава да излага баща ми. Веднъж, когато беше на седемнайсет, открадна една кола — пълна глупост, тъй като си имаше кола и то съвсем нова. Татко му я беше подарил, навсякъкко седмици не е бил сгазвал лука. Но ей тъй, заради изживяването и за да вземе акъла на едно момиче, Джоуи решил да открадне кола, но не коя да е, а новия кадилак на отец Калдучи. Свързал жиците и придумал гаджето да се измъкне от къщи. Накратко, след обилно количество алкохол и слалом със сто и шейсет километра в час, разходката завършила в бетонния стълб на моста на Дан Райън. Джоуи излетял от колата и се разминал с леко сътресение и изкълучена китка. Момичето лежа един месец в кома, после умря. Беше на четиринайсет и от добро семейство. Родителите ѝ дори не знаели, че е излязла, когато ченгетата им звъннали от болницата. Цялата история струва на татко маса пари. Успя да я потули, но не докрай и доста хора подочуха. Тогава татко реши, че Чикаго не е подходящо място за Джоуи и го прати при едни приятели, които притежаваха строителна фирма в Ню Джърси. Сигурно са му дали някаква допълнителна работа, защото помня как все хленчеше на татко, че тя не била за него, а той му крещеше да мълчи. Дълго време нямах представа с какво се занимава. Но докато бях в института, между тях с татко избухна страховден скандал. Джоуи решил да завърти свой бизнес. Замесил се с една банда предприемчиви момчета и тръгнал да продава наркотици — кокаин и хероин. Значи баща ми е от старата гвардия... А старата гвардия стои на страна от наркотиците. Печалбите там са големи, загубите — също. Татко е натрупал парите си по традиционния начин — хазарт, лихварство, изнудване. И през цялото време е правел всичко възможно да се измъкне от това и да основе с парите легална бизнес империя. Та тогава баща ми побесня. Първо, наркотиците са нещо забранено, а може и да се е притеснявал, че Джоуи, както не е особено хитър, бързо ще го хванат, при което името Азорини ще бъде свързано с наркотиците.

— А как така при теб всичко е било толкова различно? Ти защо не си крадял коли и не си имал работа с полицията?

— Сигурно защото когато съм се родил, татко вече е бил навлязъл категорично в легалния бизнес. Разделил се е окончателно с онази среда, с онези хора. Направил е съзнателно усилие да ме възпита по друг начин. Освен това и аз съм значително по-интелигентен от Джоуи. Ако не ме лъже паметта, ние с теб доста пъти заобикаляхме закона. Само че не ни хващаха.

— А Джоуи?

— Оказа се, че Джоуи откри своето призвание. Явно в далаверите с наркотиците човек трябва да е именно такъв като него. Постигна даже завидни успехи. Всъщност може да се каже, че преуспя. Когато постъпих да следвам медицина, той вече се беше прехвърлил в Чикаго. Старите фамилии също бяха почнали да се насочват към наркотиците и Джоуи правеше страхотни удари буквально под носа на татко. Но докато бизнесът процъфтяваше, личният му живот беше пълен провал. Още като дойде в Чикаго се запозна с едно момиче — току-що навършило шестнайсет и избягало от родителите си в Германия, за да става филмова звезда. Казваше се Аня и се снимаше в порнофилми. Джоуи успя да я залъже, че е Рокфелер, папата и Елвис едновременно. Роди им се момиченце — Гретхен, но щастливо семейство те така и не станаха. Първо, Аня си падаше по тревата, второ, не й мина меракът за Холивуд. Постоянно купуваше дрехи, смъркаше кокаин и висеше по фризьори. Джоуи купи дял в един нощен клуб на Ръш стрийт, за да може тя да общува с хора от шоубизнеса, но накрая се получи така, че той хукна подир младичките начинаещи актриси, а жена му се търкаляше дрогирана вкъщи. Двамата бяхаечно скарани. Нямам представа как Гретхен оцеля, знам само, че татко все успяваше да осигури някоя жена у тях, която да й пере дрехите и да следи дали ходи на училище. После, като навърши девет години, й откриха диабет. В наше време на диабета се гледа твърде спокойно. Благодарение на развитието в медицината болестта се овладява доста успешно и диабетиците водят почти напълно нормален живот. И все пак, диабетът в детска възраст, особено тип две, какъвто е този на Гретхен, искам да кажа, какъвто беше нейният, е нещо твърде сериозно. Организмът й не произвеждаше никакъв инсулин. Освен това, дозите трябва да бъдат точно съобразени с

приетата храна и през цялото време трябва да се проверява нивото на кръвната захар. Това понякога е свръхсилите дори на най-сериозните и грижовни родители. Джоуи и Аня нямаха никаква идея какво да правят с болестта на Гретхен — единственото им решение си оставаха скандалите. Аня се надрусваше и хич не ѝ беше до инсулина на Гретхен. Джоуи пътуваше по чужбина, а като се прибереше, Гретхен бе вече в болница. С Аня се гледаха като куче и котка. Той ѝ хвърляше един хубав бой, тя пък се замъкваше цялата в кръв при татко и пищеше: „Виж какво направи синът ти с мен!“. И така години наред. Постепенно Гретхен се научи да се оправя сама. Боже мой, такова самостоятелно дете беше!... Сигурно с подобни родители нямаш друг избор, дължен си да пораснеш рано. Въпреки това имаше и кризи — настинки, разстройства, грипове, всичко, което влияе на нивото на глюкозата отнема от инсулина и би могло да има фатални последици за човек с този тип диабет. Три-четири пъти в годината се получаваше някакво усложнение. Гретхен постъпваше в болница, а Джоуи смилаше жена си от бой. По едно време татко дори настоя да наемат сестра, която да живее у тях, но разбиращ, че трудно се намира желаещ да се потопи в тая атмосфера, каквато и да е заплатата. Все пак една се съгласи, но се оказа, че тя самата била наркоманка и един ден Джоуи ги заварил двечките с Аня проснати на дивана да гледат телевизия. Аня наистина беше почнала да му изпуска края. Джоуи се мъкнеше с какви ли не мърли. Гретхен влизаше в пубертета, двете постоянно се караха. Гретхен я обиждаше, че е вечно друсаня, крещеше ѝ, че я мрази. Веднъж някакъв съсед се обадил на Джоуи в нощния клуб да му каже, че у тях е настанала невъобразима лудница и че ако не направи нещо, ще извика полиция. Той се прибрали и заварил къщата с главата надолу. Аня крещяла и хвърляла всичко, което не било заковано за пода, а Гретхен се била заключила в банята. Цял кичур от косата ѝ бил отскубнат, а от устата ѝ течала кръв — последица от възпитателните мерки на собствената ѝ майка. И тогава Джоуи, какъвто си е умник, предприел единствените логични за него действия, само дето този път малко попрекалил — фрактура на черепа и мозъчен кръвоизлив. Аня починала още на път за болницата. Татко потули всичко. Инструктира Гретхен какво да каже пред полицията. Раздаде пари наляво и надясно. След смъртта на майка си Гретхен изтърпя Джоуи точно месец и половина. Отиде при татко и му каза, че не може да живее повече с

баша си, искала да живее с мен. Изобщо не се познавахме, но тя знаеше, че съм лекар и че се движа в друга среда. На мен ми трябваха по-малко от двайсет минути, за да взема решението. Срещнах се с нея в къщата на татко. Тя седеше пред мен, слабичка, уплашена и нещастна. Имах чувството, че и двамата сме бежанци, оцелели след една и съща война, само дето мен ме бяха откарали с хеликоптер, а тя месеци наред се е люшкала в гумена лодка.

Лицето на Стивън беше мокро от сълзи, цепнатината над окото му отново бе почнала да кърви. Лепенката бе подгизнала и кръвта се стичаше по бузата му.

— Искаше да сложи край на живота, който водеше. Успях да издействам съгласието на Джоуи и ѝ станах настойник. Сключихме споразумение, според което Джоуи имаше право да се среща с нея четири пъти в годината и то в присъствието на друг член от семейството. Гутман и Де Дженова уредиха формалностите. Извън семейството, единствено те двамата са донякъде наясно с реалната ситуация. В същия ден, в който подписахме споразумението, Гретхен се премести тук.

— Добре, разбрах защо си ѝ станал настойник, но не ми обясни защо баща ѝ дойде днес да те убие.

— През последната година имах подозрения, че Джоуи се вижда с нея. Не знаех дали просто е започнал да оstarява и съжалява, че се е отказал от родителските права или има някакви задни мисли. Виждах, че Гретхен получава твърде скъпи подаръци и бях наясно, че са от Джоуи. Формално погледнато това не представляваше нарушение на споразумението ни, но все пак ме караше да се чувствам неспокоен. Гретхен обаче изглеждаше щастлива и аз предпочетох да си затварям очите. — Той тъжно поклати глава. — Вината е изцяло моя. Трябваше да го пресека от самото начало.

— Не те разбирам.

— Гретхен е ходила в Уисконсин, за да се срещне с Джоуи. Сигурен съм.

— Откъде знаеш?

— Откак го помня, Джоуи все замисля големия удар — по едно време щеше да организира залагания на моторници в Айова, после беше научил да прави хотели за кучета, преди няколко години му хрумна да построи ловна хижа в северен Уисконсин, нещо като клуб за

баровците от Чикаго. Мислеше да продава членски карти, да ги подмами с малко хазарт, някоя и друга мадама... Нещата стигнаха дотам, докъдето Джоуи ги довежда обикновено. Купи огромен парцел, построи някаква вила за себе си. После установи, че се е оказал с двайсет декара земя без питейна вода, но в замяна на това приютила половината от всичките комари на света. Най-близкото градче се казва Лий-Хай и се намира на около шейсет и пет километра от другата страна на Ридливиъл, там са открили джипа. Затова и в първия момент не ми хрумна. Трябваше да видя картата. Свързах се с полицията — Гъндерсън, и той потвърди, че собственик на земята, където са ловували бракониерите, е Джоуи.

— Значи мислиш, че затова е отишла там. Но той твърди, че е бил в Колумбия. Не е възможно да го подозираш, че ще изнасили и удуши собствената си дъщеря!...

— Знам ли кое е възможно и кое не. Трябва да признаеш обаче, че като се замислиш къде е станало всичко, доста улики водят към Джоуи.

Седяхме потънали в мълчание в сумрака на хола, нямахме сили дори да оправим преобрънатите мебели. Когато Стивън заговори отново, гласът му бе едва доловим шепот:

— Господи, Кейт, никога не съм се чувствал така! Сякаш през мен е минал валяк. Исках да се притека на помощ на едно болно и уплашено момиче, а то се оказа изнасилено и убито. Исках да създам своя фирма, нещо, което да е частица от мен, да върши добро, а сега този мръсник ще ми го отнеме. Сигурно същото усещат хората в Калифорния, когато калното свлачище погълне къщите им. Живееш си спокойно, всичко е наред и в следващия миг — край, няма и помен.

Усещах, че тишината вика за моите утешителни думи, но наум ми идваха единствено същите онези безполезни успокоения, които чуха от всички страни непосредствено след смъртта на Ръсел. Някои от тях са съвсем верни — млад си, здрав си, времето лекува и най-непосилната скръб... И все пак пред лицето на болката те си остават кухи, ненужни, лишени от смисъл слова.

— Стивън — започнах накрая, — искам да знаеш, че през целия онзи ужас, когато Ръсел умираше, единствено твоето присъствие ми помагаше. Ако има нещо, което мога да направя, за Гретхен или за Айкел, само кажи. Обещавам, ще го изпълня.

Той ме погледна. Красивото му лице изглеждаше смазано, очите му бяха плувнали в сълзи. Прегърна ме силно.

Като седях така в обятията му, на сред огромния празен апартамент, до пистолетите и изпочупените чаши, не бих могла и да допусна по какъв опасен път ме тласка това обещание.

ГЛАВА СЕДМА

В просъницица дочух гласа на Гутман, кънтящ през телефонния ми секретар. Звучеше непоносимо кисел. Не можех да помръдна, цялата бях схваната. С мъка се докопах до телефона и установих, че абсолютно всичко ме боли.

— Ало — рекох в слушалката, като внимавах да не я докосвам до подпухналото си лице.

— Какво, по дяволите, правиш още вкъщи? — изръмжа той.

— Колко е часът?

— Почти обед, дявол да го вземе! Не мога да повярвам, че ми погаждаш такива номера! Болна ли си?

— Нещо такова.

— Нямам време за женски глезотии. Веднага идвай. Имаш ли нещо за писане?

— Да. — Измъкнах от чекмеджето молив и тефтер.

— Западен Вашингтон номер 322. Апартамент 2066.

— Имам ли време за душ?

— Нямаш време дори да пикаеш — сопна ми се той и с трясък затвори телефона.

На този адрес се намираше наскоро ремонтирана сграда с офиси, вклинена между магазин за перуки и будка за пуканки в западния край на железопътната линия.

Лицето ми пулсираше при всяка стъпка. Имах пет шева на дясното слепоочие и още единайсет зад ухoto. Клодия ме избродира. Минувачите в тази част на града и по това време на съботния ден бяха рядкост, но всички, с които се разминах, до един хълъцваха. Дори и тези, които удържаха да не извият врат след мен, със сигурност биха желали да ме позяпат на спокойствие. Страшна гледка бях.

Асансьорът ме отведе до апартамент 2066, който се оказа адвокатската кантора на „Морганели, Де Дженоа и Роко“. За първи

път чувах за такава фирма. Приемната бе обзаведена като викториански погребален дом — тъмни драперии, массивни черни мебели и саксии с папрат.

Зад бюрото седеше момиче с коса, която поставяше под съмнение законите на гравитацията. Обясних, че съм сътрудник на Гутман.

— Окей. Ще ви заведа.

Тя се зафръцка пред мен на високите си токчета, а аз всеки миг очаквах да чуя как изплюща с дъвката.

Оказа се скромна семейна среща в присъствието на адвокати. Джоуи Азорини, намусен, с подут нос, цял облепен с анкерпласт. Точно срещу него — Стивън Азорини, с шевове като моите, изключително сериозен. От двете страни на Джоуи седяха мъже в костюми на тънки райета. Бодигардът Вито стоеше прав до вратата — гаден и непроницаем. Гутман беше до Стивън.

Председателското място се заемаше от възрастен мъж. Някога със сигурност е бил едър, може би колкото Стивън, ала годините и един господ знае какви още неприятности бяха смачкали гърдите му и превили раменете. Оредяващата бяла коса бе сресана назад от високото чело и орловия нос. Профил, достоен за римска монета. Имаше очите на Стивън — сини и студени, неподходящи на старческата му глава. Ръцете му бяха големи, с изкълчени стави на пръстите и лежаха пред него като спящи животни.

Забелязах, че Гутман трепна при вида на лицето ми, разкрасено досущ като на братята, но нищо не каза. Прекъсна разговора и ме представи на Антъни Азорини, на тримата партньори дали име на адвокатската фирма — господата Морганели, Де Дженова и Роко, и на Джоуи Азорини.

— Вече се познаваме — подхвърлих лаконично.

Нямах ни най-малка представа за какво става въпрос. Гутман ми посочи празния стол до себе си. Господин Морганели, който седеше до Джоуи, започна тихичко да му шепне на италиански. Изглежда го увещаваше за нещо. Гутман плъзна пред мен един лист — писмо до доктор Стивън Азорини, главен изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Азор“, което го уведомяваше, че триста и четири хиляди четиристотин седемдесет и седем акции, собственост на изпраща, ще бъдат обявени за продажба, също както и петдесетте

хиляди акции на Гретхен Азорини. Най-отдолу се мъдреше подписът на Джоуи Азорини.

Старият Азорини удари с жилестия си юмрук по масата.

— На английски!

Морганели се подчини и заговори монотонно като натъжен енорийски свещеник, който вече от нищо не може да се учуди:

— Смъртта, особено внезапната смърт на такъв млад човек като Гретхен Азорини е истинска, ужасна трагедия. Хората дават воля на емоциите си, казват или вършат неща, за които много често после съжаляват. Това е нещо естествено, част от живота. Но когато в такъв труден момент се вземат важни решения, решения, свързани с работата — той извиси глас, — могат да се направят сериозни грешки. Цели фамилии са се разцепвали пред очите ми. Брат се е изправял срещу брата. — Той тъжно заклати глава и я сведе към гърдите си, сякаш от тежестта на казаното.

— Бизнесът си е бизнес — заяви Джоуи, вирнал брада като хлапак, който най-после е съbral кураж да се изправи срещу баща си. — Моето решение е свързано само с бизнеса. Защо ще се съобразявам с брат си? Той съобразява ли се с това, че съм му брат? Никой истински брат няма да разправя такива неща, каквито каза той! Фамилията не се разцепва заради мен. Тя вече се е разцепила и то много отдавна.

— Все ми е едно какво ще направиш — заяви хладно Стивън.

— Стивън, внимавай после да не съжаляваш за думите си — предупреди го Гутман, едва ли не шепнешком.

— Ти знаеш, че ако се отнасяш с мен като с брат и аз ще се отнасям с теб така. Всеки знае, че Джоуи Азорини е верен и на приятели, и на роднини. Ти, Стиви, при кого отиде, когато татко ти отказал, когато банките не ти дадоха и един петак? Дойде при брат си и какво направи тогава брат ти? Задавах ли ти въпроси? Питах ли те ще можеш ли да ми върнеш парите? Питах ли те за какво са ти? Не, имах ти доверие, защото си ми брат.

— Върнах ти дълга — отегчено отвърна Стивън. — Дадох ти акциите и сега те струват милиони.

— А аз пък сега ги продавам и си вземам обратно мангизите — отсече Джоуи. — Лайнар такъв! Когато имаше нужда от мен, се

държеше човешки, като с брат. Когато едничкото ми дете е мъртво, ме плюеш все едно че съм животно.

— Така нормалните хора се отнасят с убийците. Очаквам да ме имаш за брат, защото аз винаги съм бил такъв, а ти през целия си живот и за десет минути не си бил почен.

— Момчета! — изръмжа Антъни Азорини и очите му засвяткаха гневно. — Джоуи, ти твърдиш, че си решил да продадеш акциите си от „Азор“, както и тези, които очакваш да наследиш от Гретхен, не на кого да е, а на врага на брат си Едгар Айкел, само и само заради парите. Добре, така да бъде. Сега аз ще ги купя от теб на неговата цена — четирийсет и осем долара всяка. Ти ще подпишеш споразумението, а аз ще ти дам чек.

Той се потупа по джобовете и бръкна в сакото си за чековата книжка. Вито мигновено застана нащрек, когато ръката на Антъни Азорини изчезна от полезрението му.

Мило семейство, няма що! — помислих си аз.

— Винс, каква е сумата? — попита Стария, докато пише.

Винс Де Дженова извади калкулатор и натисна последователно цифрите триста петдесет и четири хиляди четиристотин седемдесет и седем, умножено по четирийсет и осем. Това бяха много пари, дори и за един Милхоланд.

— Седемнайсет милиона, четиринайсет хиляди, осемстотин деветдесет и шест долара — докладва Де Дженова.

— Добре — промърмори Азорини. — Ето ти парите, Джоуи. Винс ще изготви споразумение за прехвърляне на собствеността на мое име и ти ще го подпишеш.

Стивън се взираше в масата пред себе си. Джоуи избута чека на страна.

— Не, татко! Не ти ща парите!

— Какво им има на парите ми? — кротко попита Стария. — Мога да си го позволя. — Мълкна за миг за по-голям ефект. — Или се опасяваш какво ще направя с акциите? Страх те е, че вместо да ги продам, ще ги подаря на брат ти, а?

— Нямаше да стигнем дотук, ако той ми се беше извинил — избухна Джоуи като намусено хлапе.

— О, сега разбирам — произнесе внимателно Антъни Азорини.

— Значи решението ти е било продуктувано от емоции. Искаш не

пари, а извинение.

— Татко, Стивън ме изложи пред семейството — проплака Джоуи. — Потъпка честта ми пред теб.

Всички погледи се насочиха към Стивън.

— Не съм казал нищо, което да не отговаря на истината — отвърна той само на баща си.

— Трябва да се извиниш — изкомандва Стария.

— Не!

— Но ти не можеш да бъдеш сигурен, че брат ти е замесен в убийството на Гретхен — намеси се Гутман, все едно че мисли на глас.

Стивън го стрелна с мълчаливия въпрос: „Затова ли ти плащам?“.

— Твойят адвокат ти дава добър съвет, Стивън — хвана се за нишката баща му. — Ти си учен, човек на разума, боравиш с факти и доказателства. Подозираш, че брат ти има някаква вина. Дори си сигурен. Ами ако не е така? Тогава наистина ще извършиш ужасна несправедливост спрямо него.

— Ако ми докажеш, че греша, готов съм да се извиня — рече Стивън с тон, от който ставаше ясно, че никога няма да се наложи да изпълни обещанието.

— Но кое доказателство ще се смята за приемливо? — обади се Гутман.

Усещах накъде бие и не можех да не се възхитя на начина, по който двамата заложиха капана на Стивън и бавничко го подмамваха към него.

— Уверен съм, че брат ти ще изнамери цяла армия свидетели, които да потвърдят, че е бил на стотици километри от Гретхен — продължи моят шеф. — Ти обаче няма да им повярваш, нали?

— С пари можеш да купиш всеки — отвърна Стивън.

— О, не съм съгласен — произнесе Гутман с успокоителен глас като на селски доктор. — Обзалагам се, че Джоуи Азорини не би могъл да купи Кейт, например. Каквито и пари да й предложи, няма да я принуди да изльже.

— Какво точно намекваш? — попита Стивън, явно отегчен от словесни упражнения.

— Намеквам, че ако Кейт проучи обстоятелствата около смъртта на твоята племенница, ако ги разследва безпристрастно, както би го

направил някой прокурор, ти ще приемеш фактите, които е събрала, нали?

— Разбира се, че ще ги приема — предпазливо отговори Стивън.

— И ако тя успее да докаже, че брат ти няма нищо общо със смъртта на дъщеря си, това ще те удовлетвори, така ли?

— Няма да успее. А аз съм сигурен, че този кучи син е виновен...

— Но ако Кейт съумее да ти го докаже, ти ще ѝ повярваш. — Гутман беше упорит като конска муха.

— Да — съгласи се неохотно Стивън.

— В такъв случай адвокатите да подгответ споразумението — оповести Антъни Азорини с тържеството на човек, току-що сключил успешна сделка.

Над масата се кръстосаха доста озадачени погледи. Имах ясното усещане, че ме водят за носа, но всичко бе така съвършено изпипано, че нямах представа накъде точно ме водят.

— Кейт Милхоланд приема да проведе безпристрастно разследване относно смъртта на Гретхен Азорини — започна да диктува Гутман, а Де Дженова послушно си водеше записи. — Нейна цел ще бъде разкриване на обстоятелствата, причинили тази смърт. В случай че разследването докаже каквото и да било участие на Джоуи Азорини, тя ще предостави доказателствата на Стивън Азорини, който ще разполага с тях както намери за добре. Ако обаче нейното разследване стигне до извода, че Джоуи Азорини е невинен, Стивън Азорини се задължава да му се извини.

— И Джоуи ще се откаже от продажбата на своите акции и тези на дъщеря си.

— Стига доказателствата да са били предоставени преди изтичане на крайния срок за офертата на Едгар Айкел.

— Той изтича след десет дни — прошепнах аз.

— Винс, подготви документите за подпис — избоботи Антъни Азорини.

— Ей, чакайте! — извика Джоуи. — Ами аз откъде да знам дали тя няма да иска да ме натопи?

— Лично за теб е все едно — поясни Гутман. — Ако ти нямаш нищо общо със смъртта на дъщеря си, а госпожица Милхоланд каже, че си замесен, ще бъдеш в същото положение, в което си в момента.

Ако тя каже, че не си замесен, а ти си бил, значи поне ще получиш извинението, което толкова те мъчи. Без да го заслужаваш, разбира се.

Джоуи премига като човек, който се опитва да пробие с очи мрака.

— Винс ще изготви споразумението — оповести Антъни Азорини.

— Стига госпожица Милхоланд да приеме — обади се Стивън и ме погледна.

Хванали ме бяха натясно, ама съвсем натясно. Всяка клетка от тялото ми заповядваше по най-категоричен начин да откажа това безсмислено и обречено предложение. В същото време не можех да измисля каквато и да е приемлива причина за отказ. Бях задължена на Стивън.

Мълчанието в стаята ме задушаваше.

— Естествено, че приема — изтърси Гутман, докато продължавах да зяпам оглупяла. — Госпожица Милхоланд е стара приятелка на Стивън, а също и юридически съветник на „АЗОР“. Тя ще направи всичко, което е по силите й, за да предотврати принудителното изкупуване на корпорацията. Прав ли съм, Кейт?

— Да, да. Разбира се — промълвих аз.

Скандалът ми с Гутман се раздуха твърде бързо из коридорите на „Калахан Рос“. В края на деня вече имаше оживени залагания относно точния час на моето уволнение, а бълсканицата за стола ми се разгоря с неподозирана сила.

В таксито на връщане едва успях да се сдържа. С невероятни усилия на волята не наруших заповедта да не се коментира работата извън границите на офиса. В момента обаче, в който прекрачихме прага на сградата, вътре в себе си аз също прекрачих границата.

Никой до този момент не е оцелял след такова отношение към Гутман. Поне нито един от дребните сътрудници. Но в последните няколко дни бях смазана душевно и физически, а Гутман след дългогодишни опити най-после успя да ме тласне оттатък рамките на благоприличието.

— Какво, по дяволите, стана там? — изкрешях аз още на вратата.

— Не тук, Кейт — промърмори обезпокоен шефът. Публичният изблик на гнева ми го шашна.

— Не тук, не там! Кога и къде ще ми обясниш какъв беше той цирк? Когато Айкел купи „АЗОР“ и влезе през парадния вход, и на теб ти трябва някой да опере пешкира. Тогава ли ще ми кажеш?

— Кейт, ела в кабинета ми.

— Защо? За да вземеш да хълтнеш в някоя врата и да ми се изплъзнес, мазно копеле такова!...

Той ме хвана за ръката.

— Не ме пипай! — изсъсках му аз и яростно се дръпнах.

— Какво те е прихванало? — попита най-нагло.

— О, ти се изненадващ, че съм ядосана! — Опитах да се овладея. За секунда прозвучах като майка ми. Не ми хареса. — Откъде да започна, господин Гутман?... Да кажем, че ми е дошло до гуша да решаваш вместо мен какво ще правя за тази фирма и какво не, на какви крайности ще съм готова в името на клиента. Аз не съм ти личната секретарка, аз съм юрист и ако не ти е ясна разликата, следващия път изпрати в съда нея.

— Кейт, длъжен съм да призная, че споразумението, което сключихме преди малко, е нетрадиционно в известен смисъл, но това по никакъв начин не оправдава този... тази... предметното истерия.

За малко да го ударя.

— Почакай и ще ти обясня — изрекох с най-голямото хладнокръвие, на което съм способна. — Твойт идеално смазан юридически мозък не се ли запита защо трима от присъстващите изглеждаха като че ги е газил влак? Снощи бях у Стивън. Брат му и он бияч се отбиха за едно малко гости. Не щеш ли Джоуи реши да покаже склонността си към братоубийство и накрая играта позагрубя. Само не ми казвай, че геният на правото не се е сетил, че и тримата сме участвали в една и съща патаклама.

— Искаш да кажеш, че той те е ударил? — смяяно попита Гутман.

— О, не. Само ме събори на пода. След това Вито ме срига в лицето. Имам шестнайсет шева и леко мозъчно сътресение, а белезите по тялото ми са достойни за реклами на асоциацията за жертвите от насилието. Но това са някакви си дреболии, нали, защото

аз за фирмата съм готова на всичко, така де! Ще мина през огън и вода, ще заложа приятелството си с важния клиент, ще проява чудеса от храброст, за да оневиня човека, който вероятно е участвал в убийството на собствената си шестнайсетгодишна дъщеря и който безспорно се опита да убие нашия клиент, а на мен ми нанесе телесни повреди. В края на краищата не се е случило нищо кой знае какво. Всекидневие...

— По никакъв начин не бих могъл да знам.

— Ами що не попита бе, Айнщайн. Трябаше да попиташ. — Бях изразходвала цялата си енергия. — Сега си отивам в кабинета. Имам да пиша писмо.

Седях на бюрото си и оглеждах кабинета. Всички други помещения в живота ми бяха белязани със знака на безразличието. Празни кутии от бира и стари вестници из колата ми, абсурдната купчина от мебели в апартамента, сякаш изхвърлени от прибоя.

Кабинетът ми обаче бе изпълнен с нещата, които обичам — писалището в стил от епохата на Регентството, подарък от леля Сара — сестрата на баща ми, прокудена от семейството в Калифорния поради лесбийските си забежки, двата фоторайла, които спасих от къщи при разчистването след смъртта на брат ми, тук бяха и всички документи, които бяха моето убежище от горчилката на миналото.

Натиснах интеркома.

— Черил, никакви телефони!

От най-долното чекмедже на бюрото взех една от личните ми бланки, отворих писалката в синьо и златно, собственост на дядо ми и започнах да си пиша оставката.

Почти бях свършила, когато на вратата се почука. Не помръднах, но след няколко секунди тя се открехна и през процепа надзърна Скип Тилман — изпълнителният директор на фирмата.

— Кейт? — прошепна той, все едно че идва да буди детето си. — Кейт, бих искал да поговорим.

— Тъкмо си дописвам оставката. След пет минути ще е на бюрото ти. Тогава ще можем да си говорим колкото искаш. Ще имам всичкото време на света.

— Не, Кейт, моля те, изслушай ме. Гутман е великолепен адвокат, великолепен. Изключителен тактик. Но в отношенията с хората е пълен идиот. Познаваш го по-добре от всеки друг. Не позволявай да те тласне към някоя необмислена и прибързана постъпка. Хайде първо да го обсъдим.

— Времето за обсъждане изтече — заявих аз и неволно се запитах защо в трудните моменти все го удрям на изтъркани фрази.

— Кейт, познавам те от дете. Моля те, бъди така добра да ми отделиш няколко минути.

— Но ако откажа, ще се мотаеш пред вратата, докато капитулирам — въздъхнах аз. — Скип, ти омаломощаваш хората с твоята любезност. Сигурно затова са те направили шеф.

Той се примъкна към един стол.

— Джон ми каза, че Джоуи Азорини те е бил.

— Джоуи и горилата му.

— Извика ли полиция?

— Не. Но не защото защитавах интересите на фирмата, а защото Стивън ме помоли като приятел.

— Кога стана?

— Снощи към десет.

— Ходи ли на лекар?

— Не. Една моя приятелка дойде да ни зашие.

— Обади ли се на Джон? Каза ли му какво се е случило?

— Не.

— И не сте се виждали сутринта?

— Не. Той ми се обади вкъщи от офиса на „Морганели, Де Дженова и Роко“. Ясно ми е какво намекваш, Скип. Искаш да ме убедиш, че Гутман не би могъл да знае. Съгласна съм. Но той така се беше настървил да ни впримчи двамата със Стивън в тази абсурдна сделка, че не можа да намери и две минути да ме попита какво се е случило, макар че и на децата по улицата им беше ясно, че някой ме е бил. Но дори и това с нищо не променя факта, че против волята ми той ме натика в една каша, където изобщо не ми е мястото.

— Разбирам — рече бащински Скип, — Джон ми показва споразумението. Наистина няма нищо общо с това, на което са те учили в университета.

— Ужасно си прав! Но това е прекалено меко казано.

— И все пак не можеш да не се възхитиш на изобретателността на Джон, нали?

— Така е — отвърнах кисело.

— Това щеше да бъде катастрофа за „Азор“. Какъв процент от компанията притежава Джоуи? А като добавим и акциите на дъщеря му?

— Между четири и пет процента.

— Значи почти пет процента от общия брой акции на компанията се предлагат на Айкл, ей тъй на тепсия, а Гутман съумява така да обърне нещата, че те изобщо да не бъдат продавани.

— Те така или иначе можеха да бъдат изтеглени, в четиринайсетдневен срок след първоначалното предложение за изкупуване. В рамките на четиринайсет дни всеки акционер има право да си промени решението.

— Но Джоуи се е съгласил да задържи акциите си, в случай че Стивън му се извини.

— О, Скип... Тая история е съшита с бели конци. Да предположим, заради самия спор, че Джоуи няма нищо общо с убийството и през целия уикенд е бил в манастирска килия, в компанията на сто йезуитски монаси. И да кажем, че Стивън се извини. Ще ми се видя как това споразумение ще придобие принудителна сила.

— Не виждам защо да не може. Ако всички условия са изпълнени, а Джоуи откаже да изтегли акциите, той ще носи отговорност за парични щети.

— И нашата фирма ще тръгне да го съди? По-добре да му изпратим рекетьори.

— Аз пък съм сигурен, че ако Стивън се извини, Джоуи ще изтегли акциите. Бащата също ще се погрижи това да стане.

— Ами ако Стивън се запъне и не се извини? Ако Джоуи наистина е замесен или ако аз не успея да докажа противното? Ако доказателствата не са достатъчни? Знаеш, че много по-малко от четири процента стигат, за да се обърнат везните. Каквото и да ми разправяш и двамата сме наясно, че целия провал на „Азор“ ще го отнеса аз. А най-лошото е, че ще ме сочат с пръст не защото не съм изпълнила професионалните си задължения, а защото не съм се справила с ролята на интимна приятелка. Всички ще си мислят: „Ако тя наистина имаше

някакво влияние върху Стивън Азорини, щеше да го убеди да се извини на брат си...“. За бога, Скип, аз съм юрист, не въртиопашка.

— Кейт, не мислиш ли, че влагаш твърде много емоции? Никой не очаква от теб да се държи като въртиопашка. Ние само те молим да се възползваш от този рядък шанс и да помогнеш на един важен клиент. Клиент, който по случайност ти се пада и приятел. Не би ли помогнала на Стивън да установи какво се е случило с племенницата му, дори само като на приятел?

— Разбира се, че бих го направила. Аз негодувам срещу това, че Гутман ме извика на среща и ме държи в пълно неведение какво ме очаква, а накрая ме насажда на тия пачи яйца, без дори само от куртоазия да ме попита за мнението ми. Негодувам срещу обвързването на цялата сделка по изкупуването на „Азор“ с резултата от това разследване.

— Абсолютно всички от „СИ“ отела ще работят денонощно за агресивна защита срещу Айкл. Ако имаме късмет, твоите разкрития няма да повлияят на сделката. Но ако ти решиш да поемеш тази задача, аз те уверявам, че съдружниците ще ти бъдат изключително благодарни.

— В смисъл?

— В смисъл че ние сме много доволни от твоята работа в последно време и...

— Стига глупости, Скип. Изплюй камъчето.

— Камъчето, както го наричаш ти, е, че ако поемеш това разследване, на следващото заседание на съдружниците ще те предложа за съдружник и двамата с Джон ще ти дадем пълната си подкрепа.

— Скип, аз не съм следовател. Дори нямам представа откъде да започна.

— Наеми частен детектив. Използвай всичко каквото ти е нужно.

— В такъв случай искам пълна свобода. Всички ресурси на фирмата, никакво усукване. Искам да бъда освободена от други задължения и да получа списък на детективските фирми, с които работим.

— Имаш го — отсече Тилман, като се стараеше да не проличи колко е доволен.

— Искам и Гутман да се разカラ от полезрението ми.

Той кимна.

— Още едно нещо. Не желая да нося отговорност за разкритията си. Ако Джоуи е виновен, виновен е и толкоз. Нямам намерение да замазвам нещата нито заради „Азор“, нито заради всичките ни клиенти взети заедно.

— Ние сме почтена фирма, Кейт. Служим на клиента, но служим и на закона.

— Вече спечели, Скип. Спести ми глупостите, ако обичаш.

Внимателно сгънах листа с оставката и го пъхнах в първото чекмедже. Припомних си думите на Стивън, че всеки човек си има цена. Опитах се да си представя как ли ще се чувствам като съдружник и дали това е моята цена.

Както повечето адвокатски фирми, „Калахан Рос“ представлява съдружие от партньори. Около две трети от адвокатите са асоциирани членове, с други думи служители на заплата и техният труд се таксува на клиента по определена часова ставка. Например „Азор“ заплащащ услугите ми по тарифа сто и осемдесет долара на час, от тях аз получавах петдесет. Част от разликата отиваше за административните разходи, но лъвският пай се разделяше между съдружниците в края на годината. За адвоката, който се е гмурнал в дълбините на фирмениото право, най-голямото възнаграждение е статутът на съдружник.

То обаче има не само парично изражение и лично мен ме влечеше не количеството долари. Истинските облаги се крият в престижа и в по-голямата власт. Щом си съдружник, значи си равен между равни, не се озвърташ кой ще те изпревари или ще те измести. Съдружниците могат да си избират делата и клиентите, съдружниците разполагат с времето си. За мен това би означавало отърване от Гутман. Точно така, рекох си наум, нека да си търси някоя друга риба.

Взех такси до офиса на Стивън. Луп — търговският център на Чикаго, гъмжеше от хора, плъзнали на лов за коледни подаръци, всички сгушени в палтата и помъкнали огромните си торби срещу вятъра. На стълбите пред Музея на изкуствата бе истинско стълпотворение от народ. Двата каменни лъва вече бяха окичени с коледни венци, вързани с огромни червени панделки. Музеят бе една

от най-големите ценности на Чикаго. За последен път бях влизала вътре заедно с Ръсел.

Офисът на „Азор“ кипеше като през всеки друг работен ден. Охраната се бе настанила за постоянно в приемната.

— Кейт Милхоланд за Стивън Азорини — съобщих аз.

— Той очаква ли ви? — попита мъжът и погледна списъка с посетителите пред себе си.

— Не. Само му предайте, че съм аз. Кажете, че е спешно и лично.

Той плъзна поглед по лицето ми и прошепна нещо в телефонната слушалка.

— Изчакайте няколко минути.

Ричард Хумански дойде да ме вземе.

— Ей, Кейт, здрави! — Ричард все започваше изреченията с някакво междуиметие. — Стивън се е усамотил с Гулд, след малко ще се освободи. Каза ми аз да те забавлявам.

— Няма нужда да ме забавляваш. Знам колко си зает.

— Тъкмо ще си направя почивка. Добре ще ми се отрази. Да отскочим до стола. Може да е останало нещо от обяд.

Тръгнах след него по коридора покрай големите витрини с типичните експонати на модерното изкуство, с каквито са пълни всички претенциозни офиси. Американският бизнес се грижи за бизнеса на самонадеяните цапачи и каменари.

— Извинявай за въпроса, но и теб ли те е сполетяло същото, което и Стивън?

— Каква беше неговата версия?

— Брат му се опитал да го набие. Доста странно съвпадение и ти да си в същия вид.

— Да. Имах щастието да присъствам на братската визита.

— О, съжалявам. Сигурно доста боли, а?

— Да, боли.

Малката закусвалня, която служителите наричаха „стол“, бе пуста. На масата в другия край имаше таблица, в която се въргалиха остатъци от студени закуски.

— Искаш ли сандвич? — попита Ричард.

— Не, благодаря. Само чисто кафе. — Едва сега се сетих, че от шоколадовите бонбонки вчера сутринта нищичко не бях хапвала, но

лицето ме болеше дори и като си отварям устата да кажа нещо. Мисълта, че ще се наложи и да дъвча, би била абсурдно смела.

— Аз ще си стъкмя нещо — каза Ричард и сложи чаша димящо кафе на масата пред мен. — Все още не съм обядвал.

Дръпна стола от другата страна. Винаги ми се струваше прекалено малък, като четиринайсетгодишен ученик, намъкнал се в костюма на баща си.

— Сигурна ли си, че нищо не искаш?

— Да, да. Благодаря ти.

— Чувствам се ужасно, неудобно ми е, че съм гладен. Още не мога да проумея това с Гретхен. Снощи цяла нощ не успях да мигна.

Личеше му, че не е мигнал. Беше пребледнял, с тъмни кръгове под очите. Наистина скръбта му изглеждаше по-явна от тази на Стивън. Сигурно често е общувал с Гретхен.

— Ето къде сте били — прекъсна ни младо русо момиче, прегърнало купчина компютърни разпечатки. — Доктор Азорини каза, че е готов за госпожица Милхоланд. Нали сте вие?

— Нима може да има съмнение?

Ричард се изправи.

— Ще те изпратя, Кейт.

— Няма нужда. Знам пътя. Обядвай си спокойно.

Заварих Стивън да разлиства тесте телефонни съобщения на бюрото си. Лицето му, макар белязано от снощните премеждия, изглеждаше по-добре от моето. Винаги си беше така.

Затворих вратата и седнах срещу него.

— С какво мога да ти помогна, Кейт? — попита той с глас, който вероятно използваше за директорите на отделите, успели да издействат от Ричард аудиенция.

— Най-малкото можеш да ми кажеш какво, по дяволите, става.

— В какъв смисъл?

— Стивън, хайде да не се правим на интересни. Снощи един твой роднин се опита да ни направи на салата. Днес един общ познат те изфинтира с някакво си споразумение, а мен превърна в частен детектив. Искам да знам какво точно ни натресоха и защо.

— В такъв случай иди говори с Гутман или още по-добре, с баща ми. Аз самият не съм съвсем наясно с последователността на

събитията. Около десет сутринта получих по куриер копие от писмото, което Гутман ти показа при Де Дженова.

— За продажбата на акциите на Джоуи? От къде на къде той има такъв голям процент акции?

— Дълга история.

— Нищо. Аз не бързам.

— Нали помниш като ти казах, че баща ми открай време искаше да започнем заедно бизнес?... — въздъхна Стивън.

— Да влезеш в мафията!

Той се засмя на наивността ми.

— Не е като по филмите, Кейт. Вярно, баща ми е тръгнал от ракет, но в момента е президент на една от петстотинте най-преуспяващи фирми, според класацията на списание „Форчън“. Не казвам, че в нея няма мръсни пари. Боже мой, че коя компания знае откъде идват парите на акционерите ѝ? Да не би „Дженеръл Мотърс“ да може да твърди със сигурност, че всичките ѝ инвеститори са чисти?

— Значи баща ти искал да започнете заедно някакъв бизнес — напомних аз.

— Искаше да взема магистърската степен по бизнес администрация от Харвард и да отида да работя при него. Аз обаче се захванах с наука. Освен това, не ми се щеше цял живот да бъда синът на Антъни Азорини. Проблемът обаче е, че баща ми е свикнал да му играят по свирката.

— И какво стана?

— Основах „Азор“. Но ти знаеш колко трудно се набира начален капитал, а една фармацевтична компания гълта маса инвестиции. Обикновено хората се обръщат към приятели и роднини. Аз взех заем от банката срещу попечителските си фондове, но пак бях ужасно далеч от целта. Наел бях служители. Едва успях да им изплатя заплатите. Ходих при приятелите на баща ми — все улегнали богаташи, познавах ги от дете. Нито един не благоволи да ми подхвърли и цент.

— Баща ти ги е обработил?

— Именно. — Стивън въздъхна още веднъж и след малко продължи отново: — Накрая парите ми ги даде Джоуи. Един ден се появи в офиса и каза: „Чух, че си бил закъсал“, после тръсна на бюрото ми една торба от магазин „Маршал Фийлдс“.

— И какво имаше вътре?

— Четиристотин и осемдесет хиляди долара. Даваше ми ги просто така, подарък. Аз знаех как са спечелени. Чувствах се гузен, но не чак толкова, че да не ги приема. Настоях да вземе срещу тях акции. Сега те възлизат на стойност петнайсет милиона, но тогава бяха само никакви безполезни хартийки.

— И как точно си успял толкова да вбесиш Джоуи, че снощи да иска да те убие? Каза ми за парцела земя, където е била открита Гретхен, но искам да знам с какво така си го озверил.

— Подробно ли?

— Най-добре.

— Когато отидох в офиса след като се върнахме от Уисконсин, започнах да си бълскам главата защо ще й е на Гретхен да ходи там. Помолих Ричард да ми донесе карта. По време на пътуването бях толкова разстроен, че нямах представа къде сме. В момента, в който зърнах картата, всичко ми се изясни. Точно тогава се обади баща ми и ми се развила, че не съм информирал Джоуи. Аз му заявих, че Джоуи сигурно вече знае, защото по всяка вероятност Гретхен е имала среща там с него. Може би не трябваше да го казвам на татко или поне не по този начин, докато съм толкова ядосан. Останалото го знаеш. Той пратил своите хора при Джоуи. Те били доста груби. Татко бил бесен. Важното е, че Джоуи е освирепял не от това, че го обвинявам за смъртта на дъщеря му, а защото съм го обвинил пред татко.

— И той дойде да те убие?...

— Едва ли е възнамерявал да го направи. Дойде, защото беше изпаднал в ярост, а за него единственият отдушник за яростта са юмруките. Ако не ме беше намерил, щеше да си го изкара на някой дето го е погледнал накриво в бара.

— Врат ти не ми прилича на човек, който ще предложи акциите си на конкуренцията. Така постъпват хитреците, когато искат да отмъстят — удрят там, където най-много боли.

— Джоуи може да е много неща — отвърна студено Стивън, — но хитър не е.

ГЛАВА ОСМА

Къщата на родителите ми изглеждаше подгизнала от дъжд и запустяла. От брястовете се изливаха ледени струи. Прозорците на фасадата бяха тъмни и слепи.

Госпожа Мейсън се въртеше из кухнята, вързала косата си с ярък шал Гучи, явно захвърлен от майка ми. Режеше гъби и гледаше по черно-белия телевизор поредното повторение на „Островът на Джилиган“.

— Божке! Какво ти е на лицето? — викна тя, още щом ме зърна.

— Катастрофирах — излъгах, колкото и да ми беше неприятно.

— Нищо сериозно.

— Как стана? Ти ли кара?

— Не, не. Няма пострадали, само малко синини и охлувания.

Къде е Бет?

— Горе в стаята. Много е тъжно това за малката Гретхен. Клетата ти сестра. Как ще живее без приятелката си?...

— Гретхен прекарваше доста време тук, нали?

— Така беше. Бет си имаше компания за събота и неделя, знаеш, майка ти и баща ти са винаги заети.

— И какво представляваше тя? Теб те бива да преценяваш хората.

— Не ми е работа да обсъждам тоя или оня в къщата — измърмори намусено готвачката.

— Да... Но доктор Азорини ме помоли да науча нещо повече за смъртта на племенницата му, аз така и никога нямах възможност да поговоря с нея. Ти сигурно си я виждала доста често.

Госпожа Мейсън изпъчи мощната си гръд и положи туловището си върху високия кухненски стол, който държеше за „отмора на клетите си трудови крака“. Тя работеше при нас от детството ми, но не си спомням да е била по-млада отсега.

— Само едно ще ти кажа — рече, като клатеше глава, — не беше щастливо дете тя. Не... не беше щастливо. Тихо. Никога няма да

погледне човека в очите, все навело глава. Едно такова тъжно, мълчаливо, ще кажеш, че е някой призрак.

— Защо мислиш, че е била нещастна?

— Знам ли. Все се питам защо всички сте такива нещастни. Виж брат си. Виж Бет. Живееш в такава къща, ядеш три пъти на ден, цял живот можеш да не си мръднеш пръста, нямаш си кахъри, освен тия дето сам си ги правиш. Може би като нямаш ядове, трябва сам да ги измислиш.

— Но Гретхен си е имала съвсем истински проблеми — възразих аз. — Болна е била от диабет. Майка ѝ е починала. Баща ѝ постоянно го е няжало и е трябало да живее на общежитие или при чичо си...

— Но баща ѝ все се обаждаше. Поддържаше връзка с нея.

Аз подскочих.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Просто баща ѝ от време на време звънеше тук. Да знаеш тя как грежваше. И онзи последния път той пак се обади.

— Обадил се е тук!

— Да.

— Откъде знаеш, че е бил той? Каза ли си името?

— Не-е-е. Ама веднъж Поли, сещаш ли се, камериерката, дето майка ти я изгони, че ѝ ползвала парфюма... Та тя го попитала кой се обажда и той рекъл: „бащата на Гретхен“.

— Ти говори ли с него в неделята?

— Да. Правех на момичетата какао. Нали я знаеш сестра ти как яде... Та Гретхен ми се стори като на тръни, все едно чака телефона, ама той като звънна, аз бях до него и вдигнах слушалката. Тя направо я измъкна от ръката ми.

— Дълго ли говориха?

— Не. Само няколко минути, съвсем тихо. Като се върна на масата, цяла цъфтеше.

— Помниш ли в колко часа беше това?

— Ами, чакай да видим. Слушах по радиото „Госпелите на преподобния Пол“, те свършват в пет часа. После обелих скаридите за вечеря. Значи да е било малко след пет. Ти защо ме питаш тия работи?

— Обясних ти. Стивън ме помоли да поразуча туй-онуй. Много е разстроен. Целия уикенд имаше работа в офиса, почти не я видял.

Иска да знае какво е правила, какво ѝ е било настроението. Такива неща. — Хрумна ми, че за адвокат лъжа твърде непохватно.

— Значи кажи му, че си беше направо щастлива. Да не повярваш, последните няколко пъти беше все една мрачна, потисната. Като ги видиш двете със сестра ти, тръпки да те побият. Но като се обади татко ѝ, светна момичето.

— Благодаря, госпожо Мейсън. Много ми помогна.

— За доктор Азорини винаги. Такъв красив и приятен мъж. Кога ще се жените? Господи, тая къща има нужда от малко живот!...

— Какво прави Бет? — попитах аз.

— От вчера не е мърдала от стаята си. Оня нейният доктор ѝ е дал хапчета за сън. Не е хубаво тъй. Мен ако питаш, човек трябва да си изплаче душичката. Сънотворното няма да помогне, само ще забави всичко.

Детските стаи се намираха в едното крило, майка ми и баща ми обитаваха другото. Имаше предостатъчно място за всички ни — Теди, Бет, аз и бавачката. Теди умря, аз се бях изнесла и последната от многострадалните бавачки отдавна бе напуснала.

Стаята на Бет тънеше в мрак. Тя се бе свила върху един фоъйл пред прозореца, намъкнала някаква стара памучна нощница и гледаше дъжда.

— Здравей, хлапенце — рекох аз и приседнах на ръба на леглото.

— Чудех се кога ще се появиш — каза тя, без да си прави труд да ме поглежда. Кръговете под очите ѝ приличаха на синини, никога не я бях виждала така прежълтяла.

— Съжалявам, че не успях да дойда по-рано. В офиса е пълна каша. Нямаше как да се измъкна.

— Стивън ми се обади — продължи, все така без да помръдва, — но оня изедник ме беше надрусал и не можах да стана до телефона.

— Кой изедник?

— Така му викаме на доктор Уейнгарт. Мръсник! — Тя се обърна към мен. — Ама какво ти е на лицето?

— Целунахме се с една кола. Стивън ти праща поздрави. Знаеш, че се опитват да му вземат компанията.

— Да. Принудителното изкупуване. Гретхен всичко ми разказа. Сериозна работа. Много се притесняваше. Казваше, че като завърши, ще работи в „Азор“ и някой ден, когато Стивън остане, компанията ще стане нейна.

— Как си, Бет? — попита загрижено.

— Ще се самоубия — отвърна преспокойно тя, сякаш говори за времето. — Животът е гнусен.

— О, Бет, това не е вярно! — възкликнах аз, а в главата ми кънтяха думите на госпожа Мейсън за брат ми.

— Животът е гнусен, а после умираш. Гретхен имаше диабет, майка ѝ беше умряла и все пак тя беше щастлива, затова трябваше да умре. Ето какво се случва, когато най-после престанеш да бъдеш тъжен. Животът е гадна, нечестна игра. Единственият начин да спечелиш, е да не участвуаш.

— Бет, чуй ме! Това, което се случи с Гретхен, е ужасна трагедия. Но ти трябва да си дадеш малко време. Ще видиш, че болката ще премине. Ще можеш да погледнеш по-трезво на нещата. Повярвай ми, няма винаги да се чувствува така, както в момента...

На вратата дискретно се почука. Камериерката Ельн и госпожа Мейсън влязоха с табли в ръце.

— Приготвила съм ви нещичко за вечеря, момичета.

— Върни си го — отсече Бет. — Не съм гладна.

Аз им благодарих и кимнах да оставят таблите на масата.

Вечерите на госпожа Мейсън, които тя ми носеше в стаята, бяха сред малкото приятни спомени от моето детство — сребърна табла с колосана ленена покривчица, димяща доматена супа, препечен сандвич с кашкавал, с внимателно изрязана коричка, детски порцеланови съдове „Роял Доултън“ със зайчета и миниатюрна вазичка от Уотърфордски кристал с една-единствена неразпъпила роза. Посланието бе винаги ясно — мама може и да е на фризьор, но един човек в кухнята мисли за теб.

Аз се нахвърлих на храната, но Бет, която по принцип унищожаваше всичко, попаднало пред очите ѝ, не докосна таблата си.

— Какво се е случило с Гретхен? — прошепна тя, когато останахме сами.

— Те какво ти казаха?

— Някакви глупости, че трябало да се изчака аутопсията. От диабета ли е било? Тя толкова внимаваше с инсулина, не мога да повярвам, че е възможно да сбърка.

— Не е било от диабета — заявих аз. — С кого е била в Уисконсин?

— Уисконсин ли? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че някакви бракониери са я открили край един черен път в Манеток, Уисконсин. Баща ѝ притежава парцел земя в района, но там няма нищо, особено по това време на годината. Защо е отишла там? С кого е била?

— Не ме разпитвай! Аз те питах нещо, а ти ми изстреля още десет въпроса.

— Добре. Онова за аутопсията е вярно. Чакат резултатите от изследванията. Засега обаче има съмнения, че Гретхен е била изнасилена и удушена. Именно затова е толкова важно да се разбере с кого е била.

— Не! — прошепна Бет.

— Виж, няма значение, че е избягала от училище. Няма значение, ако се е провинила в нещо. Няма значение, ако ти си се провинила в нещо. Просто трябва да разберем какво е правила там.

— Нищо не знам! — изкрещя Бет и запуши ушите си с ръце.

— Какво става тук? — разнесе се властният глас на майка ми. Тя стоеше на прага на стаята, облечена с черна вълнена пола и червена кашмирена блуза с жилетка. Ръцете ѝ бяха разперени, явно току-що ѝ бяха правили маникюр и внимаваше да не вземе да повреди алените си нокти.

— Кейт тъкмо си тръгваше — каза Бет, втренчена в коленете си.

— Тъкмо питах Бет за Гретхен — заявих, без да трепна.

— Доктор Уейнгарт категорично забрани да тревожим Бет. На нея ѝ трябва пълна почивка. Никакви посещения. В никакъв случай не трябва да се разстройва.

— Майко, най-добрата ѝ приятелка умря. Съвсем естествено е да бъде разстроена.

— Кейт, ако не ме лъже паметта, парите ми отидоха да учиш право, не психиатрия. Смятам, че доктор Уейнгарт е този, който ще прецени кое е най-добро за Бет.

— Майко, важно е! Гретхен е избягала от училище. Заминала е с колата си до Уисконсин. Никой не знае защо...

— Държа да ти напомня — кракът на майка ми в обувка Гучи нервно потупа по килима, — че трябва да мислиш първо за собственото си семейство. Не позволявам да тормозиш сестра си в разрез с препоръките на нейния лекар.

— Но, майко!

— Никакво „майко“. — Тя млъкна и едва сега ме погледна наистина. — Какво ти е на лицето?

— Катастрофирах.

— Е, надявам се да не ти останат белези. — Тя посочи неопределено към шевовете ми. — Така... И без това загубих достатъчно време. С баща ви трябва да се обличаме и след час да бъдем в центъра.

— Спрете! — изпищя Бет и скочи. Таблата й се обърна и по килима се стече кървава струйка доматена супа, примесена с чай. — Спрете! Спрете! Не мога да ви слушам повече! Махайте се! — Тя се разрида, захлупи се върху фотьойла и тялото ѝ се затресе в конвулсии.

— Моля ви се, вървете си и ме оставете на мира!...

— О, Бет, толкова съжалявам! — Аз коленичих до нея. — Появрай ми, знам колко ти е мъчно.

— Оставете ме на мира!

— Ама че безобразие! Този килим е на по-малко от два месеца — разфуча се майка ми и яростно натисна звънеца за камериерките.

Ельн дотърча на секундата, а госпожа Мейсън пъхтеше след нея по стълбите. Майка ми изстреля няколко заповеди и двете хукнаха обратно за кофи и гъби. Бет се възползва от суматохата и се измъкна незабелязано. След малко чух превъртането на ключа в банята.

Като се увери, че слугите са добре сплашени, майка ми си погледна часовника и обяви, че по никакъв начин няма да успее да тръгне навреме. После тръсна безупречно фризираната си глава и гордо напусна стаята. Аз я последвах.

— Майко, трябва да поговоря с теб.

— Кейт, смятам, че тази вечер поговори достатъчно тук.

— Важно е.

— Трябва да се обличам.

— Майко, Бет каза, че иска да се самоубие.

Тя се завъртя и ме изгледа гневно.

— Ако това е някакъв наудничав начин да привлечеш вниманието ми, бъди сигурна, че успя.

— Майко, моля ти се. Бет ми каза само преди няколко минути.

— Не го вярвам. Все още е потисната заради тази история с Гретхен Азорини. Ще ѝ мине.

— Може би, но не мисля, че трябва да стои сама.

— Е, и какво предлагаш да направя? Не бих могла да ѝ сложа пазач, нали? — Тя стрелна нетърпеливо часовника си.

Една част от мен искаше да се опълчи срещу поредния безсмислен коктейл, срещу поредната забава на самовлюбените egoисти, докато в същото време шестнайсетгодишната им дъщеря не може да си намери място от мъка по единствената си приятелка и се чувства смазана от жестокостите на живота. Но другата част от мен, по-мъдрата, от собствен опит знаеше, че човек трябва внимателно да подбира каузите, за които да се бори. Така че колкото и да не ми се искаше, отстъпих.

Изчаках майка ми да се скрие в стаята си, за да се отдаде на приготовления и крадешком се върнах по стълбите за присугата. Отново почуках на вратата на Бет. Тя пак седеше на тъмно върху фотьойла пред прозореца, прегърнала коленете си с ръце.

— Добре ли си? — попитах от вратата.

— Не ми задавай никакви въпроси. Не желая да говорим за това.

— Добре. Искам само да ти кажа, че ще остана да спя тук. Тази къща действа потискащо на всички. Помня, когато Ръсел умря, не можех да понасям никого около себе си, но не можех да понасям и да стоя сама.

— Понякога забравям за Ръсел — промълви унесено Бет. — Майка прибра всичките снимки от сватбата ви. Малка промяна в интериора.

— Аз никога не забравям, нито за един-единствен миг. Също както и ти никога няма да забравиш Гретхен. Но след време ще свикнеш с болката, ще се научиш да живееш с нея, без да ѝ позволяваш да властва над теб.

— Взех едно от хапчетата на доктор Уейнгарт — каза с прозявка Бет.

— Само едно?

— Само едно. Вече ще си лягам.
— Аз ще съм си в стаята.

Спотаих се като крадец в едновремешната си детска стая и изчаках да чуя как колата отвежда родителите ми към забавленията за вечерта. Запълних времето в размисъл за Гретхен, за Стивън и за Гутман. Мъчех се да си отговоря защо все се свързвам с хора, които са пълна загадка за мен. Може би затова неизвестността, с която е обвита смъртта на Гретхен, ми се струва толкова непоносима. Това момиче беше още една въпросителна, макар и малко встрани от мен, но животът ми вече бе изпълнен с достатъчно неразгадаеми личности.

Слязох долу и преместих колата си пред входа за прислугата, за да не я видят родителите ми, като се приберат. След това се качих в библиотеката, почерпих се с уските на баща ми и се опитах да измисля какво да правя оттук нататък.

Бет искрено се изненада като чу за Уисконсин. Въпреки това бях сигурна, че тя знае неща, които могат да се окажат изключително полезни, дори и самата тя да не го проумява. Но каквото и да знаеше, майка ми и доктор Уейнгарт нямаше да ми позволят да го науча лесно.

Намирах се отново на изходна позиция — купища въпроси и никакъв отговор.

Защо Гретхен е ходила в Уисконсин? Среща с Джоуи ли е имала? И ако е така, той ли я е удушил, или е поръчал на някой друг? И ако Джоуи има пръст в това, защо се прави на толкова възмутен? Защо нахлу така разярен при Стивън?

Осъзнавах, че когато позволих на Скип Тилман да ме прильже за това абсурдно или както го нарече Гутман — нетрадиционно разследване, някъде дълбоко в себе си се надявах, че съм напипала златната жилка. То ще ме направи съдружник. Улових се за шанса, макар да си давах сметка за размера на риска. Заблуждавах се, че ще се кача на колата и ще дойда тук, ще попитам Бет какво е правела Гретхен в Уисконсин, а тя ще ми каже тъжно: „О, едно от момчетата от «Кънтри Дей» я помоли да го закара дотам, защото искаше да събере експонати за изложбата по природознание. Малко е буйничък, но кой да знае, че ще се окаже толкова опасен...“ И тогава аз щях да

подкарам отново колата, щях да отида да разкажа всичко на Гутман и после щях да си заживея щастливо в новия ъглов офис.

Жivotът е пълен с обещаващи перспективи, които ти излизат през носа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Нощта в единичното легло от детството ми бе мъчителна и изпълнена с кошмари. Върволицата празни стаи и лабиринтите от коридори из къщата всяваха някакъв смътен страх. В малките часове на два-три пъти ходих до стаята на Бет да се уверя, че е в леглото си и то жива, а не например в банята сред локва кръв. Тя обаче не помръдна цяла нощ. Спеше бледа и безжизнена, в лапите на приспивателното, скръстила ръце върху гърдите си като млад труп.

Изтощението ми бе толкова голямо, че не можех дори да заспя. Мятах се и се стрясках, накрая се унесох в неспокоен сън, в който Джоуи бе заровил ръце в спълстената от кал коса на Гретхен. Той трескаво се мъчеше да се освободи, а до него Джон Гутман невъзмутимо си водеше бележки в адвокатския тефтер.

Призори се отказах от заблудата, че си почивам. Промъкнах се при Бет за още една проверка и внимателно отворих гардероба ѝ да си потърся някакви дрехи за тичане. Тя простена, сякаш да се възпротиви, но не се събуди. Облякох долнището на един анцуг, фланелка и дебел памучен анерак. Обувките ѝ ми бяха малко големички, но с два чифта чорапи свършиха работа. Слязох долу, изкарах Рокет от къщичката му и двамата се измъкнахме през задната врата.

Отпред няма как да предположиш, че къщата е на самия бряг. Но заедно с още десетина имения, тя бе разположена на стръмния склон над езерото Мичиган. Всяка година склонът еродираше с около метър, така че от време на време идваха булдозери да възстановят почвата и да предотвратят бавния ход на постройките към езерото. Фасадата ѝ бе като на всяка къща палат, а отзад по вита дървена стълба се слизаше към хангар за лодки, шезлонги с навеси и плажна ивица. Само много, много пари могат да осигурят използването на тази обществена собственост за частни нужди.

Винаги съм обичала плажа. От къщата го деляха само стълбите, но в същото време бе напълно отделен от нея. С него бяха свързани и много хубави спомени. С Теди играехме футбол, заравяхме се един

друг в пяська. Тъкър Суйт се измъкваше незабелязано от градинските увеселения на майка ми и ни учеше да пускаме хвърчила. Плажът бе един друг свят. Оттук дори градът изглеждаше само като някакъв далечен мираж.

Предпазливо заслизах по стръмните дървени стъпала. Рокет пъхтеше отзад, но въпреки ревматизма си и тъмнината, бе по-уверен от мен.

Леденото мастиленосиньо езеро тихо се плискаше в предутринния здрач. Студеният вятър носеше свеж мирис на вода. Над главата ми кръжаха чайки. Ниските облаци бяха затулили светлините на града.

Поех на север към навеса за лодки на Хендерсън на около пет километра. Рокет подтичаше след мен и металната плочка на нашийника му леко потракваше. Лицето ми туптеше — монотонно напомняне за Джоуи Азорини и проблемите, в които бях затънала.

Постепенно обаче крачките ми станаха по-леки и автоматични. Започвах бавно да се отърсвам от вцепенението след смъртта на Гретхен и провала при „Морганели, Де Дженова и Роко“. Все още не можех да проумея смъртта на това момиче и идиотските мотиви на онези, които ме принудиха да я разследвам. Но въпросът как точно е умряла Гретхен Азорини поне представляваше конкретен проблем за решаване. Машинката на адвокатския ми мозък най-после се задейства.

Прибрах се в къщата и се промъкнах в помещението за дрехите на майка ми — по размери колкото едно прилично ателие. Имаше две врати — една към стаята и другата отзад за камериерката, когато иска да закачи нещо, без да беспокои господарката. Влязох през задната.

Избрах си черен вълнен панталон на Ив Сен Лоран и кашмирено поло в пастелносиво. Майка ми щеше да украси тоалета с някакъв неподражаем и изумителен аксесоар, така че да прилича на оживяла снимка от модно списание. Върху мен той изглеждаше просто като черен панталон и сиво поло.

Взех един бърз душ в старата си баня, облякох се, надникнах за последен път при сестра ми и бях готова за връщане в света на трудещите се.

Не знаех какво да мисля за Бет. Не ми се щеше да я оставям сама, а и бях сигурна, че не ми каза всичко за Гретхен. Но не беше ясно

кога ще се събуди, освен това нямаше никаква гаранция, че като се събуди, ще бъде по-сговорчива от снощи. Трябаше да задвижа други неща. Опитах се да си вдъхна сили. Разговорът с Бет можеше да почака, докато набавя повече сведения, а тя се поопомни.

Движението към града бе оскъдно. Слънцето все още не бе изгряло и по пътя имаше само още няколко коли, за останалите бе неделя — ден за почивка.

Часовниковият механизъм, заложен от Едгар Айкл обаче безмилостно отмерваше всяка секунда и аз буквально усещах как той и Гутман, разбира се, ми дишат във врата. Докато карах, издиктувах на малкото касетофонче задачите за деня — навик, който бях възприела от шефа. И колкото и да не ми се иска, трябаше да призная, че това бе още едно доказателство за влиянието му върху мен.

Асансьорът ме изкачи на четирийсет и втория етаж в шест часа, но за „СИ“ отдела този час, независимо от деня на седмицата, си е време на усилен труд. Почувствах се гузна, че днес няма да се присъединя към неговите редици.

Черил се бе навела зад бюрото и сменяше маратонките с дневните си обувки с високи токове.

— М-м-м, днес лицето ти е по-зле — изсумтя вместо поздрав.

— Благодаря. — Аз ѝ метнах касетата. — Започни с това. После направи кафе и ела да те осветля по въпроса за интересния поврат в кариерата и на двете ни.

Веждите ѝ се вдигнаха въпросително.

— Вестниците са на бюрото ти. Гутман се обади от къщи. Сто пъти ти звънял. Каза да се свържеш с него веднага щом пристигнеш.

— Да си го научка — изтърсих аз, с повече страсть, отколкото очаквах.

Обикновено по време на изкупуване първата ми работа всеки ден е да преглеждам как ни отразяват журналистите. Може и да няма много общо с истината, но същото четат и акционерите. Днес ме интересуваше единствено дали има нещо във връзка със смъртта на Гретхен Азорини. „Трибюн“ и „Сън Таймс“ бяха препълнени с историята за някакъв мъж от едно село в северозападен Илинойс, който залял петнайсетгодишната си дъщеря със спирачна течност и ѝ

драснал клечката, защото била бременна. За изнасилването и убийството на поредното шестнайсетгодишно момиче, все едно чия внучка, бе отделено каре от два параграфа в края на новините от местните клюки.

Сутринта премина в организиране на мислите и в набелязване плана за действие. Обажданията ми се поемаха от телефонистката. Двете с Черил прекарахме цял час необезпокоявани от никого, за да ѝ разкажа многозначителните факти от изминалите няколко дни.

След това се обадих на едно леке от университета. Казваше се Арън Хорвиц и през петте години от завършването бе успял в максимална степен да се възползва от вродената си нагла агресивност, благодарение на което бе създал преуспяваща кантора за бракоразводни дела.

— За работа или за купон се обаждаш? — попита свръхзаетият бизнесмен, когато Черил най-после проби защитата на секретарките му.

— Работа.

— Лошо. Надявах се, че ще предложиш да си спомним доброто старо време.

— Не беше чак толкова добро.

— Така си е. Съжалявам за Ръсел. Свястно момче.

— Арън, трябва ми частен детектив. Помислих си, че не може да нямаш някое и друго подходящо име.

— Какъв е проблемът?

— Насилствена смърт.

— Учудваш ме. Не предполагах, че в „Калахан Рос“ си цапате ръцете с наказателни дела.

— Не е дело. Личен въпрос на един познат. Но ми трябва печен човек и с връзки. Да пипа бързо и да си държи устата затворена.

— Все така скромна, а?

— Плащам за най-добраия.

— Познавам един, който може да свърши работа. Млад, хитър, беше следовател към прокуратурата, но стана частник. Много печен и с много дебели връзки. Баща му е ченге. Май е точно за теб. Казва се Елиът Ейбълман.

— Елиът? Частен детектив на име Елиът? Той свят е пълен с чудеса...

— Ако ти трябва някой мърляч, мога да ти пратя стотина на име Гюс. Елиът е баровец.

— Разбира ли от бизнес?

— Вероятно. Областният прокурор се е хванал да лови бизнесмени. Засилил се е да става губернатор. Значи касае се за някой от вашите тълсти клиенти, а?

— Не — побързах да изльжа аз, — един колега от попечителските фондове. Като му казах сам да се обади на великия Арън Хорвиц, той се панира.

— Само така! Хайде, пиши номера. — Издиктува ми два телефона, домашен и служебен. — И да знаеш, Кейт, ако е супер, аз съм ти го препоръчал, ако се издъни, хич не съм го чувал.

Звъннах на Черил и ѝ казах да се свърже с Елиът Ейбълман и да организира среща по най-бързия начин. Проверих списъка с частните детективи, оставен на бюрото ми от секретарката на Скип Тилман. Елиът Ейбълман не фигурираше в него. Това бе добре. Работата беше лична и най-хубаво бе да си остане такава. В „Калахан Рос“ клюките плъзваха със скоростта на светлината. Нямах намерение да рискувам.

После се обадих на друг познат от университета; жена му беше редакторка в „Сън Таймс“. Чрез нея се добрах до дежурния редактор по вътрешните новини, той пък от своя страна ме прехвърли на репортерката, отразяваща организираната престъпност. Тя веднага откликна и ме увери, че човекът, който ми трябва, е само детектив Канкаши от Двайсет и второ полицейско управление. Предполагало се, че той знае за семейство Азорини всичко, което заслужава внимание.

Обадих му се, обясних коя съм и го поканих на вечеря, а в замяна да ми разкаже за фамилията.

— Хубава ли сте?

— Нормална. Само че в момента едното ми око е синьо, имам и няколко тегела по бузата, а останалата част от лицето ми е на пихтия.

— Как се случи?

— Бодигардът на Джоуи Азорини ме ритна.

— Вито? О, трябва непременно да се запозная с вас. Падате ли си по добра кухня?

— Падам си.

— Ще ви чакам в ресторант „При Талиетери“ — червената къща на ъгъла на „Тейлър“ и Двайсет и трета улица. Малко след шест часа.

— В такъв случай до довечера.

Черил ме посрещна с новината, че Елиът Ейбълман пристига след половин час. Наредих ѝ незабавно чрез някой от сътрудниците да събере абсолютно всичко писано някога за семейство Азорини. После извиках един от по-младите колеги и му поставих задача да ми донесе копие от полицейското досие на Джоуи. Поисках още и полицейския рапорт и доклада от аутопсията в Уисконсин. Той само попита за кога ми трябват. Отговорих му — за вчера. Не пропусна да ми напомни, че днес е неделя, но обеща да се постарае.

Обадих се в къщата на родителите ми, но набрах номера за прислугата. Гласът отсреща ми бе непознат, но в това нямаше нищо чудно. Астрид Милхоланд не беше Майка Тереза и като се изключат госпожа Мейсън, която готви виртуозно и получава зашеметяваща заплата, Ана — намусената камериерка на майка ми и некадърният градинар Раул, персоналът се разпадаше като плутоний.

Поисках да говоря с госпожа Мейсън. Тя ме информира, че майка ми щяла да се приbere към четири, когато трябвало да дойде и доктор Уейнгарт.

— Сутринта майка ти ни събра и ни каза да не пускаме никого при господица Бет, това включва и теб — заяви готвачката.

— Добре. Няма да ти създавам проблеми. Щеше ми се само да проверя дали всичко е наред. Ще предадеш ли на сестра ми, че съм се обаждала?

— Ще ѝ предам, ама какво от туй? Нещата тук вървят много на зле — рече мрачно тя, — както едно време, преди Теди да иде да се обеси. Лоша работа. Лоша...

При мен обикновено не идваха посетители без предварителна среща, особено в неделя, но разследването, което бях започнала, ме бе отвело далеч извън рамките на ежедневието.

Винс Де Дженова беше слаб. Привлекателен, с изискана външност и елегантност, присъща на бегачите на дълги разстояния. Отдалеч личеше, че черният му костюм е Армани, а в обувките му човек буквально можеше да се огледа. Идеята бе ясна — супер класа.

— Надявам се, ще ме извините за ненадейното посещение. — Ризата му на тънки кафяви райета блестеше от белота, от копченцата

на френската яка стърчеше златна игла, промушена под възела на тъмна копринена вратовръзка. — Съжалявам, че се появявам така, без да се обадя...

— Няма нищо. Всеки, който може да изтърпи коината тук, е добре дошъл.

— О, не е чак толкова трагично — подхвърли той, докато внимателно се настаняваше на един от фтьойлите. — Един мой професор твърдеше, че разхвърляният кабинет е белег за подреден ум.

— Предполагам неговият е бил истинска бъркотия.

— Непоносима. Лицето боли ли ви? — попита съчувствено.

— Само леко тупа. Дори от време на време успявам да забравя за него. Определено изглежда по-зле, отколкото е всъщност.

— Доколкото ми е известно, госпожице Милхоланд, вие сте обещали на Стивън да помогнете с формалностите около погребението. Надявам се няма да ме обвините, че превишавам правата си. Но след като вие бяхте така отзивчива да поемете по-тежката задача по разследване на случилото се, аз си позволих да започна първоначалните приготовления, с вашето одобрение, разбира се.

— Благодаря. Наистина нямах време да помисля за това.

— Отлично ви разбирам. Имате толкова много други ангажименти... Днес сутринта тялото бе докарано в Чикаго. Утре вечер ще има бдение, а погребението е определено за вторник сутринта. В десет часа ще бъде отслужена заупокойна молитва в „Свети Бонавенчър“, а после ще се състои поклонението пред гроба в Лейквю.

— Нямам възражения. Благодаря ви.

— Във връзка с вашето разследване, Антъни Азорини настоя да се погрижа да ви бъде предоставена всякааква необходима помощ.

— Искам да знам как да открия Джоуи Азорини.

— С удоволствие ще ви напиша номера.

Подадох му лист от тетрадката си с монограм в горния ъгъл: „Кабинетът на Катарин Милхоланд“.

— Първият телефон е на апартамента му тук — поясни Де Дженова, — вторият е в нощния клуб на Ръш стрийт, третият е в имението му извън града. Ако и на трите места не успеете, а ви е

нужно да го откриете спешно, обадете се на мен и аз ще се погрижа той да се свърже с вас. Ще добавя и моите координати.

— Както сте го открили, когато бе намерено тялото на Гретхен?

— Моля?

— Джоуи се оплака, че нахълтали при него и го измъкнали от леглото, въпреки че бил с жена, за да го доведат при вас.

— Баща му държеше незабавно да се срещне с него. Разбрахме къде е и пратихме да го вземат. Стивън се опитал да се свърже с него, за да му съобщи, но без успех. Тогава се обадил на баща си. Предполагам можете да си представите колко потресен бе Антъни Азорини да научи за смъртта на внучката си и естествено, за обвиненията на Стивън.

— И как реагира Джоуи?

— Изглеждаше дълбоко разстроен и искрено изненадан, ако това питате.

— Ще можете ли да ми дадете телефона и на жената, с която е бил тогава?

— Разбира се.

— Какво представлява Джоуи?

— Джоуи? — Винс Де Дженова изпъна крака и пое дълбоко въздух. — На първо място, трябва да имате предвид, че аз работя за неговия баща. Контактите ми с момчетата са единствено чрез него, затова смяtam, че мнението ми е повлияно от това на моя клиент. Какво представлява той ли? — започна отново. — Джоуи безспорно е престъпник, но не бих го нарекъл чудовище. Наркотрафикант, безскрупулен тип в безскрупулен бизнес. Няма спор, в сравнение с повечето хора от цивилизираното общество, той е неспособен да контролира емоциите си. Също така смята, че правилата и законите не се отнасят за него. Ако се съди по собствения му опит, има всички основания да си вярва.

— Намеквате за четиринайсетгодишната му приятелка, загинала в катастрофата и после за жена му?

— Да, освен другите случаи.

— Повече от ясно е, че Джоуи Азорини е способен на убийство.

— О, аз мисля, че всички сме способни на такова нещо. Всички до един — заяви твърдо Де Дженова.

— Значи да кажем, че на Джоуи му се удава по-лесно или поне в много повече ситуации, отколкото на обикновените хора.

— Съгласен съм. Но защо му е да убива собствената си дъщеря? Какъв мотив би могъл да има?

— Нима е нужен мотив, за да се докаже неговата вина? Онова момиче, което е пътувало някога в колата, е починало случайно. Същото се отнася и за жена му. Първото е било нещастен случай в резултат от неговото безразсъдство, второто — от неговия непредсказуем темперамент, както бихте го нарекли вие.

— Ако разгледаме обстоятелствата, за които спомена Стивън, а именно че Гретхен е била изнасилена и удушена в някаква гора, тях към какъв нещастен случай бихте ги отнесли?

Елиът Ейбълман приличаше по-скоро на банкер. Висок бе може би малко над метър и осемдесет, косата му бе кестенява и мека, пооординяла на темето; правilen, класически профил, очила с рогови рамки. Носеше сив костюм, куфарчето му беше черно, а ръкостискането — сухо и силно. Единственото, което го разграничаваше от редовия бизнесмен, бе усмивката. Щом я пусна, цялата стая грейна.

Разказах му всичко от самото начало — за офертата на Айкл към „АЗОР“, за смъртта на Гретхен, за играта, в която ме въвлякоха Гутман и Антъни Азорини, за бизнеса на Джоуи. Е, премълчах някои работи. Не споменах например, че със Стивън понякога спим заедно. Прецених, че не му влиза в работата, а пък ако е толкова добър, сам ще научи.

През цялото време той водеше записи.

Придържах се към хронологията на събитията. Започнах от ченгетата пред дома на Стивън и свърших със споразумението между братята Азорини.

— Приятно семейство — отбеляза Елиът, когато мълкнах. — Какво е мнението на полицията?

— Според патолога, смятат, че е убийство с изнасилване, докато не се появи друга версия. Нямам представа кого са заподозрели, ако изобщо са стигнали дотам. Нямам представа как водят разследването. Това е една от причините да прибягвам до вашите услуги. Не съм

наясно как се работи със селски шерифи. Колкото пъти говорих с него или с подчинените му, успях само да ги изправя на нокти.

— Сигурен съм, че по тия места не обичат амбициозните адвокатки от големия град — отвърна Ейбълман и ме озари с великолепната си усмивка. — Кажете ми, след като сте познавали Гретхен Азорини, какво представляваше тя?

— Не мисля, че я познавах съвсем добре. Приятелка беше на сестра ми Бет. Съмнявам се дали през всичките ни срещи е произнесла повече от десет думи. Или беше прекалено стеснителна, или неестествено затворена.

— Добра ученичка ли беше?

— Според Стивън, всеки срок била в списъка на директора с отличниците.

— Чувала ли сте дали е имала много приятели?

— Със сигурност ще заява, че не е имала. Двете със сестра ми бяха аутсайдерите на класа. Преди Гретхен да дойде в „Челси Хол“, сестра ми нямаше абсолютно нито една сродна душа. Ходеше на училище, престояваше там и се прибираще.

— Но с Гретхен веднага са се сдружили, така ли?...

— Да. Гретхен се появи преди три години. Тя беше от коренно различна среда. Много е важно да разберете що за училище е „Челси Хол“. Там учат шестстотин момичета от всички възрасти. Около седемдесет процента от тях постъпват там на четири и завършват, когато станат на осемнайсет. Родителите им са близки помежду си, членуват в едни и същи клубове, прекарват почивките в едни и същи курорти. Докато Гретхен Азорини...

— ... е била дъщеря на бивша порнозвезда и на гаден, но преуспяващ пласъор на наркотици. Чудно как изобщо са я приели.

— С връзки. Аз също съм възпитаник на „Челси Хол“. Освен това помолих един приятел на семейството — Тъкър Суйт, той е член на училищното настоятелство, да подработи останалите. Също така и една хубава сума отиде... като дарение.

— В такъв случай какво назва сестра ви? — попита съвсем на място Елиът. — Щом са били толкова добри приятелки, не може да няма поне никаква представа какво е възнамеряvalа да прави Гретхен.

— Сигурна съм, че е така. Проблемът е, че не успях да я убедя да сподели с мен. Бет е... Малко е да се каже, че е съсипана емоционално.

Ядосана е, депресирана, говори за самоубийство. Колкото и ужасно да звучи в моята уста, от двете с Гретхен, именно за сестра ми човек би си помислил, че ще избяга от училище и ще свърши в някоя гора.

— Обикновено тийнейджърите живеят на групи. Каквото прави единият, същото прави и другият. Ако сестра ви има неприятности, нищо чудно и Гретхен да ги е имала.

— Не мисля, че Бет има неприятности. Има депресия, меланхолия. Мисля, че е объркана, нещастна и потисната.

— Как приема смъртта на Гретхен?

— Не добре — отвърнах аз, което бе равносилно на лъжа. — Когато ѝ казах, припадна. Няколко часа по-късно заяви, че ще се самоубие. Психиатърът ѝ така я е натъпкал с лекарства, че дори и да иска, не би могла да отговори на каквито и да било въпроси. На всичкото отгоре майка ми е забранила на прислугата да ме пуска при нея.

— Забранила на прислугата!? Това ми хареса! Ще го запомня. Може би трябва аз да опитам да поговоря с нея?...

— Бих искала да се пробвам още веднъж. Мисля си утре сутринта да отида при нея в училището. Ще използвам случая да поговоря също и с учителите, с психолога.

— Тогава какво ще искате да направя аз?

— Честно казано, не знам. Нямам опит в разследване на предполагаемо убийство. Надявах се вие да предложите някакъв курс на действие.

Елиът Ейбълман внимателно постави бележника на ръба на бюрото ми.

— По моя преценка пред вас стоят два проблема, които може би нямат нищо общо помежду си. Първият е, къде е бил Джоуи Азорини по времето, когато дъщеря му е била убита. Ако получите доказателства, че е закусвал с кмета и кардинал Бернадели, баща му и брат му ще бъдат удовлетворени и въпросът за участието му отпада.

— Но няма да знаем кой е убил дъщеря му — отбелязах аз.

— Можете да оставите това на полицията.

— И те ще открият ли убиеца?

Елиът вдигна вежди и сви рамене.

— Може би. Някой ден. Евентуално. Но случаят е от тези, които или се решават веднага, още през първата седмица, или се влачат с

години.

— Какво искате да кажете?

— Или от самото начало ще имат късмет — примерно, тя се е скарала с приятеля си, има свидетели, или ще открият веществени доказателства срещу някой стар познайник на полицията, или един ден при шерифа ще пристигне някакъв тип и ще си признае. Това са все варианти за бързо решаване на случая. Ако обаче е похищението на непознат — продължи той, — да речем, тя си чака на червен светофар, на седалката до нея скача въоръжен мъж, опира ѝ пистолета в главата и казва: „карай“... Полицайт до пенсия премятат по бюрата си папки с такива случаи.

— Нямаме толкова време. Разполагаме само с десет работни дни.

— Защо само десет?

Обясних му за акциите на Джоуи и за крайния срок на предложението за изкупуване.

— А това естествено повдига трета възможност — каза Елиът.

— И каква е тя?

— Убийството на Гретхен да е поръчано от Едгар Айкл.

— О, абсурд!

— Абсурд ли? Колко ще гушне Айкл, ако купи „АЗОР“ и я разпродаде на части — двайсет милиона?

— Не, не, това е абсурд! Айкл може и да не е джентълмен, но все пак е преуспяващ бизнесмен. Не мога да повярвам, че ще стигне до такава низост.

— В прокуратурата никой няма да трепне от мисълта, че Айкл може да стигне до такава низост. Областният прокурор от години му е хвърлил око. Имаше няколко издънки още в бизнеса с гърнетата за ауспух. Двама от хората му, които се опитваха да саботират преговорите, свършиха с куршум в челата. Айкл е от талантливите рожби на нашия покварен град. Открай време се говори, че играе мръсно.

— Но защо ще му е да убива Гретхен?

— Помислете за акциите на Джоуи. Ситуацията е най-изгодна именно за Айкл.

— Трябва да призная, че цялата игра с продажбата на акциите ми се струва ужасно подозрителна. Стана толкова бързо. Как му е хрумнала на Джоуи тази идея? Кой е написал писмото, с което той ги

обявява за продажба? Но дори това да е нагласено, Айкел не би могъл да предположи, че Стивън ще реагира по този начин и ще обвини брат си. Нещата се развиха по твърде непредсказуем начин.

— О, не знам. Може и това да е било клопка. Може Айкел нарочно да е изbral парцела на Джоуи за арена на убийството.

— А изнасиливането?

— Поувлекли са се. Решили са да се позабавляват. Аз не твърдя, че Айкел я е убил собственоръчно.

— Струва ми се твърде пресилено.

— Съгласен съм. Но не можете да отречете изгодата за Айкел. По време на фирмено изкупуване върху раменете на президента се стоварва огромна тежест. Ако той е проницателен и има късмет, ако не отделя очи от топката, има шанс да успее да се измъкне от ноктите на Айкел. Но ако преживява лична трагедия — мистериозното убийство на шестнайсетгодишната му племенница, която е под негова опека?... Везните задължително ще се наклонят в полза на Айкел.

— Все още не мога да повярвам, че Айкел ще падне до такава низост — заявих аз.

— Виждал съм хора да падат още по-ниско. Но както и да е, трябва да решим какво ще правим оттук нататък.

— Както го виждам аз, нямаме друг избор, освен да разследваме и двата проблема едновременно. Ако открием, че Джоуи има потвърдено алиби за времето, когато е настъпила смъртта на дъщеря му, чудесно. Струва ми се обаче, че ако Джоуи разполагаше с някакво алиби, вече щеше да го е представил. А ако не можем да докажем със сигурност, че не го е извършил той, длъжни сме да открием кой го е извършил. Всъщност, може би именно това трябва да направим.

— Имате ли представа колко струва частното разследване на убийство?

— Не. Вие ще ми кажете.

— Моята цена е петстотин на ден плюс разносците. За случай от такава сложност, ще се наложи да използвам помощ отвън. Ще наема няколко специалисти на свободна практика, няколко ченгета в извънработно време. Тяхната тарифа е може би триста на ден. Така че става дума за доста тълста цифра.

— Приемам. Стига да ми предоставите подробна фактура с пълните разбивки, няма да бъде проблем.

— Добре.

Имах ясното усещане, че това е голям удар за него, може би първият от такъв мащаб.

— Кой е клиентът? — попита той.

— В какъв смисъл?

— За кого ще работя? За Стивън Азорини? За семейство Азорини? За „Калахан Рес“? Кой ще плаща?

— Аз.

— Вие лично? Защо?

— Защото в момента достатъчно съм затънала и без да се налага да давам отчет на някого по този въпрос. Не мога да рискувам фирмата да откаже да плати, защото не е удовлетворена от заключенията. Същото се отнася и за семейство Азорини.

— Но става дума за много пари... — продължи смяян Ейбълман.

— Пет хиляди авансово ще бъдат ли достатъчни? — попитах аз и извадих чековата си книжка. Писалката бе същата, която използвах за оставката си предишния ден.

— Напълно. След като вие сте работодателят, ще искате ли ежедневен отчет?

— Дори много повече. До приключване на разследването съм освободена от задълженията си тук. Освен това имам възможност да изровя доста неща. Както ви казах, утре ще отида в училището, предполагам сестра ми ще бъде по-словоохотлива с мен, отколкото с някой непознат.

— В такъв случай ще събера екипа, който да се заеме с алибито на Джоуи.

— Той се кълне, че е бил в командировка в Колумбия и се е приbral в сряда сутринта. Стивън твърди, че според баща му, Джоуи е бил в Чикаго, видели са го на Ръш стрийт.

— Добре, започваме оттук. Следващата стъпка мисля да бъде Уисконсин. Кой знае, може вече да са пипнали някой тъп селянин и да го въртят на шиш в стаята за разпит.

— Не ми се вярва.

— Все едно, утре ще ви информирам докъде съм стигнал.

— По-добре да е следобед. Сутринта ще бъда в „Челси Хол“.

— Надявам се въпросът ми да не ви се стори прекалено нахален — започна Ейбълман, като се изправи, — но какво ви е това на лицето?

— Малко ръкопашен бой. Когато Джоуи разбра, че Стивън обвинява него и то пред баща им, дойде да го убива.

— И защо не успя?

— Ударих го по главата с един сувенир от камък и му взех пистолета. — Исках да прозвучи непринудено, изведнъж се почувствах твърде неловко.

— Впечатлявате ме, госпожице Милхоланд — каза Елиът Ейбълман и усмивката му отново разцъфтя.

— Моля ви, наричайте ме Кейт.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ресторант „Талиетери“ се намираше на няколко преки от общежитията на университета на Илинойс. Макар да беше в процес на възстановяване, кварталът представляваше странен миш-маш от стари къщи с дълбоки веранди, магазинчета за преоценени стоки, порутени кооперации и детелини за магистралата. Много от постройките изглеждаха прясно боядисани и през деня промяната може и да си личи, но сега бе тъмно и аз дадох пет долара на таксиметровия шофьор, за да ме изчака, докато вляза вътре.

Ресторантът заемаше приземния етаж на разнебитена къща от кафяв камък, притисната между обществена пералня и денонощна корейска бакалница. Вътре беше тясно, имаше десетина маси, съдържателката беше с гарвановочерна коса и осанка, наподобяваща хладилник. Едната стена изобразяваше италианска улица, дело явно на аматьорска ръка. Автоматът за кола я къпеше в светлина.

Щом влязох, детектив Канкаши се изправи от една маса за двама в дъното и ми махна с ръка. Беше нисък, но як, с врат на бик и бирено шкембе. Гъстата прошарена коса му стоеше като калпак и ако се съди по вида ѝ, подстригваше си я сам, след десетина бирички.

— Добра работа е свършил Вито — отбеляза той, след като се представихме един на друг.

— Не се съмнявам, ще се радва да го чуе именно от вас. Сигурна съм, че се гордее със занаята.

— Гладна ли сте?

— Винаги — отвърнах, без да преувеличавам.

— Не ви личи.

— Искате да кажете, изглеждам твърде сита и охранена?

— Напротив. Изглеждате слаба и тренирана. Нямате вид на човек, който постоянно яде.

— Не ям постоянно. Затова и съм все гладна.

Канкаши се ухили.

— Е, храната тук е превъзходна. И така трябва да бъде, иначе кой ще ти стъпи в това должно място. — Той махна на келнера.

Аз поисках юфка със сос горгонзола. Канкаши направи поръчката на италиански. Келнерът се върна веднага с топли хрупкави питки и бутилка сухо червено вино „Валполицела“.

— Значи искате да ви разкажа за семейство Азорини — започна Канкаши, като разчути на две питката си.

— Разбрах, че вие сте експертът.

Той кимна утвърдително.

— Нали знаете, за някои е въпрос на чест да са в крак с клюките около принц Чарлз и лейди Ди. Ченгетата пък се стараят да са в течение със семейните истории из престъпния свят.

— Горе-долу като „Далас“ с истински патрони...

Канкаши избухна в смях — нещо средно между клокочене и пръхтене.

— Фамилията Азорини е моето хоби — заяви той и повторно напълни чашите. Виното беше малко долнопробно, но втората доза влезе по-лесно от първата. — Обаче се учудих, че тъкмо вие сте тръгнали да ги проучвате. Нали със Стивън сте гаджета каки-речи от деца. Или сте решили вече да затягате примката и искате да сте наясно с какво се захващате...

— Със Стивън не сме гаджета — прекъснах го аз. — Това понятие предполага непосредственост, откритост и интимност, които никога не са присъствали в нашите отношения.

— Какви сте тогава? През месец-два фотографиите ви лъзват по вестниците, все сте такива едни усмихнати...

Какви сме, наистина? Хубав въпрос. Стари приятели? Адвокатка, която спи с най-големия клиент? Свръхзаети юпита, които правятекс за разтоварване?

— Познаваме се от много отдавна. Вярно, че за първи път се видяхме на една танцова забава и известно време излизахме заедно. Но после в университета се омъжих за друг.

— Не знаех, че сте разведена.

— Вдовица съм. Мъжът ми почина от рак. Стивън много ми помогна, докато съпругът ми беше болен. Понастоящем съм един от юристите, които представляват фармацевтичната компания „Азор“.

— Дето Едгар Айкел ще я присвоява? Много добре го знам аз този гнусен шмекер.

— Едгар Айкел?

— Брат ми беше майстор в завода за ауспухови гърнета. Айкел го продаде, когато реши да се прави на истински баровец. Но брат ми такива неща разправяше за него... Ами че той е най-долния тип, който можете да си представите. Завъртял голяма далавера с дефектни части, изкупил всичкия брак на доставчиците. Хващал работниците да ги сглобяват в извънработно време и ги продавал в Латинска Америка на двойно по-висока цена оттук. Брат ми все повтаря, че за пари Айкел е готов на всичко, на абсолютно всичко.

— И на какво точно?

— Когато поискаха да присъединят завода към профсъюзите, играта съвсем загрубя. Нали знаете, ония момчета от профсъюза не му мислят много, но и приятелчетата на Айкел пипат яко. Булевард „Сисеро“, където беше заводът, се беше превърнал в бойно поле.

— Профсъюзите успяха ли?

— Не.

— Стивън ще бъде очарован да чуе това.

— Той, вашият Стивън е закърмен с такива истории. Стария и неговата дружина са писали учебниците, от които са се учили тия като Айкел.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че Антъни Азорини сега може и да е посребрял индустрисаец, ама преди десет, преди двайсет години беше от ония, на които не дай боже да им пресечеш пътя. Бива си го него. Хитър. Твърд. Абсолютно безпощаден. Почнал като най-обикновен бияч. Сега ходи на вечеря в Белия дом. Никън пръв го покани. Всички политици на Илинойс го ухажват. Вашият стар приятел не ви ли е разказал откъде е тръгнал баща му?

— Не е ставало дума.

— Още като съвсем млад Антъни Азорини се хванал на работа при един уличен лихвар. Яко копеле бил, както много други яки копелета, само че бил по-хитър от останалите и със сигурност по-свиреп. Имало някакъв Тони Бако, собственик на малка фирма за хазартни игри, нали се сещате — машини за флипер и онези кантари, които ти казват не само килограмите, ами и бъдещето. Тъй или иначе

фирмата закъсала, не знам какъв бил проблемът. Може би Бако е пиял или е играел комар, или просто е бил кофти бизнесмен. Грешката в живота му обаче била, че взел заем от шефа на Антъни Азорини. Здравата затънал. Не се знае точно как е станало, но един прекрасен ден Антъни Азорини казал на шефа, че ще изплати дълга на Бако, ако той му позволи да получи фирмата. Сега вече никой не се учудва, че тогава за шест месеца Азорини успял да я изкара на печалба. В момента „Бако Индъстриз“ произвежда покер автомати, видеоигри, дори и спортни гладиатори. Голяма компания. Голяма печалба. Е, нещастният мошеник, който държи бара на ъгъла, се събужда със счупени крака, ако откаже машините за флипер „Бако“, но общо взето бизнесът е законен. От това Стария не е станал по-малък мръсник. Само дето е мръсник в лимузина.

— Какво се е случило с онзи човек?

— Кой?

— Онзи със заема. Бако.

— Мъртъв — отсече Канкаши с пълна уста. — Мъртъв не, ами съвсем мъртъв.

— Мислите, че Антъни Азорини го е убил?

— Да, по дяволите! Едно ще ви кажа, миличка, за бъдещите ви роднини — много ги бива да трепят.

— Не съм предполагала, че бащата на Стивън е бил чак толкова навътре в тия неща.

— Най-големите мафиоти са най-малко известни. Никой не знае колко е натрупал Стария. Нищо чудно да е ударил милиарда. Именно затова е заложил толкова на Стивън — да узакони парите. Мечтата му е Азорини да е следващият Рокфелер, следващият Милхоланд може би.

— А Джоуи?

— Джоуи ли? Белият херцог е взел от Стария всичко освен акъла.

— Как го нарекохте?

— Белият херцог. Това му е уличното прозвище.

— Откъде идва?

— Казват, че бил Джон Уейн на кокаина. Ако питате мен обаче, Джоуи сам си го е измислил.

— Той от колко време се занимава с наркотици?

— Не знам, десет години, може и повече. Улучи момента. Хвана се с кокаина, точно когато пазарът удари в тавана.

— Башта му би трябало да се гордее с него.

— Не. Стария вече гледа с лошо око на тоя бизнес. Натрупа си паричките и сега ламти за онова другото, ама то не се купува с пари. Решил е да се изкара почен. През последните десетина години се втурна с всички сили да създава легална бизнес империя и постепенно се отърва от незаконните дейности.

— Да не би да ги прехвърля на Джоуи?

— Не вярвам. Мисля, че Антъни Азорини си умира да привлече Стивън, а колкото до Джоуи, ще му се той да пропадне вдън земя.

— Какво представлява Джоуи?

— Физиономията ви вече е запозната. Може би трябва да питате нея. Джоуи е маниакален изверг. Пълен неудачник. Психопат. Найдолна измет. Ако баштата не му спасяваше задника, отдавна да се въргаля по затворите или в някоя тъмна улица, изкормен като риба.

— Какво точно е направил?

— Какво ли... Убил е например някакъв си Мани Епстин като му натикал няколко шепи кокаин в устата. Гръмнал Ед Госет в топките и се изпикал върху лицето му, защото го сварил с гаджето си, поне така твърди Госет, а не виждам защо ще лъже. Видял е сметката и на жена си. Джоуи мисли с оная си работа, ей това му е проблемът.

— Убил е жена си? — подтикнах го отново аз.

— Такъв слух се носи. Двамата се карали постоянно.

— За какво?

— За всичко. Жена му била наркоманка, курва. Джоуи ѝ изневерявал, говори се дори, че посягал на дъщерята. Поводи за скандали да искаш... Та един ден се сдърпали, той ѝ се нахвърлил както си знае, само че се поолял. Тя паднала по стълбите и си ударила главата. Следователят го минал като нещастен случай и онова лято доста колеги в девети район си купили моторници.

Келнерът ни донесе вечерята. В чинията на Канкаши имаше телешко, полято с някакъв червен сос. Той отчупи комат хляб, натопи го в соса и го напъха в устата си. Аз нямах сили да започна. Първо трябваше да смеля информацията.

— Значи според слуховете, Джоуи е убил жена си?

Той кимна, без да спре да дъвче.

— И е имал сексуален контакт с дъщеря си?

— Така се говори. Майката надушила, че го прави с малката, избесняла, а той я халосал. Стивън какво ви каза, когато внезапно стана настойник на тринайсетгодишната си племенница и тя дойде да живее при него?

— Обясни ми, че брат му често пътува, а майката на Гретхен е починала, така че при него тя ще има истински дом, а и той ще се грижи за диабета й.

— Няма ли да си ядете вечерята? Нали бяхте все гладна?

— Май нещо загубих апетит.

Пияна бях и валеше. След няколко предложения с половин уста за откарване до вкъщи и други услуги, детектив Канкаши ми поръча еспресо и после такси. По пътя явно съм задрямала, спомням си чак как подадох на шофьора банкнота от двайсет долара и след това нагазих в разквасените боклуци пред входа, а по лицето ми потекоха ледени дъждовни капки.

Изкушението просто да си легна и да престана да мисля за Джоуи, за „Азор“ и за цялата фамилия, бе огромно, но щом влязох вкъщи, първата ми работа беше да включва кафеварката. Съблякох се и без да ми пуча, метнах мокрия панталон и пуловера на майка ми върху вечно растягатата купчина мръсни дрехи в ъгъла на банята. Взех си дълъг горещ душ, после намъкнах дънките и една стара риза на Ръсел.

Звъннах в офиса на Стивън, но ми се обади Ричард Хумански. Посъветва ме да пробвам в апартамента. Там обаче се обади телефонният секретар. Оставил съобщение и набрах номера на Джоуи, който ми даде Винс Де Дженова. Там нямаше дори и секретар, само свободен сигнал.

Светнах всички лампи в къщата, за да разпъждат съня ми, сипах си пълна чаша черно кафе, пъхнах касетата на Уорън Зевън, надух звука и отворих куфарчето върху кухненската маса. След това се хванах за работа.

Започнах от дебелия плик, който Черил ми сложи на бюрото преди да тръгна. В него бе информацията за Джоуи, но тя трудно се дешифрише. Копието беше ужасно размазано, а списъкът с арестите бе пълен с някакви неразгадаеми съкращения. Независимо от това

броят им бе впечатляващ — нестихващ поток от дребни закононарушения и опити за саморазправа още преди пълнолетие, няколко углавни престъпления и обвинение в непредумишлено убийство на седемнайсетгодишна възраст. Във всеки един от случаите обвиненията са били оттегляни.

Върволицата от аести се разреждаше по времето, съвпадаща с годините, през които Джоуи е живял в Ню Джърси, но после всичко започваше с нова сила като назъбената крива на монитор за ЕКГ, само че сега върховете се издигаха по-стръмно, защото досието бе вече гарнирано с обвинения за продажба на наркотици и незаконно притежавано оръжие. Джоуи Азорини е бил арестуван повече от петнайсет пъти, ала нито веднъж не е осъмвал в ареста. Никога не е припарвал в съда. За смъртта на жена му изобщо не се споменаваше.

Отделих полицейските снимки и ги подредих хронологически по ръба на масата. Това беше албумът на Джоуи Азорини — от млада гадина до закоравял главорез.

Второто нещо, което извадих, бе набързо събраната вестникарска информация на тема семейство Азорини, която поисках от младия сътрудник. Папката бе по-тъничка, отколкото очаквах, но потвърждаваше думите на Канкаши, че преуспявящите мафиоти тънат в анонимност. Поне половината от изрезките бяха запечатали нас двамата със Стивън на поредното благотворително събитие, коментарът под снимките съобщаваше, че сме танцуvalи до зори, за да подпомогнем еди-коя си кауза. Повечето не ги бях виждала, но на всички тях Стивън бе великолепен в смокинг, бяла риза и черна папийонка, с блеснал поглед и многозначителна усмивка, докато аз изглеждах все едно че току-що съм дотърчала от офиса. Дори и лошите майки са си винаги прави.

Малкото статии проследяваха законния бизнес на Антъни Азорини. Както и да е било поставено началото, в момента „Бако Индъстриз“ бе сред петстотинте най-преуспявящи компании на списание „Форчън“, с подразделения в шестнайсет щата и шест държави. Дойде ми наум за моите прадеди от родовете Прескот и Милхоланд, които продавали опиум, изправяли се на нож срещу профсоюзите и пренасяли нелегално ром.

Имаше доста материали и за „Азор“ — малки изрезки от „Уолстрийт Джърнъл“ по повод пускането на нов продукт и няколко

по-дълги писания от времето, когато „АЗОР“ започна да продава акции. Най-отдолу беше интервюто в „Бизнес Уик“ от миналата година с лика на Стивън на корицата. Сложих я до последната полицейска снимка на Джоуи, обърнах касетата и си налях нова чаша кафе.

Входната врата щракна и Клодия се дотътри в хола, пребледняла от изтощение. Наблизаваше полунощ. Намалих уредбата.

— Как върви? — попита аз.

— След вечеря два спукани апендицита и прободни рани от шило за лед. Скапах се.

— Искаш ли кафе?

— Ще пия кола. На теб лицето ти вече е в цветно изображение.

— Тя ме разгледа внимателно под лампата. — Обаче добре съм се справила.

— Благодаря ти. Радвам се.

— Стивън как е?

— Не знам. Нещата добиват все по-страховит обрат.

— По-страховит от това да ви заваря в хола сред изпотрошени мебели и локви кръв?

— Това бе само началото — отвърнах аз и ѝ разказах за акциите на Джоуи и за разследването, което ми натресоха.

— Нещо не ми е ясно. Намерили са момичето край някаква гора на стотици километри оттук. От къде на къде ще му хрумне на Стивън, че това е работа на някой неин познат, още повече пък на баща ѝ?

— В споразумението за попечителство на Гретхен е било вписано, че Джоуи има право да я вижда само четири пъти в годината в присъствието на друг член от семейството, а в последно време Стивън започнал да подозира, че двамата се срещат. Бил твърде зает да мисли много за това, а пък и тя не изглеждала притеснена. Има и друго — Джоуи е собственик на земята в Уисконсин, където са открили тялото ѝ.

— И въпреки това продължавам да не разбирам защо Стивън е решил, че именно баща ѝ я е изнасилил и убил.

— Не знам дали смята, че Джоуи го е направил или просто че носи отговорност задето я е подтикнал да избяга от училище и да отиде в оня затънтен край, за да се срещне с него. Аргументът е, че на отиване или на връщане от Уисконсин тя е била отвлечена и убита, а

това не би могло да се случи, ако тя си е стояла кратко в час. Еrgo — Джоуи е виновен.

— Не, не, не знам — замислено рече Клодия, — струва ми се, че нещо куца.

— Тази вечер научих един слух, според който Стивън станал настойник на Гретхен, защото Джоуи упражнявал сексуален тормоз върху нея.

— Е, това променя нещата.

— Още повече че трупът е открит в сряда, а според патолога смъртта е настъпила в понеделник сутринта. Попитах в училището защо не са съобщили за отсъствието й и познай какво ми казаха. В понеделника някакъв човек се обадил, представил се за Стивън Азорини и казал, че Гретхен е в болница. Нищо сериозно, но щяла да прекара там няколко дни.

— Не изглежда да е бил някой непознат, а? — заяви с отвращение Клодия и потръпна.

— Звучи толкова ужасно, че не е за вярване.

— Ти страдаш от последствията на живота под похлупак.

— О, стига, моля ти се! Не можеш да отречеш, че сексуалният тормоз над собствената дъщеря не се среща под път и над път.

— Може би, но не е и невъзможно. Ти нямаш понятие какво се случва по света. Като постъпих в спешното отделение, бях потресена. Помня една нощ всичко вървеше съвсем спокойно. Дежурни бяхме само аз и две сестри. Беше много късно и изведенъж се появиха някакъв мъж, жена и малко момиче. Жената беше бита, а момичето, едва навършило дванайсет години, беше временно в деветия месец и с родилни болки. Трябваше ни малко време да схванем ситуацията, накрая момичето само заразказва. Мъжът бил баща ѝ, ама също бил и бащата на детето ѝ. Жената била негова съпруга и майка на момичето. Преди да тръгнат за болницата тя го заплашила, че ще го издаде в полицията и той я набил, ама как само я набил. Не беше сигурно дали ще оживее.

— Господи!...

— Откарахме жената в операционната, момичето в родилната зала, а мъжът остана в чакалнята. Извикахме го и започнахме да го подпитваме. Представи си, наглото говедо измисли някаква история как жена му и дъщеря му били мръсници и за всичко били виновни

гаджетата им. Тогава ние трите се върнахме в стаята на сестрите и се разфучахме. Не можехме нищо да направим, освен ако жената или дъщерята не подадат жалба в полицията. А оня извратен тип си седеше в чакалнята, нагъваше бонбонки и се наливаше с кола, докато дванайсетгодишната му дъщеря раждаше и жена му се бореше за живота си... Не помня кой пръв подхвърли идеята, но в един момент започнахме да кроим планове да го убием. Едната от сестрите ще го извика отново, аз за нула време ще му инжектирам приспивателно. Можех да му дам голяма доза фенобарбитал и на смъртния акт да пиша, че е умрял от спукан апендицис. Никой нямаше да разбере, а светът щеше ни бъде благодарен.

— Направихте ли го? — попитах едва чуто.

— Още ме е яд, че не посмяхме. Обсъждахме го съвсем сериозно, но истината е, че и трите ни беше страх да поемем отговорността. Човек не би могъл да отнеме нечий живот и да продължи да живее своя нормално, независимо какви основания има за това.

— Днес един от семейните адвокати на Азорини каза, че всеки от нас е способен на убийство при определено стечение на обстоятелствата.

— О, съгласна съм! Казах ти, онази нощ бях на една крачка.

— Странно, че за първи път споменаваш за този случай.

— Стана докато ти беше в Канзас Сити. Като се върна, вече го бях превъзмогнала. Та... Какво смяташ да правиш с това разследване? — смени темата тя.

— Днес следобед наех частен детектив, а после вечерях с едно чикагско ченге.

— Детектив и ченге... — Въпросът й бе прекъснат от острая звън на домофона.

И двете се втренчихме в часовника. Минаваше дванайсет.

— Очакващ ли някого? — попитах аз.

— Не, а ти?

— И аз не.

Отидох в антрето.

— Кой е? — попитах с глас, който би трявало да разубеди всякакви крадци и похитители.

— Полицията на Чикагския университет. Търся Кейт Милхоланд.
Водя един човек, който твърди, че е ваш приятел. Казвал се Стивън.

— Стивън кой? — извиках в домофона.

— Не отговаря.

— Как изглежда?

— Висок, към един и деветдесет, черна коса.

Отворих им и ги посрещнах на площадката. Ченгето наистина беше от охраната на общежитията, а мъжът с него — Стивън. Облечен бе само с костюм, а вън бе около нулата, от него течеше вода.

— Стивън! Какво се е случило?

— Нищо — отвърна вяло. — Излязох малко на въздух. Да помисля... Не усетих, че вали.

— Вървеше по „Дрексъл“ — поясни полицаят, без да скрива учудването си. — Искам да кажа, голям мъж е, но аз не бих тръгнал из този квартал сам, а съм въоръжен. Първо помислих, че е пиян, ама не миришеше на алкохол. Нямаше документ за самоличност и реших да го отведа в управлението. Тогава той предложи да се отбием тук. Вие сте щели да гарантирате за него.

— Разбира се, че гарантирам — побързах да потвърдя аз. — Благодаря ви и съжалявам за беспокойството. Приятелят ми има смъртен случай в семейството и напрежението му е дошло прекалено много.

— Ще се погрижите ли да се приbere у дома? — попита полицаят.

— Да, да. Благодаря ви. Много сте любезен.

Издърпах Стивън в антрето и затворих вратата. Дрехите му сутринта са изглеждали скъпи и изискани. В момента ризата му беше толкова мокра, че чак бе станала прозрачна и беше залепнала по гърдите му. Косата му беше вир-вода и се беше накъдрила. Устните му бяха посинели от студа и целият трепереше. Превръзката на челото му се бе просмукала от дъжда и се ветрееше отлепена на една страна, разкривайки шевовете. Нищо чудно че полицаят го е спрял.

Клодия надникна разтревожено, но аз ѝ махнах да се приbere. Стивън сигурно и без това се чувстваше достатъчно неловко.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Студено ми е — измърмори, като потръпна още по-силно. — Не знам как съм могъл да изляза вън без палто. Изобщо не помислих.

— Няма страшно. Трябва само да свалиш тия дрехи и да пийнеш нещо горещо.

Заведох го в банята и пуснах врятата вода. Плочките се запотиха от парата и аз отидох в кухнята да направя чай. Когато се върнах с чашата, заварих Стивън да стои така, както го оставих и вцепенено да разкопчава ризата си.

Съблякох го внимателно, като дете, и го набутах под душа. Седнах върху тоалетната чиния и погледнах през матовото стъкло как стои неподвижен под струята. Притесних се, че шевовете му ще се намокрят.

По едно време той се размърда и прекара пръсти през косата си. Разтри лице и спря водата. Застанах пред кабината и го загърнах с хавлията. Чувствах се неудобно. Колкото и да е странно, никога не бяхме изпитвали достатъчна близост, за да възприемаме голотата си като нещо естествено.

Неочеквано Стивън ме привлече към себе си.

Аз се сепнах от светкавичната му възбуда, от яростната страсть и от бързината, с която аз ѝ откликах. Ръцете, устните му пълзяха по цялото ми тяло — под широката ми риза, по охлузената кожа на лицето ми. Разпусна косата ми и зарови пръсти в нея. Вдигна ме на ръце, занесе ме до стаята и нежно ме положи върху смачканите завивки на неоправеното ми легло.

Още от най-първия пътексът ни със Стивън бе насытен с необуздани емоции. Денем бяхме сърдечни и дружелюбни, големият бизнесмен с адвокатката си, богатата наследница и нейният привлекателен кавалер, двама стари приятели, не съвсем близки, но преживели заедно доста неща.

В леглото бе коренно различно. В леглото всичко бе пламенност, дива страсть, нестихваща жажда.

Тази нощ бе изпълнена с някаква специфична тръпка. Любихме се дълго и разгорещено, на разсъмване започнах да се унасям, но Стивън отново протегна ръце към мен. Изтощението надделя едва с първите утринни лъчи, прокраднали се през ръба на пердетата, когато светлината падна на бледи струи върху разхвърляните ми дрехи по пода.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Събудих се разнежена и омаяна от изминалата нощ. Стивън вече си беше тръгнал. Часът бе девет. Изпълнена с угризения, си казах, че не е време за такива емоции.

Издърпах ризата от пода, наметнах я и отидох в кухнята. Клодия, която безпогрешно можеше да зашие прерязана детска артерия, бе неспособна да се справи с най-елементарни неща като приготвянето на закуската, например. В момента чегърташе над умивалника овъглената си печена филия.

— Какво правиш още тук? Мислех, че отдавна си в офиса — възклика тя.

Облечена бе с горнището на хирургическата си униформа, скроено за някой доста по-едър от нея. Надолу бе съвсем гола. На гърдите ѝ имаше надпис „Болница на Чикагския университет“. Хрумна ми, че през последните две години я бях виждала само в хирургическо зелено.

— Засякохте ли се със Стивън?

— Не. Станах преди половин час. Сигурно е тръгнал по-рано.

— Исках да говоря с него.

— Аз също всеки момент излизам — обяви тя.

— Реших, че току-що ти е свършило дежурството.

— Имам час по дисекция.

— Не ви ли стига дето ги кълцате живи?

— Нали знаеш, женската работа край няма.

Преди да тръгна, набрах домашния телефон на Джоуи Азорини. Оставил го дълго да звъни. Тъкмо да затворя и да пробвам другия номер, в слушалката се чу дрезгав пиянски глас.

— К'во има? — изръмжа той.

Сетих се, че наркобароните работят нощем, а денем спят. Като плъховете.

— Обажда се Кейт Милхоланд. Искам да поговорим.

— Ами, говори.

— Не по телефона. Предпочитам да се срещнем.

Отговорът му толкова се забави, че си помислих дали не е заспал отново.

— Довечера ще съм на бдението. Ще уредя да се видим някъде насаме.

— Значи до довечера — казах аз и изтръпнах при мисълта, че ще остана насаме с Джоуи.

В семейството на майка ми момичетата ходят във „Фокскрофт“ — баровски интернат във Вирджиния, предназначен за децата на най-богатите, където характерчетата им се развиват в спартанските традиции на училищата „Свети Майдас“ и преди всичко, те не се пречкат край родителите си.

В семейството на баща ми важат същите правила, но през всичките четири години в „Андоувър“ той всяка вечер заспивал със сълзи на очи, та именно той, в необичаен за него прилив на твърдост пред майка ми, успя да издейства да не ни прашат в интернат. Майка ми сметна това за възмутителна победа на емоциите — които винаги са й били чужди — над принципите и неохотно се съгласи на училището „Челси Хол“ за мен и за сестра ми и на „Кънтри Дей“ за брат ми.

Девическото училище „Челси Хол“ представляваше низ от мрачни постройки в стил Тюдор, разположени сред влажна гора на двайсетина минути път от Лейк Форест. Общежитието се намираше далеч от шосето и до него се стигаше само през един висок портал в двуметровия каменен зид.

Всяко поколение момичета разказваше различни предания за този зид. Според една история, преди време училището било лудница и стената била издигната за осуетяване на бягствата. Друга твърдеше, че тук живеел някакъв богат и шантав учен, който имал диви животни и ги пускал да тичат на воля зад очертанията на стената. Аз подозирах, че зидът е издигнат в годините на евтината работна ръка и още по-евтиния варовик, като преграда срещу бракониери, натрапници и бъдещи любовници.

Оставил колата на паркинга за посетители и изкачих широките стъпала на централната сграда. Вътрешно си признах, че винаги със страх пристъпвах прага на моята алма-матер. Сводестите тавани,

дъбовият гредоред, чистичките момиченца с колосани бели блузки и поли в тъмнозелено шотландско каре — това училище никога нямаше да се промени.

Все още ме побиваха тръпки.

Директорката госпожа Бигам бе самоуверена млада жена с къса руса коса, не много по-възрастна от мен. По мое време директорката беше едра и внушителна, вечно запъхтяна, с подъл нрав и тайна страсть към алкохола.

Но въпреки радикалната персонална промяна, директорският кабинет си оставаше абсолютно същия — същата потискаща тъмна ламперия, същите строги портрети на някогашни дарители, същия кожен диван, на който се озовавах прекалено често, за да слушам превзетото конско на тема „норми на поведение и придръжане към отредената висота на положението“.

Госпожа Бигам съобщи, че сестра ми е в час по физкултура и ще се срещне с мен след като се изкъпе и преоблече, значи след около четирийсет минути.

— Уредила съм ви разговор и с госпожа Макмъртри — класния наставник на Гретхен — продължи любезно тя. — Знам, че искахте да се видите и с нашата училищна психоложка, но като проверих в регистратурата стана ясно, че Гретхен никога не е търсила помощта на доктор Мийк.

— Благодаря ви. А ще бъде ли удобно да задам и на вас няколко въпроса? Ние сме много изненадани от това телефонно обаждане в понеделник сутринта.

Госпожа Бигам сплете ръце върху бюрото и ме фиксира с твърдия си, изпитателен поглед. Несъмнено той произведе същия ефект, както при момичетата — принуди ме да се впусна в обяснения.

— Разбирате ли, мъжът, който се е обадил, не е бил доктор Азорини. И Гретхен не е починала в болницата.

— Вече се досетих.

— В събота вечерта тя беше с Бет в дома на родителите ми в Лейк Forrest.

— А след това?

— След това, не е ясно. Ето защо трябва да поговоря със сестра си. Тялото е открито в сряда, а лекарят, извършил аутопсията твърди, че е починала вероятно в понеделник сутринта.

— А през това време никой не я потърси, защото се е предполагало, че тя е в болницата — заключи на глас госпожа Бигам.

— Вие сте мислели, че е в болница. Доктор Азорини мислеше, че е на училище. Първото подозрение, че с нея може да се е случило нещо, дойде чак в сряда вечерта, когато го потърсиха от полицията.

— Как е починала? — попита тихо директорката.

— Смятат, че е била удушена. Все още чакат резултатите от аутопсията. Ще ви помоля да не го коментирате, докато семейството не научи официално истинската причина за смъртта.

— О, това е ужасно!...

— Какво представляваше Гретхен, госпожо Бигам? Имаше ли никакви лични проблеми? Знаете ли с кого е контактувала?

— Гретхен? — повтори с въздишка тя. — Единственият човек, с когото контактуваше Гретхен, бе вашата сестра. Поразително свито момиче. Притеснено, потиснато в компанията на възрастните. Отлична ученичка, винаги много любезна, но странеше от абсолютно всички. Сигурна съм, че тук, в „Челси Хол“, нещата са си досущ като по ваше време. Всеки клас си има една по-буйна групичка, която опитва...

— Наркотици — подсказах аз.

— Наркотици,екс... В никакъв случай не бих отнесла Гретхен или сестра ви към подобна групичка. Онези дори не биха си помислили да разменят и една дума с тях.

— Защото не са „готини“?

— Гретхен може би, но не и сестра ви. Тя обаче е прекалено нещастна за тях. Меланхолична. Но фактът, че Гретхен не се числеше към тази среда, не означава, че не е правила онова, което правят те. През първата ми година като директор имахме едно момиче — Мери Холцхаймер — много тихо, много скромно, точно като Гретхен; отличничка, шампионка по езда. В десети клас обаче се наложи да напусне. Забременяла от момчето, което работи в конюшните. За всички ни това бе невероятен шок. Трябва да ви кажа, че вече почти двайсет години работя с подрастващи и съм научила само едно — те си създават свой собствен затворен свят и възрастни там не се допускат.

Поведох Бет към общежитието, за да поговорим на спокойствие. Казах си, че там има повече шансове тя да бъде откровена с мен,

отколкото в строгия директорски кабинет, но истината бе, че той беше започнал да ми действа на нервите.

Вървяхме без палта през просторната каменна тераса над заскрежените игрища. В топлите пролетни и есенни дни обедът в петък се сервираше тук и цялото училище — като се започне от надменните абитуриентки, та до розовобузестите първокласнички, всички се изтягаха на поляната и се нахвърляха на сандвичите с бекон, маруля и домати и на още топлите шоколадови курабии, като поливаха това изобилие с мляко направо от кутията — малък отдих от стриктно спазвания през седмицата етикет на столовата.

Днес обаче тревата хрущеше под краката ни и единствените свидетели на нашата мразовита разходка бяха ято огромни врани, които изплюяха с крила и отлетяха възмутени от нашето появяване.

Общежитието бе пусто и обладано от тишината, характерна за всички училищни сгради, когато ги няма учениците. Тиктакането на огромния часовник с махало в централното фойе ми се стори проглушително. Срещу него стоеше тромава елхичка, украсена с играчки, които подозрително приличаха на едновремешните.

Заведох сестра си в дневната с френските прозорци, гледащи към полузамръзналото поточе отвъд. Бет седна намусено в камъшитетия стол и разчорли с ръка валмата спълстена коса, които скриваха лицето ѝ. Униформата ѝ изглеждаше все едно бе спала с нея. Вероятно така си и беше.

— Какси? — попитах я аз.

— Какво ти дреме на тебе? — заяви сестра ми с олимпийско спокойствие. Езикът ѝ, особено в тази обстановка, целеше да ме смае и обезоръжи.

— Питам се на теб дреме ли ти. — Изведнъж ми хрумна да изprobвам съвсем различна тактика.

— Какви ги дрънкаш? — сопна ми се тя.

— Дали пък толкова ти пуга, че най-добрата ти приятелка вече я няма или и ти като всички останали мислиш само за своите жалки проблемчета.

— Как смееш?... — избухна Бет и мигновено извика на помощ разрушителните емоции, които винаги ѝ бяха подръка за всеки случай.

— Спести си фасоните за доктор Уейнгарт — отвърнах абсолютно невъзмутимо. — На него му плащат да слуша точно такива

глезотии. Тук не става въпрос за теб. Става въпрос за Гретхен. Само преди една седмица тя е била убита. Искам да науча всичко, което знаеш. Ако нямаш желание да ми кажеш, добре. На мое моето място тук ще застанат ченгетата и повярвай ми, те пет пари няма да дават за твоите чувства или за чувствата на някой друг.

Бет пребледня и сякаш не смееше да помръдне. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Притесних се да не съм прекалила.

— В полицията мислят, че я е отвлякъл някой непознат, просто случайно е попаднал на нея. Те не знаят за обаждането в понеделник.

— Какво обаждане? — немощно проплака тя.

— В понеделник тук се е обадил някакъв мъж и се е представил за Стивън Азорини. Казал е, че Гретхен е в болница и ще отсъства няколко дни. Ти си знаела. Ти си първата, която щеше да си зададе въпроса къде е тя. Обзала гам се, че Гретхен дори не се е прибирала тук в неделя — подхвърлих напосоки.

— Не, не се прибра. — Бет изхлипа шепнешком. — Докара ме малко след шест. Аз се подписах и за нея. По това време госпожа Милникел не мърда от телевизора.

— Къде отиде тя след това? Да се срещне с баща си ли?

— С баща си? Не, с приятеля си.

— Имала е приятел? Как се назова?

— Не знам.

— О, не, Бет, не съм в настроение! Кажи ми името и да приключваме.

— Честно, не знам. Тя така и не ми каза.

— Няма на света момиче, което да си е хванало гадже и да не се похвали на най-добрата си приятелка.

— Тя ми разказваше всичко — защити се Бет. — Само не споменаваше името му. Все повтаряше, че е много опасно. Ако някой от семейството ѝ научи, ще го убие.

— Това са глупости! — възкликах аз, но по изражението на сестра ми разбрах, че говори самата истина. — Добре, какво знаеш за него?

— Че е много симпатичен, красив, богат. Че е по-голям от нея.

— Колко по-гол ям?

— Не знам. Май отдавна е завършил училище.

— Къде се е запознала с него?

— Мисля, че са се познавали отпреди тя да дойде тук?

— Преди да навърши тринайсет години?

— Май да.

— Нещо друго?

— Имаше много сериозна работа, доста пътуваше, не можеха да се виждат много често. Само това знам и още, че всичко трябваше да бъде съвсем тайно. Понякога се срещаха само веднъж в месеца.

— Вземал ли е наркотици?

— Наркотици? Абсурд. Той е много над тия неща. Водеше я по ресторани. Пиеха вино. — Личеше си, че мистериозните романтични преживявания на приятелката ѝ са предизвиквали у Бет несъмнена завист.

— Той обаждаше ли ѝ се по телефона?

— Рядко. Тук нямаме телефони в стаите, а нея я беше страх да говори от автомат, така че от време на време му се обаждаше от нас в събота и неделя.

— Имаш ли представа къде му е звъняла?

— Не. На различни места. Казах ти, той често пътуваше.

— Да се е обаждала за негова сметка? — попитах с напразната надежда да открием абоната.

— Не. Дал ѝ беше номера на телефонната си кредитна карта, за да може да се свързва с него навсякъде. — Бет определено завиждаше.

— Ти чувала ли си ги?

— Никога не съм подслушвала. Но всъщност да, тя често му звънеше, когато и аз бях в стаята.

— За какво си говореха?

— Нищо особено. „Как си? Много ми е мъчно за теб?“ Беше страшно вълнуващо. Дори си имаха галени имена. Тя му викаше „татко Мечо“, а той — „малкото мече“.

Мили боже, извиках наум.

— Значи Гретхен и приятелят ѝ сами са измислили историята с болницата, за да прекарат известно време заедно — казах на глас. — Не се ли притесняваха, че могат да ги хванат?

— Вече нямаше значение. Готовах се да избягат оттук и да се оженят. Важното беше само никой да не им попречи.

При класната наставничка на Гретхен останах само няколко минути. Госпожа Макмъртри бе педантична на вид петдесетгодишна жена, с безупречна бяла блуза, карирана пола и ниски обувки с равни подметки. Дамската ѝ чанта, заклевава се, наподобяваше малка кошница за пикник, но оцветена така, че да наподобява едновремешната градска мода из щатите от Нова Англия. Тя изглеждаше искрено ужасена и опечалена от смъртта на Гретхен. Изрази чистосърдечно желание да помогне. Но само пет минути разговор ми стигнаха, за да проумея, че нито една ученичка, дори и най-загубената, няма да тръгне да споделя проблемите си с госпожа Макмъртри.

Портретът, който тя изгради за Гретхен обаче, по никакъв начин не се връзваше с вълнуващия сценарий на сестра ми за бягство с гаджето. Според госпожа Макмъртри, Гретхен била стеснително момиче, много подредено и старателно по отношение на външния си вид. Не като някои ученички, дето цял ден се влачат с развързани обувки и си пришиват разпраната подплата на униформите с телбод. Била изключително сериозна и по отношение на диабета. Строго спазвала диетата, не се налагало да ѝ се напомня да си премери нивото на захарта или да си вземе инсулина. Училищната сестра често се възхищавала колко е разумна.

Гретхен никога не вземала думата пред класа, не участвала в извънкласните занимания, освен в клуба по бизнес и инвестиции, който по принцип привличал едно-две момичета годишно.

Отличничка била, но това не ѝ идвало от само себе си. Винаги влизала в списъка на директора с най-добрите ученици, но ѝ струвало огромни усилия. В час си водела подробни записи, вечер ги преписвала на ръка, после им правела резюме. Накрая го печатала, за да го научи за тестовете. Не ще и дума, госпожа Макмъртри бе във възторг. Нищо чудно че останалите момичета не са смятали за необходимо дори да разговарят с Гретхен.

На излизане се отбих отново при директорката, за да ѝ благодаря за помощта.

— Колкото и да не ми се искаше, наложи се да споделя с Бет подозренията на полицията — поясних аз. — Казах ѝ да не коментира това с никого, докато не се изяснят подробностите. Може би няма да е зле да ѝ го повторите и вие.

— И без това ми се щеше да поговоря с нея. Трябва да призная, че доста се притеснявам за сестра ви.

— Разбирам ви. Гретхен е била единственото й близко същество. Честно казано, това винаги ми се е струвало странно. Те изобщо не си приличаха.

— Двете бяха отхвърлени от своите връстници. Тревожа се как Бет ще се справя оттук нататък. Говорих с майка ви по телефона и се опитах да я убедя да дойде да се срещне с мен и училищния психолог. Смятам, че всички трябва да обединим усилията си, за да помогнем на сестра ви. За съжаление, родителите ви явно са твърде ангажирани. — Укорът бе учтив, но очевиден.

— Родителите ми открай време се справят с проблемите, като не им обръщат внимание.

Спестих й разказа, че три дни след погребението на Теди те се вдигнаха на Карибите, защото майка ми смяташе, че като не промени плановете си за лятната почивка, всъщност проявява стоицизъм.

— Аз също ще се опитам да й обясня сериозността на положението — продължих на глас. — Ще гледам да поддържам връзка и с Бет. Бих искала да ви помоля за още една услуга. Ще бъде ли възможно да вляза в стаята на Гретхен? Може би ще видя нещо, което да хвърли светлина върху случилото се.

— Страхувам се, че госпожа Милникел и господин Лауики — хигиенистът, вече са опаковали нещата й. Решихме, че така ще е по-здравословно за момичетата, отколкото да оставим всичко както си беше. Мислех, като мине малко време, да се обадя на доктор Азорини и да организираме изпращането им.

— Бих могла аз да се заема с това — предложих аз.

Точно преди да се оженим с Ръсел си купихме яркочервен микробус волво. Намерението ни беше да го напълним с деца. Паркирах го пред служебния вход на едновремешното ми училище, а чистачът натовари един след друг кашоните с вещите, които до преди няколко дни бяха принадлежали на Гретхен Азорини.

По пътя към града се опитвах да си спомня какво чувствах, когато бях на нейните години. Без особен успех. Пубертетът бе драматичен, но обвят в мъгла период от моя живот. Самоубийството на

брат ми и скандалите с майка ми бяха неразделна част от него. Не ми се щеше по това да съдя за Бет, още по-малко за Гретхен.

И все пак тайнственият приятел не ми излизаше от ума. Историята изглеждаше толкова невероятна... Питах се дали пък всичко не е плод на развинтената фантазия на едно самотно момиче. Богат, изискан любовник, с когото пият вино. Крият се, защото семейството ѝ ще го убие. Ромео и Жулиета...

Но от друга страна, ако любовникът е бил баща ѝ? Ако това е бил единственият разумен начин тя да обясни пред самата себе си отношенията помежду им? Ако е търсела претекст да може да говори за него? Или пък, възможно ли е Джоуи да я е прилягал в Уисконсин по някакъв друг повод, да ѝ е посегнал, а тя да го е отблъснала и после той да е побеснял?...

Оставих волвото в подземния паркинг на офиса и дадох последните си пет долара на служителя, за да го наглежда. В асансьора се присъединих към весела групичка секретарки с кесии от „Макдоналдс“ в ръце. Когато слязох на четирийсет и втория етаж, изведнъж ми премаля от глад и се размечтах за пържени картофки. Прибрах се в моето малко кътче от „Калахан Рос“, където ме чакаха Черил, Тъкър Суийт и обяд ми. Точно в този ред.

— Как разбра, че ще се върна точно сега и то обезумяла от глад?
— подхвърлих на Черил и метнах в устата си един хрупкав картоф с разтопено сирене „Чедар“.

— Ей, тия са мои! — викна тя и замахна уж да ме перне през пръстите. — Обадих се в „Челси Хол“ и питах кога си тръгнала. А знаех, че си гладна, защото ако аз не те нахраня, ти няма да се сетиш.

— Вярно ли е? — обади се Тъкър и ме изгледа изпитателно.
— Ами как да ти кажа... — измънках аз.
— Закуси ли сутринта? — строго попита личната ми секретарка.
— Кафето брои ли се?

— Нямам повече въпроси — заяви официално тя и започна да разопакова обяд ми — два печени полски кренвирша с лук, пържени картофи със сирене „Чедар“, салата и шоколадов шейк.

— Как успяваш да си толкова слаба, като се тъпчеш с тия боклуци? — възхити ми се завистливо Тъкър Суийт, който все внимаваше за фигурата си.

— Ако ядеш четири пъти в седмицата, можеш се тъпчеш с каквото си искаш.

— Надявам се днес да не надхвърлиш дневния си лимит, защото дойдох да те поканя на вечеря. Мислех да хапнем някъде на спокойствие и после заедно да отидем на бдението.

— Чудесно. Какво ще кажеш за Университетския клуб? Понеделник вечер — котлети. — Моят клуб се славеше по-скоро със залите си за игра на скюш, отколкото с кухнята.

— Ако обичаш, бъди сериозна! — отвърна той с престорено възмущение. — Направил съм резервация за седем часа в „Мид Таун“.

— Това бе един от многобройните клубове на Тъкър, този специално — за богати мъже, които желаят да се нахранят в компанията на други богати мъже. Готовачът бе швейцарец, а винарната — прословута.

— В такъв случай до седем — обявих с усмивка.

Сбогувахме се и аз се оттеглих в тихата обител на кабинета си, за да се насладя на обеда. Швейцарският готовач е едно, истинският полски кренвирш е нещо съвсем различно. Ония в „Мид Таун“ хабер си нямат какво изпускат.

Тъкмо шумно изсмуквах със сламката последните капки шейк от дъното на чашата и Елиът Ейбълман звънна от Уисконсин.

— Здрави! — поздравих го бодро, въодушевена от храната.

— Здравей, много си весела. Разплете ли мистерията?

— Какво говориш! Всичко още повече се оплете.

— Ще ми разкажеш ли?

— Първо ти.

— Току-що пристигнах. Едва се добрах дотук. В момента чакам шерифа. Усещам, че ще ме остави хубавичко да почакам. Фамилията Азорини притежава голямо политическо влияние и явно не се е поколебала да го използва. Чух, че лично губернаторът се обадил на шериф Уитъл, казал му да си опича акъла и да стои надалеч от пресата. Уитъл доста се е напушил.

— Браво.

— Някои от моите хора вече донесоха първата информация. Засега изглежда малко вероятно Джоуи да е бил наистина в Колумбия. Вярно, ходил е там за няколко дни, но трима незаинтересовани свидетели твърдят, че онази събота се е навъртал към Ръш стрийт. Според двама келнери, киснал в „Донатело“ до четири сутринта в

неделята, което означава, че е имал време да стигне до „О’Хеър“, да отлети до Колумбия, да се завърти там и да се върне, но при условие че е имал на разположение частен самолет. Иначе полетите са все късно през деня и по никакъв начин не би могъл да отиде и да се върне за един ден.

— Освен това, за какво ще му е да ходи до Колумбия и веднага да се връща?

— А защо ще лъже къде е бил в понеделник сутринта?

— Защото крие нещо?

— И какво е то?

— Ти си детективът, ти ще кажеш.

— Работим по въпроса. Естествено на всеки свидетел, който го е видял в Чикаго, се падат по една дузина нахакани копелета, готови да се закълнат в гроба на майка си, че са били с него в самолета. Явно Джоуи е разхвърлял пачките, но отново възниква същият въпрос — защо ще си прави труда?

— Проблемът на Джоуи е, че никой не му вярва. Дори да е имал аудиенция с папата, всички пак ще се усъмнят.

— Та продължавам да разнищвам колумбийската следа. Пратил съм моите сътрудници да проучат списъците на пътниците, дал съм им снимката на Джоуи, също и на Вито. Него човек по-трудно ще го забрави.

— А ако го е оставил вкъщи?

— Ключката говори, че Джоуи го мъкне със себе си и в клозета. Но във всички случаи е сигурно, че въпросите, които задаваме наляво-надясно, хич няма да му се харесат.

— Лошо.

— Той веднъж вече ти се ядоса и виж какво направи.

— Не се ядоса на мен, а на брат си. Аз просто се случих помежду им.

— Значи мисли му как се отнася с онези, които наистина си пъхат носа в живота му.

— Това предупреждение ли е?

— Не, само безплатен професионален съвет. Сигурен съм, че си умна и съобразяваш бързо, явно не ти липсва кураж, но не мисля, че имаш опит с типове като Джоуи и Вито.

За да сменя темата, разказах на Елиът какво съм научила от Бет.

— Значи имала приятел... — повтори накрая той. — Възможно ли е да е бил татенцето?

— Нямам представа.

— Е, ние предполагахме, че госпожицата е имала двойствен живот, сега ще трябва да поразровим какви точно ги е вършила.

— Изобщо не знам откъде да започна — въздъхна отчаяно.

— Аз ще действам тук. Прекалено голяма случайност е, че бащата има земя в тоя район. Може пък някой да се сети за нея. Ще поразпитам.

— Добре. А аз довечера имам разговор на четири очи с Джоуи Азорини.

— За какво ще си приказвате?

— За това дали е упражнявал сексуален тормоз върху дъщеря си, къде е бил в понеделник сутринта и така нататък. Все стандартни неща...

— Обещай, че ще внимаваш.

— Обещавам.

Лайън, куриерът, качи кашоните от микробуса в голямата заседателна зала на четирийсет и втория етаж, мълчаливо ги подреди в единия ъгъл, разряза ги отгоре и се оттегли зад двойната махагонова врата.

Преборих се с огромното си нежелание и се залових с неприятната задача да сортирам вещите на Гретхен. Кашоните бяха девет, хванах най-близкия и го изсипах върху огромната маса.

Един час по-късно около мен бе настанила истинска коchina. Единственият извод, до който стигнах бе, че Стивън е бил твърде разточителен с парите за дрехи на подопечната си и че Гретхен наистина е била изключително стриктна и маниакално подредена. Купила си беше всеки артикул от каталога „Джей Кру“ във всяка разцветка. Имаше тенис фланелки, фланелки с якички, фланелки с копченца, памучни пуловери, вълнени пуловери, дънки, джинси, поли, шорти, ангузи, клинове и цялото това изобилие, сгънато с военна педантичност и подредено по материя и цвят.

— Пране ли си донесла? — подхвърли от вратата Гутман с безпогрешния си инстинкт винаги да казва точно онова, което не

трябва.

— От стаята на Гретхен Азорини в „Челси Хол“ — отвърнах троснато, макар да ми се щеше да го срежа много по-рязко и жълчно.

— Дойдох да те питам ще можеш ли да отделиш един час на Бил Фолър. Двамата с Морган Станли подготвят независима оценка, която Стивън да занесе в банката, ако се наложи да ипотекира фирмено имущество, за да събере пари, в случай че изкупуването се проточи. Ти най-добре знаеш каква финансова готовност за борба има „Азор“. Ще имаш ли възможност да го осветлиш набързо по въпроса?

Документацията за Морган Станли трябваше да я представя аз, но ето че Бил Фолър вършеше моята работа, а аз подреждах бельо.

— Разбира се — отговорих на глас, — но доколкото знам, Стивън се отказа от варианта с ипотеката, за да не поема непосилни дългове.

— Ще видим какво ще реши като назрее моментът. На този етап една независима оценка би могла да се окаже полезна в много отношения. Може да се установи, че цената, която е обявил Айкл, е твърде ниска. Може да ни помогне да убедим пенсионните фондове, притежаващи голям процент, че за тях ще е по-добре да не продават.

При всеки тип сливане на фирми, все едно дали принудително или доброволно, всичко се свежда до въпроса колко струва компанията. Оценката на една толкова комплексна многомилионна корпорация, при това от фармацевтичния бизнес, пред прага на сериозно медицинско откритие, може да се тълкува по всевъзможни начини. Съществува оценка по счетоводните книги, оценка според нетната печалба, оценка според рентабилността на инвестициите и естествено най-важната оценка — тази на Едгар Айкл, а именно четирийсет и осем долара за всяка акция.

Независимата оценка си е винаги хазарт. Ако тя заключи, че „Азор“ струва значително повече от предложеното от Айкл, ние от защитата ще изскочим с едни гърди напред, поне докато Айкл не вдигне цената. Ако обаче изводът е, че „Азор“ е по-евтин, това може много да ни навреди.

— Ти докъде стигна с разследването? — попита Гутман, като седна на един от столовете и изтегна дългите си крака, така че кълощавите му глезени щръкнаха нелепо над масивните обувки.

— Трудно е да се каже — отвърнах аз, а истината бе, че не ми се говореше. — Наех частен детектив. Опитваме се да открием какво се е

случило с Гретхен. Нямам представа ще успеем ли да разберем дали Джоуи е замесен, особено като се има предвид ограниченното време, с което разполагаме. Според теб, каква роля могат да изиграят акциите му?

— Ще бъде съвсем на косъм. Айкел е подал молба за закупуване на акциите на служителите.

Според програмата на Фонда за акции на служителите, всеки служител на „Азор“ получава процент от капитала като част от възнаграждението си. В последно време съществуваше тенденция съдът да постановява, че във връзка с доверителното задължение, възникващо от програмата, ако се появи клиент, който да предложи цена, значително по-висока от тази на борсата, акциите на служителите трябва да бъдат продадени на него.

— Ще се бием със зъби и нокти — продължи Гутман, — може пък да имаме късмет. Кой знае? Според последните разчети във формуляр „Тринайсет-Де“ приблизително трийсет процента от акциите са обявени за продажба. Предполага се, че това са предимно пенсионни фондове, но Айкел сериозно обработва учените с голям процент. Засега обаче всичко е само догадки. Някои от тези акции може и изобщо да не бъдат продадени, други от акционерите вероятно чакат да наближи крайния срок с надеждата, че Айкел ще вдигне цената. Тъкър Суйт купи акции в „И Ай Си“ — холдинговата компания на Айкел, за да имаме достъп до информацията, която той изпраща на своите акционери и разбира се следим какво казва на нашите. Освен всичко останало, Тъкър, представи си, играе поло с Бъд Липсън — един от членовете на управителния съвет на Айкел и периодично го подпитва за намеренията му. Гулд пък се ослушва за „бял рицар“ — евентуално някоя компания за козметика или снабдителка на болници, която би желала да се пренасочи към фармацевтиката.

„Белият рицар“ е човек или по-често компания, която спасява обекта на изкупуване като му предлага по-приемливи условия и обикновено гарантира, че ще запази съществуващото ръководство.

— Швейцарският фармацевтичен гигант „Меридан“ е проявил интерес — продължи Гутман, — но опасявам се, ще има прекалено много пречки във връзка с антитръстовите закони.

— Значи как сме по десетобалната система?

— Четири и половина — отговори той и коремът ми се сви.

Бях свикнала с това напрежение. В „СИ“ отдела можеш да оцелееш единствено, ако стресът ти действа като допинг. Но този път сделката с компания за милиони долари зависи от шанса ми да се справя с една непосилна задача, за която не притежавам никакви знания. Напрежението сега няма нищо общо с обикновените партизански стълкновения между компаниите. Съгласих се да се захвана с едно безумно разследване, но нито за миг не предположих, че то ще се окаже гръбнакът на цялата ни защита и всичко ще се крепи на него.

— Е, ще успееш ли да отделиш малко време на Фолър?

— Ще опитам. Кажи му да се свърже с Черил.

— Лицето ти изглежда по-добре — каза Гутман, като се отправи към вратата.

— Благодаря.

— Трябва да си направиш снимка за спомен.

Щом останах сама се замислих, че именно с тия глупави и абсурдни забележки Гутман се отличава от нормалните хора.

Звъннах на Черил да донесе едно кафе. Напоследък след срещите с Гутман задължително трябваше да си оправям с нещо вкуса. Когато тя се появи, ѝ поръчах като се обади Бил Фолър да ни уреди среща за утре възможно най-рано, а също да се опита да открие Стивън и да му предаде, че ще се видя с него довечера в погребалния дом. Накрая ѝ дадох картата си за банкомата и я пратих да ми изтегли малко пари. После отново се зарових в бельото и кашоните.

Образът на мъртвото момиче, който се разкриваше пред мен, докато оглеждах вещите му, само повдигаше нови и нови въпроси. Дрехите на Гретхен бяха спортни и можеха дори да минат за момчешки. Бикините ѝ бяха изгладени и сгънати на идеални еднакви правоъгълници. Нямаше елегантни тоалети, изобщо нищо, което би могло да се облече за среща с мъж. Нямаше и грим, в тоалетната ѝ чантичка открих бяла пластмасова сапунерка със сапун „Айвъри“, четка за зъби, кутийка с конци за зъби, пакетче сода бикарбонат, бебешки шампоан, бебешка пудра, тубичка крем за ръце и самобръсначка. От четката за коса с дългите червени косми, оплетени

между зъбците сърцето ми се обърна. Имах чувството, че извършвам най-гнусното вмешателство в интимните тайни на личния живот.

Преминах към следващия кашон.

В него явно бе прибрано съдържанието на бюрото й. Имаше моливи, гуми, дървена линийка, два много скъпи калкулатора „Хюлет Пакард“, метална кутия с кламери, във форма на сърце с жълти розички отгоре, три зелени фосфоресциращи маркера, пакет хартия, три празни тетрадки със спирала. Записките в стенографския й бележник приличаха като да са от курс по бизнес, а една малка тетрадка съдържаше списък с всичките й домашни от предишния срок — всяко от тях отметнато със зеления маркер, явно след като е било написано. Имаше други шест съвършено еднакви тетрадки, прикрепени с ластик — по една за всеки срок в „Челси Хол“. Почеркът й беше засушен като на прилежна ученичка, а опашките на буквите се завиваха на кръгчета.

Големият календар бе с дванайсет снимки на мечета сред природата, според сезона. Приседнах на един от кожените въртящи се столове около масата и го заразлиствах внимателно.

Отворих на месец ноември и веднага потърсих квадратчето на двайсет и седми — денят, в който е починала. Празно. Огледах предишните дни. За петъка ситните изрисувани букви бяха отбелязали „тест по тригонометрия“. За събота пишеше „уикенд при Бет“, неделата също бе празна.

Ден по ден се върнах назад във времето. Нямаше нищо привличащо вниманието — уикенд със Стивън, среща на клуба по бизнес, курсова работа по английски. Поне веднъж всеки месец имаше час при доктор Лорънс, вероятно ендокринолога. За последен път е била при него на втори ноември.

Отгърнах на декември. Единствената отбелязана дата бе двайсет и втори — „рожден ден — Ричард“. Записах си го, оставил календара и бръкнах отново в кашона. Извадих няколко снимки в пластмасови рамки, които явно са били подредени върху бюрото й. От тях ме гледаха Стивън, красивата й майка и самата Гретхен като малка. Имаше ги и двете с Бет, този път с грозните униформи на „Челси Хол“; ядяха пуканки в дневната на общежитието. Накрая имаше една значително по-голяма снимка, която ми се стори твърде озадачаваща. Представляваше групова фотография на управителния съвет на

„Азор“. Помнех я от последното издание на годишния отчет. Всъщност тя бе изрязана именно от книжката и бе сложена в рамка. Стивън и шестимата директори стояха на стълбите пред новия център за хематологични изследвания. Сетих се как Ричард се оплакваше от вечните капризи на шефа си. Първоначално ги снимали пред емблемата на фирмата в главното фоайе, но Стивън не харесал нито една от позите, защото стърчал с една глава над другите, така че се наложило Ричард да събере всички отново и да направят снимката на стълбите.

Знам, че Гретхен проявяваше огромен интерес към компанията и Стивън се гордееше с амбицията ѝ след време да работи при него, но все пак ми изглеждаше странно притежателката на календара с мечетата да държи на бюрото си и тази снимка.

Продължих да вадя предмети от кашона и да ги подреждам върху заседателната маса. Музикална кутия с мечета балеринки, които се въртяха под скрибуещия съпровод на „Лебедово езеро“. Малък електрически чайник, две големи розови чаши с дръжки, пакетчета чай, порцеланова кутия с картичка на мече със ски, пълна с пакетчета захарин, девет опаковки дъвка без захар, кутия дамски превръзки, ластици, канцеларска кутия, в която се търкаляха опаковки анкерпласт — върху капака рисунка на... да не повярваш, мече с ливрея; бутилка жасминов шампоан за вана — неразпечатан, скъп трийсет и пет милиметров фотоапарат, още анкерпласт, касетка с филм, малък кожен несесер с ножичка за нокти, няколко пилички, бурканче вазелин, кутия хартиени салфетки „Клинекс“, електронен будилник с радиочасовник, батерии и миниатюрна розова възглавничка във форма на сърце.

Следващият кашон бе побрал принадлежностите на диабетика. Набор за изследване на кръвта, бутилка с лакмус за нивото на захарта в урината, спринцовки, игли, тампони памук, малки вакуумирани пакетчета с памук, натопен в спирт, явно за дезинфекциране преди инжекцията. В една пачка тефтерчета бе записано нивото на кръвната ѝ захар шест пъти дневно в продължение на година и половина. Имаше и кутийка с хапчета против забременяване за три месеца. Името на доктора от рецептата бе Конлин. Преписах си и него.

Последният кашон бе натъпкан с учебници, тетрадки, стари контролни... Прегледах ги набързо, като отбелязах наум, че този срок Гретхен е учила тригонометрия, френски, химия и английски.

Оценките ѝ бяха добри, особено по природните науки. По литература са разглеждали „Джейн Еър“ и тя беше стигнала до дванайсета глава — там спираше зеленият маркер.

На дъното на кашона имаше голям жълтенски плик. Отгоре с неуверен, разкривен почерк бе написано: „Намерих това под матрака — К. Лауки, хигиенист“.

Надникнах вътре и паднах на стола. Пликът съдържаше фотокопия от документацията на „Азор“. В горния ъгъл на всеки лист имаше надпис: „Секретно — само за вътрешно ползване“. Наредих ги на масата. Имаше компютърни разпечатки на предвиждания за продажбите в различните отдели, както и част от кореспонденцията между „Азор“ и Комитета по храните и медикаментите относно евентуалната дата за пускане в продажба на лекарствения препарат против шизофрения, на който Стивън залагаше толкова много.

Тук бе и окончателният вариант на финансовия отчет за първото тримесечие, който всички акционерни дружества изпращат в Комисията по ценните книжа и борсите. Финансовата година на „Азор“ свършва на трийсет и първи май, така че първото тримесечие включващо юни, юли и август. Срокът за получаването му в Комисията е деветдесет дни след края на тримесечието и обикновено отчетът се пуска в последния момент. Листът, който държах в момента, бе минал при мен за одобрение преди десет дни. След три дни, броено от днес трябваше да се изпрати и да стане публично достояние.

Нямах представа за какво са й били на Гретхен тези поверителни документи. Стивън ли ѝ ги е дал? Сама ли ги е задигнала от бюрото му? И защо? Защо са били скрити под матрака? Огледах купчината вещи, струпана от край до край на огромната маса и осъзнах, че въпросителните ставаха непоносимо много.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Опитах да се свържа със Стивън преди да тръгна за срещата с Тъкър Суйт, но той вече бе излязъл от офиса. Според Ричард Хумански, щял да вечеря с баща си — нещо, което нито аз, нито Ричард помнехме да се е случвало досега.

Клубът „Мид Таун“ се намираше на последния етаж на Диърфилд Билдинг. Един дискретно обозначен асансьор отвеждаше членовете и гостите им надалеч от напрежението и опасните разочарования в света на бизнеса.

Тъкър членуваше в десетина клубове като този и си ги обичаше всичките. Обичаше удобните им кресла, истинското сребро, „целомъдрените“ картини в читалнята, смешните рисунки в тоалетната. За пореден път си задавах въпроса не се ли притеснява, че получава тези удоволствия благодарение парите на жена си.

— Добър вечер, госпожице Милхоланд — поздрави ме портиерът, когато влязох в трапезарията. — Май мина цяла година.

— Твърде отдавна беше наистина, Фредерик — отвърнах разсеяно, като се оглеждах за Тъкър из залата с висок таван и огромни прозорци.

Щом ме видя, той стана и ми се усмихна лъчезарно, сякаш това, че вижда охлузеното ми, подпухнало лице бе най-приятната случка през целия му ден.

Тъкър знаеше, че ненавиждам безсмислените целувки по етиケット и само стисна сърдечно ръката ми. Имаше прошарена глава и рунтави вежди, дяволито извити над очите. Челюстта му бе ъгловата, както си му е редът за ирландец, а ръцете — силни като на човек, пристрастен към ездата. Беше не толкова хубав, колкото обаятелен и никой уважаваш себе си фотограф от светската хроника не напускаше съответното мероприятие без да го е снимал поне веднъж.

— Съжалявам, че се възползвах от този така трагичен повод, за да те измъкна от офиса — рече той, вечният чаровник. — Кога за последен път сме вечеряли заедно?

— Много отдавна, сигурно е било през онова лято, когато още работех при „Баркър и Сайдел“. — Аз разгънах бялата ленена салфетка, изкусно надиплена в изящно лале и я постлах в скута си.

— Не може да е било чак толкова отдавна. Съвсем ясно си спомням, че един път ходихме в „Уайтхол Кълъб“. Ти беше с червена копринена рокля с голяма колосана яка като на принцеса, дори демонстрира и едно-две бижута от колекцията си. Изглеждаше зашеметяваща.

— Мислех, че имаш предвид само когато сме били сами. Онази вечер ни беше поканил с Ръсел, няколко дни след това обявихме годежа.

— Щастлива вечер беше — произнесе умишлено замечтано. Явно не бе възнамерявал да намесва Ръсел. — Да, имали сме незабравими мигове. Помниш ли обеда в „Лъ Франс“?

— Естествено! Само дето не умрях от преяждане. И Гутман беше. Искаше да те запознае със Стивън.

— Ти също искаше. Ставаше въпрос за записването на Гретхен в „Челси Хол“ по средата на учебната година.

— И накрая ти стана директор в „АЗор“...

— Накрая Юнис инвестира милион и половина, е, и аз добавих някой и друг доллар. Стивън погъделичка самолюбието ми, както и чековата книжка на жена ми, и ме направи директор. Нали помниш, набираше средствата за производството на системи — продължи спомена той. — Появи се вкъщи в неделя следобед, за да ни агитира. Юнис както обикновено беше забравила за срещата и преместваше розовите храсти от единия край на градината в другия. Стивън без да се замисля нави ръкавите и се хвана да ѝ помога. След два часа розите бяха на новото си място, а двамата бяха целите в кал. Тогава Юнис отиде на бюрото и написа чека. Стивън получи милион и половина за два часа градинарство!...

— Все пак и за вас сделката се оказа извънредно изгодна, като имаме предвид какво получихте под формата на акции и ценни книжа с фиксирана цена за бъдеща дата. Бих казала, че инвестицията ви се е възвърнала неколкократно.

— Обикновено така става с инвестициите на жена ми. Но кажи ми колко души могат да се похвалят, че са си осигурили такива пари с физически труд. Какъв примамлив живот!

— Не и напоследък.

— Не, напоследък, не — потвърди мрачно Тъкър. — На кръст го разпъват.

— Не знам дали можем да го обсъждаме тук.

— От какво те е страх? От келнерите!

Наистина се страхувах от келнерите, но Тъкър ме накара да се почувствам глупаво.

— Мисля, че това, което се случи със Стивън, е ужасяващо — продължи той, без да обръща внимание на предупреждението ми. — Айкел играе голяма игра. Подозирам, че е спечелил на своя страна мнозина от учените, на които Стивън разчита най-много.

— И как?

— С пари! Стивън залага на лоялността им. На повечето от тях обаче цялото им състояние е под формата на акции в „АЗОР“, а в магазина не можеш да си пазаруваш с акции. Хората на Айкел са плъпнали по къщите на всички, които притежават дялове над определен процент и им казват: „След двайсет и пет дни ще получите чек за еди-колко си долара“. За някои сумата представлява повече от петгодишни заплати. Така, това е морковът, но и пръчката играе. Глашатаите на Айкел обясняват как, за да се преори с изкупуването, Стивън ще натовари компанията с такива дългове, че в крайна сметка акциите няма да струват и пукната пара.

— Знаех си, че тази вечер няма да е приятна — въздъхнах аз.

— Много е мръсен животът... — заяви мъдро Тъкър, един от малкото хора, за които това твърдение не се относяше. — И аз самият се питам дали Стивън наистина ще постъпи правилно, ако се впусне в борба срещу Айкел.

Светкавично обходих с очи салона. Такова едно изказване можеше да причини огромни вреди. Слава богу, страховете ми бяха излишни. Другите маси бяха достатъчно отдалечени и съседите ни унищожаваха салатите пред себе си, задълбочени в собствените си разговори.

— Тръпки ме побиват да го чуя точно от теб — промълвих със свито сърце.

— Колкото и да ми е мъчно, в този довод Айкел има известно право. Погледни през последните пет години колко компании взеха заеми, за да се борят срещу изкупуването, а когато лихвите хвръкнаха

нагоре, не можаха да си изплатят дълговете. Ако аз съм на мястото на Стивън, ще предпочета да оцелея някак си, вместо да потъвам заедно с кораба.

— Струва ми се, че избързваш с пессимизма — изведенъж се разгорещих. — На теб ти е за първи път, но аз ще ти кажа, че при изкупуването, както при всяка корпоративна война, има мигове, когато ти се струва, че не остава нищо друго, освен да се предадеш. Но после нещата се обръщат на сто и осемдесет градуса.

— Добре, вярвам ти, но помисли колко от президентите на фирмите, за които говориш, водят битката срещу изкупуването на компанията им в същата седмица, когато шестнайсетгодишната им племенница и довереница е била изнасилена и удушена? Всеобщото мнение е, че при тези обстоятелства Стивън няма да успее да се справи. И как би могъл? Видя ли на колко затвори борсата днес?

— Четирийсет и седем цяло двайсет и пет.

— Четирийсет и седем цяло двайсет и пет — повтори Тъкър за повече драматизъм. — Арбитражорите са избрали Айкел.

Арбитражорите са борсови посредници, които си изкарват хляба с предвиждания за посоката на индивидуалните акции. Изкупуват акции на компаниите, за които се носят слухове, че са на течение — в процес на сливане, изкупуване, банкрот или неочекван подем. Тяхната цел разбира се е да купят евтино и да продадат скъпо, като първи надушат движението на съответните акции. При сделка от мащабите на нашата арбитражорите играят сериозна роля и колкото по-уверени са те в успеха на Айкел, толкова по-близки ще са котировките на борсата до предложената от „акулата“ цена.

Келнерът дойде с менюто. Аз си поръчах патица в пикантен сос, мешана зелена салата и задушена съомга. Тъкър избра диетична супа и малка пържола. Щом келнерът се оттегли, той попита:

— Как върви твоето разследване? Ще обърнеш ли нещата на „сто и осемдесет градуса“?

— Ще ми се. Значи Стивън ти е казал...

— Да, доста главоболно начинание, ако питаш мен.

— Именно затова реших да насоча усилията си към смъртта на Гретхен. Би било твърде трудно да убедя Стивън за каквото и да било алиби на Джоуи, ако нямам отговор на основния въпрос — какво точно се е случило с Гретхен. Наех частен детектив и мисля, че вече имаме

напредък. Проблемът е обаче в това, че разполагаме само с десет дни до крайния срок на офертата на Айкел.

Млъкнах, тъй като забелязах, че Тъкър седи съвсем неподвижно срещу мен и гледа разсеяно напред. Досега никога не го бях виждала да проявява неучтивост.

— Какво ти е? — попитах загрижено.

— О... Извинявай. Нищо ми няма — заекна той, сконфузен, че не ме е слушал внимателно. — Мислех си за клетата Гретхен. Такава нелепа смърт!...

Сервираха ни ордьоврите и Тъкър се пооживи. Сякаш умишлено се стараеше да компенсира неволния гаф отпреди малко и до края на вечерта с особено остроумие ме развлеча с клюки за чужди издънки.

Погребалният дом се казваше „Салвадоре и синове“ и отвън заблуждаваше със скромните си размери. Намираше се в странична уличка, близо до „Тейлър“, тясна и лъкатушеща както всички други в италианския квартал. Наложи се да паркираме няколко преки встрани, цялото пространство бе задръстено от коли. Черните лимузини на поблизките роднини бяха качени върху тротоара като мъртви китове, изхвърлени на брега. Въпреки студа по околните балкони висяха зяпачи, обсъждаха събитието и от време на време сочеха с пръст към тълпата долу.

Домът представляващ бяла къща със сива козирка и колони в джорджиански стил. Зад прозорците се виждаха подредени саксии с папрат. Докато изкачвахме стъпалата с червен килим, аз се запитах къде ли са се побрали всичките тези хора, пристигнали с колите отвън. Постепенно осъзнах, че това отпред е само фасадата на голяма и много по-внушителна постройка, скрита от улицата.

За първи път присъствах на поклонение. Моят Ръсел, спортистът, висок над метър и осемдесет, тежеше по-малко от петдесет килограма, когато почина. Брат ми го погребахме в тесен кръг със запечатан ковчег, съвсем набързо. Досега това са били срещите ми със смъртта. Все още бях твърде млада, за да имам опит по погребения, така че присъствието на Тъкър ми вдъхваше увереност. Той беше експерт по всякаакви светски мероприятия и независимо от повода или

обкръжението, навсякъде се чувствуващо като риба във вода, винаги намираше подходяща дума и жест.

Залата бе голяма, с колони, от които се стелеха виненочервени драперии. В дъното имаше двойна врата, а от двете ѝ страни бяха разположени маси с пирамиди от чашки и чинийки за кафе, сребърни кафеници и табли с дребни сладки. В средата бяха подредени бели сгъваеми столове като за градинска сватба. Докато си проправяхме път напред, видях ковчега на висока платформа, отворен и отрупан с розови рози.

До него стоеше семейството. Стивън, както обикновено, стърчеше една глава над другите, баща му приведен приемаше съболезнованията, до тях имаше три възрастни жени в траур, с черни дантелени шалове. Джоуи Азорини гледаше навъсено и пристъпяше от крак на крак, все едно че черният костюм му боде и той си мисли само как да се махне колкото може по-скоро.

Застанахме на опашката. Озърнах се да видя някой познат. Ричард Хумански разговаряше с едра стара жена в провиснали черни дрехи, която безуспешно попиваше лицето си с копринена кърпичка. Той беше изключително блед, изглеждаше смазан от скръб. Отново ми направи впечатление колко е разстроен от смъртта на племенницата на шефа си.

На няколко метра зад Джоуи съзрях Вито. Опипваше тълпата със същия зорък поглед, с който тайните служби наблюдават срещите на президента с гражданите. Той ми отвърна с цинична усмивка и аз настърхнах. Останалите лица бяха все непознати.

Щом наближих, погледнах в ковчега. Гретхен лежеше като заспала, красивата ѝ рижава коса бе разпиляна по раменете, скръстените ѝ ръце държаха нежна бледорозова роза. На устните ѝ имаше червило, а ноктите ѝ бяха лакирани — суeta, която тя приживе никога не си бе позволявала. Дълго се взирах в нея, като че ли можех да намеря отговора на загадката, но спокойният ѝ сън сред изкусно подредените рози не ми разкри нищо повече от кашоните с изрядно сгънатите ѝ дрехи и враждебното мълчание на сестра ми.

Тъкър ме докосна по рамото и аз се озовах лице в лице със Стивън.

— Съжалявам — промълвих аз, неспособна да измисля нещо друго.

Той ме хвана за ръката и наведе глава към мен.

— Довечера ще можем ли да си тръгнем заедно? — попита шепнешком.

— Трябва да говоря с брат ти. Ти докога ще си тук?

— До десет.

Той потръпна и аз разбрах, че всичко това също му е неприятно, но за разлика от брат си, успява да го прикрие.

— Ще гледам да свърша навреме, за да те взема. Ако не смогна, ще дойда направо у вас.

Възрастната госпожа зад мен се направи, че не ме чува, но възмущението ѝ бе съвсем явно. Аз пристъпих напред и протегнах ръка към бащата на Стивън.

— Господин Азорини, позволете ми да изразя дълбокото си съчувствие по повод тази трагична загуба.

— Надявах се да видя и сестра ви. Разбрах, че с Гретхен са били много добри приятелки.

— Смъртта на внучката ви бе голям удар за нея — отвърнах с поредното клише. — Наложи се да бъде поставена под лекарски надзор.

— Съжалявам да го чуя — промърмори Антъни Азорини и ме предаде на другия си син.

Ръкувах се с Белия херцог.

— Знам едно място — рече той и стрелна през рамо Вито.

Дресираният пес на секундата цъфна при нас. Последвах Джоуи през една странична врата. Помислих, че отиваме в някоя подходяща чакалня, но тръгнахме по дълъг коридор, спуснахме се по някакви стълби и излязохме на уличката зад погребалното бюро. Леденият вятър се вкопчи в краката ми, а копринената блуза заплюща по гърба ми.

Тъкмо се чудех как да изразя недоволството си или поне да попитам къде отиваме и Джоуи хълтна зад мърлява врата, полускрита от преливащи контейнери за боклук. Попаднахме сред суетната на ресторантска кухня, но минахме през нея без никой да ни обърне внимание или да задава въпроси. Изкачихме няколко потънали в сумрак стъпала, които водеха към врата с ромбовидно прозорче на нивото на очите. Тя бе облицована с червена изкуствена кожа,

обточена с декоративни пулове. Джоуи я отвори, направи ми път и аз влязох.

Стаята представляваше съвсем малък салон. Стените бяха с релефни платнени тапети в черно и златно. На едната висеше голяма картина на някакви странни плодове, осветена отгоре със специална лампа като в галерия. Единствената маса бе застлана с тежка бяла покривка, подредени бяха прибори за двама. Хрумна ми, че вероятно това е представата на Джоуи за среща с жена.

— Обискирай я — заповяда той на Вито.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Ще те съдя за опит за физическо насилие — изръмжах аз.

— Много си била ербап. Що не си видиш мутрата?...

— Не забравяй кого изритаха навън онази нощ!

Заяждането ми не се хареса на Вито. Той ме бълсна назад към стената, срина ме в краката, за да ги разтворя и ме опипа с длани. Усетих как кръвта нахлува в лицето ми.

Джоуи кимна, Вито излезе и зае позиция пред вратата. Нагънатият му врат и изрусената коса надничаха през прозорчето.

Джоуи седна на единия стол, разгъната голямата бяла салфетка и я затъкна в яката на ризата.

— И за к'во ще си говорим ма, маце?

Не ми стана ясно дали целият този цирк беше за да ме нервира или наистина той бе от онези отвратителни типове, които наричат жените „маце“ и не остават насаме с хора, без първо да са ги обискирали. Все едно, реших да си затворя очите.

Влезе келнер с две чинии димяща супа. Сервира ги пред нас, а в средата постави панерче хляб и чинийка с масло. Джоуи взе лъжицата и шумно засърба.

— Какво те накара да обявиш акциите си в „Азор“ за продан? — попитах, когато останахме отново сами.

— Сети се де, нали си учила право... Ще спечеля седемнайсет милиончета. Струва си, а?

— Но не си го направил веднага. Изчакал си първо да се срећнеш със Стивън.

— Вече го бях решил.

— В офиса на Де Дженова обаче друго каза на баща си. Тогава единственият мотив беше, че Стивън те е ядосал.

— Казах ти, вече го бях решил. Седемнайсет милиона мангизи са бая мангизи, що да ги губя заради някакъв неблагодарник, който си мисли, че неговите лайна не смърдят.

— Ще ми кажеш ли къде беше миналия понеделник сутринта?

— Спях.

— Има ли някой, който да може да го потвърди?

— Аха. Ето ти номера.

Той бръкна в джоба на сакото, извади някакво листче и ми го подаде. С неуверен почерк бе написано името „Кити Кайзер“ и под него — телефонен номер.

— Кога за последен път си посещавал парцела си в Уисконсин?

— зададох следващия въпрос, докато прибирах хартийката.

— Трябва да е било преди доста години. Намеренията ми се промениха.

— Да имаш някакви предположения защо Гретхен е отишла там?

— Не. Едно време я водехме там като дете. Може да ѝ е домъчняло.

— През последните шест месеца установявал ли си някакъв контакт с нея?

— Я се разкарай. Знаеш за споразумението, дето ме накараха да подпиша.

— Стивън от известно време подозира, че си ѝ правел подаръци.

— Глупости! Татко ще ме убие.

— Защо си се отказал от родителските права?

— Често пътувам. С моята професия е трудно да се създаде, както му викате, здравословна семейна среда. Пък и тя нали беше болна и тъй нататък. Помислих, че със Стивън наистина ще ѝ бъде по-добре.

— Чух, че си ѝ бил хвърлил око — заявих съвършено спокойно.

— Кой ти каза? — викна той и скочи от стола, а по покривката се разхвърча фиде.

— Кой ми е казал? Доста хора, всъщност. Явно е публична тайна.

— Ще му прережа гръклена на малкия мръсник!

— Стивън нищо не е споменавал. Научих го от други източници.

— Е, излъгали са те — сопна се той, а очите му продължаваха да святкат гневно.

Не му повярвах.

— Но дори и когато си се отказал от родителските права, дори когато си се подписал, че няма да се виждаш с нея без друг член от семейството, пак не си могъл да я оставиш на мира.

— Това е лъжа!

— Как я убеди да се срещне с теб в Уисконсин, а, Джоуи? Какво точно й каза?

— Не съм я виждал. Не съм ходил там. Кълна се!

— Искам да знам какво криеш.

— Слушай, маце, всеки крие по нещо. Ти, аз, Стивън, всеки...

Когато тръгнах обратно към погребалната зала, вече валеше. Проклех Джоуи, дъжда, проклех себе си, че позволих да ме въвлекат в тази идиотска история. Докато стигна, станах вир-вода. Тъкър не се виждаше никъде.

Отидох в тоалетната, свалих си блузата и я изсуших на сешоара за ръце. Измих си лицето и ръцете с топла вода. Разпуснах косата си, сресах се и отново я усуках в обичайния френски кок. Погледнах се в огледалото. Приличах на пребита и захвърлена в канавката.

Тълпата посетители бе изтъняла. Останали бяха истински скърбящите. Стивън все така стоеше до баща си и приемаше съболезнования. Открих Ричард до масата с кафето. Изглеждаше още по-млад, уморен и съвсем не в свои води. Отидох при него и си сипах една чаша — вероятно петдесетата за деня.

— Как си? — попитах аз.

— Все още съм на крака — отвърна с горчива усмивка. — И това е много.

— Толкова ли е трагично положението?

— Уха! Оттук се връщам пак в офиса. Бейкър подготвя финансовите разчети за Гулд и хората му. Да ти кажа тия банкири са ме шашнали. Изобщо нямат нужда от сън. Вече ден и половина Гулд не е мръднал от заседателната зала и дори ризата му не се е смачкала. Нещо като Дракула е той... Та понеже всички се стараят да щадят Стивън и си го изкарват на мен. „Я донеси това! Какво според теб би казал Стивън? Намери подходящ момент и го попитай еди-какво си...“

— Сигурно наистина е ужасно.

— Не, аз не се оплаквам. Просто съм скапан. — Понечи да се усмихне, но усилието се оказа прекалено голямо. — Най-гадното е, че през цялото време имам усещането, че нещата се изпълзват от ръцете ни, но никой нищо не може да промени. Нали разбираш, все едно че гледам всичко на филм. Свикнал съм кормилото да е в ръцете на Стивън. Сега трябва да се съобразяваме с Гулд, с останалите банкери, с адвокатите, с Айкел...

— Така е. При тези сделки нещата често се движат по свои собствени закони и за президента на компанията е много трудно да удържи юздите, тъй като играчите са твърде много, а интересите им нямат нищо общо с онова, което е най-изгодно за компанията. Някои казват, че инвестиционните банкери трябва да умеят да превключват лоялността си от една сделка към друга. Истината е, че лоялността изобщо не ги тревожи. Трябва да знаеш, че Гулд се вълнува единствено от хонорара си от двайсет милиона долара и мисли само как да подобри репутацията си, така че следващият да е още по-голям. — Въздъхнах. — Съжалявам, Ричард, не ми се ще допълнително да те потискам. Явно и аз съм скапана. Чудя се Стивън как издържа.

— И аз не мога да си го обясня. През повечето време няма да повярваш какво се е случило. Като робот е. Има моменти обаче, когато усещам, че не е в час, мислено е отплавал нанякъде. Ударът май е много по-голям, отколкото предполагаме.

— Значи двамата с Гретхен са били доста близки, така ли? — Въпросът прозвуча странно и на самата мен. Всеки би казал, че именно аз най-добре трябва да знам подобно нещо.

— Според мен, да, но отношенията им бяха малко странни, преди всичко защото Гретхен беше странно момиче. Толкова тихо и срамежливо, а в същото време толкова упорито и самостоятелно. Струва ми се, че тя беше зрял човек в тяло на дете. Не мисля, че изпитваше някаква нужда от родители. Или може би никога не е имала истински родители и е била решила, че вече е твърде късно да се започва отначало. Стивън я разбираше. А тя наистина го обичаше.

— Проявяваше ли интерес към „АЗОР“?

— О, разбира се. Със Стивън мислеха през лятото тя да дойде да поработи при нас, а след няколко години като завърши колежа и университета, да постъпи официално. Ако питаш мен, самата мисъл ѝ доставяше удоволствие, вече нямаше търпение...

— Тя наскоро искала ли е от теб или от Стивън копия на документацията?

— Не, за какво са ѝ? Сигурно е получавала информация като всички акционери. За шестнайсетия си рожден ден получи цяла пачка акции.

— Плюс колата.

— Точно така, плюс колата. — Ричард кимна и очите му се наляха със сълзи. Той смутено преглътна. — Извини ме. Просто колата в известен смисъл беше мое задължение. Стивън искаше да бъде изненада, но държеше да е сигурен, че Гретхен наистина ще я хареса, така че ме накара аз да опипам почвата. Често си говорехме по телефона, докато чакахме Стивън да се освободи... Та аз подхвърлих, че ще си купувам кола и се разприказвахме на тая тема. Най-смешното е, че накрая аз също си купих.

Когато със Стивън наблизихме апартамента му, дъждът се бе обърнал на сняг. В далечината отвъд течеше другият живот на Хайд Парк — кражби, проституция, наркотици, престрелки между гангстери. Някъде там в тъмното се продаваше дрога, плътта се консумираше по седалките на колите, семейните проблеми се решаваха с юмруци. Пронизително запищя автомобилна аларма, от парка се разнесоха пиянски смехове, една линейка проплака на път за университетската болница. Това бе нощната песен на града.

Като се качихме горе, първата ми работа беше да налея скоч. Стивън влезе в банята, а аз най-после захвърлих дрехите от дългия ден и се пъхнах под душа в стаята за гости. После, загърната в хавлията, отворих гардероба на Стивън да си намеря нещо за обличане. Задоволих се с една парцалива фланелка с емблема на Харвард, която ми висеше като рокля. Напразно рових из чекмеджетата с шорти и анцузи, всичко беше огромно. Странно, в апартамента на Стивън нямах дори и четка за зъби. И при мен нямаше нищо негово. Ако някой тръгне да тършува из вещите ни, няма да открие никаква следа за нашата връзка.

Избърсах си косата, завързах я на тила и отидох в кухнята да направя кафе. Като се върнах с чашите в ръце, Стивън тъкмо намъкваше долнището на анцуза.

— Облякох една твоя фланелка — казах аз. — Надявам се, че нямаш нищо против. Само тя ми стана.

— Гретхен сигурно има нещо по-подходящо.

— Не знаех дали няма да ти е неприятно.

— Не, не, не се притеснявай.

— Ти наистина ли имаш работа?

— Да — отвърна, докато пъхаше глава в памучната блуза. — Утре сутринта имам среща с ръководителите на научните отдели, за да ги уведомя за хода на изкупуването. Трябва да подготвя изказваме, защото някои от тях притежават голям процент акции. След това с Гулд ще обсъждаме стратегията, да не говорим за обичайните ми задължения, които трябва да се придвижват, със или без Айкел...

— Също така трябва и да си починеш — рекох аз и взех ръката му в своята. — Как ще надхитриш Айкел, ако от умора си неспособен да мислиш разумно?

— Само няколко часа, обещавам. Ако не свърша с това, тъй или иначе няма да мога да заспя.

— В такъв случай аз ще ида да огледам из стаята на Гретхен. Викни ме, ако имаш нужда от мен.

Нощта си прави лоши шеги с уморените. В тишината, сред сенките на просторния апартамент, усещах как обикновените предмети придобиват страховити очертания и злокобен смисъл, като отровна глазура на сватбена торта. Мечетата на Гретхен се зъбеха в мрака, сякаш бяха прокълнати деца. Надвисналият над леглото балдахин се диплеше като призрачен плащ. Тоалетната масичка ми заприлича на анатемосан олтар с икони, проследяващи един твърде рано секнал живот.

Запалих лампите и вдигнах щорите, за да отпъдя смътния страх, който ме бе сковал. Постоях малко до прозореца, загледана в колите, които профучаваха от време на време надолу по Лейк Шор Драйв. На паркинга пред Музея на науката и промишлеността автобусите обръщаха и поемаха обратно към града или чакаха реда си, докато шофьорите допиват на групички кафето си и разменят нощните си новини.

Прегледах набързо стаята. Още пластове прилежно сгънати дрехи, подредени по цветове. Бяло памучно бельо. Чорапите — комплектувани на чифтове. Никакъв грим. Оскъдна козметика. Кутия с всички принадлежности за диабетици в малкото шкафче в банята. Чекмедже с касети, предимно от класацията „Топ 40“. Проверката ми отне по-малко от час и само затвърди онова, което открай време си мислех. Истинският живот на Гретхен е бил някъде другаде. Тук само се е отбивала за уикенда.

Понечих да загася лампите, когато се сетих за плика, който чистачът бе открил в общежитието. Коленичих до леглото и плъзнах ръка под матрака. В един момент напипах нещо и го издърпах. Пак плик — голям, бежов.

Седнах на пода и изсипах съдържанието му върху мокета. Документи на „Азор“, до един поверителни и само две други неща — заглавна страница на факс и снимка на управителния съвет в месингова рамка.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Денят на погребението започна с немощно слънце, едва пробило декемврийския мраз. Почти през цялата нощ лежах и се мъчех да подредя откъслечните факти, до които се бях добрала. Кой е бил тайнственият приятел на Гретхен? За какво й е притрябвала секретната документация на „АЗОР“? Защо я е крила? Какво крие Джоуи?

Докато мозъкът ми се блъскаше с такива въпроси, Стивън се мяташе неспокойно до мен и чак призори заспа дълбоко, а аз се измъкнах от леглото и забързах към къщи. Срещата с Бил Фолър бе определена за седем часа, а погребалната церемония започваше в девет и половина и то в някаква църква из западните предградия, за която изобщо не бях чувала.

Улиците на Хайд Парк бяха невзрачни и пусти — като в изоставен град. С отдръпването на мрака проститутките и пияндетата се бяха промъкнали обратно в бърлогите, където прекарваха деня, оставяйки боклуците си на прищевките на вятъра. Другият Хайд Парк — професорите и студентите, докторите и чиновниците, тъкмо се разбуждаше.

Портиерът в блока на Стивън бе или твърде печен, или прекалено уморен, за да прояви някакво учудване, като ме видя как се отдалечавам в утринната дрезгавина само по памучен пулover, долнище на мъжки анzug с навити крачоли и елегантни обувки с висок ток. По улицата вероятно приличах на обикновена отрудена проститутка, която се влачи към къщи след тежка нощ.

Погребението на Гретхен Азорини бе грандиозно събитие. Църквата бе огромна — сводесто разточителство от сив мрамор, тук-там с играви многоцветни стъклописи. Всички места на пейките бяха заети и опечалените изпълваха цялото пространство в дъното, дори и пътеките. Повечето вероятно никога не бяха виждали виновницата за това събиране, но бяха дошли, защото тя е внучката на Антъни

Азорини. Целият клас от „Челси Хол“ също бе тук, включително и момичетата, които се смятаха за твърде готини, че да разговарят с нея. Бяха засели цели два реда, а униформите и чистите им коси блестяха.

Статуите гледаха отвисоко с тъжни очи и ми напомниха мечетата в стаята на Гретхен снощи. Въздухът бе натежал от тамян. Олтарът бе потънал в червени рози. Кървави, отблъскващо сладникави рози бяха обвили също и белия ковчег с онова, което допреди няколко дни бе Гретхен Азорини. Отгоре бе надвиснало грамадно разпятие. От раните на огромния Христос се стичаше кръв, а тръненият венец се забиваше в челото му, безмилостно и вовеки веков.

Службата ми се стори безкрайна. Свещеникът в черно расо под белите одежди, момчетата с тамянниците, музиката на Бах иззад резбования параван и накрая мъката и изтощението ме разтрепериха. До мен Стивън стоеше абсолютно неподвижен, лицето му бе застинало в маска от стаена скръб. Отзад отекваше тихият плач на момичетата от „Челси Хол“.

Когато службата свърши, мъжете понесоха ковчега навън. Лицето на Джоуи бе изкривено от болка и обляно в сълзи. Плачат ли убийците по погребенията на жертвите си? Елиът Ейбълман ще каже, че на този свят всичко е възможно.

Поставиха ковчега в катафалката и аз се озърнах за сестра ми, но видях детектив Канкаши, полускрит зад една колона. Облечен беше с намачкан шлифер, а от разтегнатата му в гадна усмивка уста стърчеше клечка за зъби. Запитах се дали е тук по задължение, или просто се забавлява през свободното време.

Джоуи се качи в колата на баща си, аз последвах Стивън към другата лимузина. За моя изненада Гутман се намърда до нас, заедно с Брайън Гулд, инвестиционният банкер от Първа Нюйоркска банка.

— Айкел току-що вдигна цената — обяви моят шеф. — Петдесет и два долара на акция.

Всички инвестиционни банкери, действащи като гаранти в сделките по сливане и изкупуване са стопроцентови жертви на адреналина. Брайън Гулд не правеше изключение. В техния свят изкупуванията са „игри“, те самите — „играчи“. Четирийсет и три годишният Гулд бе наемник от висшата лига, който вирееше в пъклото

на най-тълстите сделки. Той беше боец и снаряжението му се състоеше от костюм на Алън Фасър, риза по поръчка на Търнбул и Асер и копринена вратовръзка „Хермес“, несъмнено купена с отстъпка от безмитния магазин на летище Орли.

За моите родители такива като него са най-долен символ на новия обществен ред — със зашеметяваща заплата и мания да я демонстрират винаги, когато им се удаде случай. Брайън Гулд и себеподобните му се лигавеха по страниците на вестниците какви пари са платили за къщите си и колко са похарчили по младите женички, с които са се сдобили покрай натрупаното си богатство.

— Не само че Айкел е вдигнал цената — продължи яростно Гутман, — ами и съдията в Делауеър постановил пакетът от фонда с акциите на служителите да бъде обявен за продажба. Става въпрос за още шестстотин и шейсет хиляди акции.

— При тази нова цена ще загубим и доста от научните кадри. Ще клекнат, няма как — обади се Гулд. — Стивън, ако все още отказваш да разгледаш идеята за обратно изкупуване...

— Няма да поема такова бреме — заяви сигурно за стотен път Стивън. — Няма да взема заем, за да прибера обратно всички акции и после да не мога да изплатя дълга. По-добре Айкел да спечели, отколкото аз сам да срина компанията.

— В такъв случай мисля, че е време да премислим сериозно кои са потенциалните „бели рицари“. Разговарях вече с няколко фирми.

— Брайън ни е уредил бизнес обяд с Хари Ръмстед от „Юнайтид Хоспитал Продъктс“ — каза Гутман. — Освен това сутринта се обади и Фил Драйдън от „Обединени медицински технологии“. Иска да се срещнем в техния офис след час. Готов е да обсъдим евентуална сделка.

— Но това са основните ни конкуренти на пазара за обслужване на болници! — възклика Стивън. — Естествено, че ще им се иска да обсъждат сделката. Ще се поровят из документацията ни и ще научат всичко, което подготвяме.

Стивън беше прав. Всякакви преговори с потенциални „бели рицари“ са много опасни, тъй като обикновено това са конкурентни компании и за да вземат решение, те имат право на подробна информация и то по най-бързия начин. Работата е там, че ако сделката не се осъществи, те вече знаят всичките ти тайни.

— Трябва да поемеш този риск, Стивън — рече Гулд. — Другият изход е заемът за обратно изкупуване.

Колата бавно лъкатушеше из гробището. Стивън се загледа през прозореца. Лицето му разкриваше противоречивите емоции, разкъсващи го отвътре, ала прозрачно сините му очи горяха със същата хладна и безмилостна ярост, както в нощта на стълкновението с Джоуи.

— Дайте ми финансовите предвиждания за обратното изкупуване — изсъска ядно накрая. — И ми отпуснете малко време, замотайте рицарите няколко дни.

Спряхме пред изкопания гроб и слязохме. Гулд остана в колата при мобифона и портативния факс.

През пролетта мястото сигурно ще е красиво, затулено от плачещата върба. Налудничавото декемврийско време обаче бе размекнало земята само колкото токовете ми да потъват в нея и с всяка стъпка да хвърлят кални пръски по краката ми. Докато вървяхме към зейналата дупка, към нас се присъединиха и други мълчаливи групички.

Момичетата от „Челси Хол“ пристигаха със собствените си коли, явно на мода бяха дошли джиповете и ланд крузърите, но се виждаха и по-скъпи спортни модели. Учителките караха очукани фордове. Забелязах ги скучени около госпожа Бигам. Цялото войнство от „Челси Хол“ пристигна вкупом пред гроба и остана така в пакет. После дойде Тъкър, поздрави госпожа Бигам и зае място до нея. Здрависа се и с някои учителки, и с едно-две от момичетата. Явно бе преценил, че присъства на погребението в качеството си на училищен настоятел, вместо като директор в „Азор“.

Край гроба отново започнаха молитви. Повечето момичета плачеха прегърнати. Гледката ми напомни колко изострена е чувствителността в пубертета и колко малко е нужно, за да изближнат емоциите на повърхността.

Най-накрая свещеникът произнесе благословията, увенчаваща службата и ковчегът бе спуснат в гроба. Хлипанията на съученичките избухнаха с нова сила — смразяващ звуков съпровод на последния метър от земния път на Гретхен Азорини. Свещеникът поръси със светена вода. Антъни Азорини взе сребърната лопатка, гребна малко пръст, хвърли я върху ковчега и отстъпи мястото си на Джоуи. Стивън

изостана. Предположих, че иска да изчака да минат всички и се отдалечих от него, за да бъде насаме. Наблюдавах как момичетата приближават едно по едно ръба на гроба и хвърлят своята шепа пръст върху Гретхен Азорини.

Две съученички на Бет, които виждах за първи път, я придържаха от двете страни, сякаш бе немощна или много болна. Дойде ред на госпожа Бигам, след това тя предаде щафетата на Тъкър Суйт, зад него беше сестра ми. Хрумна ми как са успели да се подредят по старшинство — първо директорката, училищният настоятел и най-добрата приятелка.

Когато Тъкър подаде лопатката на Бет, тя изведнъж се закова с протегната напред ръка и краката ѝ се подгънаха. Момичетата се олюляха под внезапната тежест и за секунда си помислих, че и трите ще се строполят в разтворената паст на гроба. Удържа ги Ричард Хумански, който чакаше реда си заедно с колегите от „Азор“.

Стивън се втурна към Бет и с авторитета на доктор разпъди всички останали, положи я на земята и веднага провери пулса ѝ.

— Припаднала е. След минута ще дойде в съзнание — успокой ме той.

Служебното лице от гробищата на секундата извади малка ампула и я подаде на Стивън. Сигурно това се случваше постоянно. Той я разчути и я поднесе към пепелявото лице на сестра ми. Главата ѝ се заклатушка наляво-надясно, тялото ѝ потръпна, тя изпъшка и се свести.

Двамата със Стивън ѝ помогнахме да седне, а служебното лице деликатно поведе хората към колите им. Съученичките на Бет не се подчиниха и ни наобиколиха разтревожени.

— Бет, чуваш ли ме? — обади се Стивън.

Тя кимна.

Той ѝ показва три пръста на ръката си.

— Колко са тук?

— Три — промърмори тя.

— Гледай тук. — Той придвижи показалеца си пред лицето ѝ и я наблюдаваше как го проследява с очи. — Удари ли се? Нещо боли ли те?

Бет поклати глава и ужасено огледа скуччената тълпа. Направи отчаян опит да стане, но отново залитна. Помислих си, че сигурно е

смутена и засрамена да се окаже в центъра на вниманието и все пак нещо в изражението ѝ, в настойчивостта, с която се втренчи в лицата наоколо, ми се стори особено странно.

Джон Гутман се наведе до Стивън и му зашепна нещо.

— Кейт, аз трябва да тръгвам — обади се Стивън. — Ще можеш ли да останеш с Бет? Няколко минути не трябва да мърда. Ако отново ѝ прилошиш, да си сложи главата между коленете. Ричард после ще те закара.

— Няма проблеми — отговорих аз и стиснах ръката на сестра си.

— Ще се погрижа за Бет.

Накрая Ричард ни качи в морскозелената си хонда и поехме към къщата в Лейк Forrest — може би най-стренното попадение след гробището. Нямах сили обаче да върна Бет на училище и просто да я зарежа в общежитието. През целия път тя лежа на задната седалка, свита като скарида. Неволно си зададох въпроса какво точно представлява емоционалният шок и как се измъква човек от него.

— Тук намали — казах на Ричард, когато наблизихме отклонението. — След малко ще трябва да завием вляво, веднага след онзи знак.

Свихме по частния път и когато дърветата се разредиха, Ричард подсвири.

— Не казвай нищо! — възпрях го аз. — И без това ме е срам, че съм израснала в имение с размерите на Версайския дворец.

— Сигурно в един момент престава да ти прави впечатление — заяви той, без завист.

— Хайде, Бет — обадих се, щом спряхме пред страничния вход.
— Вече сме у дома.

— Не искам! — промълви тя.

— Хайде, миличко. Ще те сложа да си легнеш на дивана с чаша какао и с някой хубав филм. Ще ти стане по-добре.

Тя не отговори, но слезе от колата и тръгна с неуверени крачки на сомнамбул.

Като влязохме в централното фоайе, Ричард премига, все едно че изведнъж се бе озовал под ярка светлина. Оставил го да се диви на

спокойствие и поведох сестра си към стаята й, а госпожа Мейсън се повлече подире ни с цъкане и мърморене.

Бет се преоблече и аз я настаних във всекидневната на втория етаж, където се намираха телевизорът и стереоуребдата за децата. Госпожа Мейсън хукна да вари какао.

— Добре ли си? — попитах аз.

Тя само кимна.

— От какво ти прилоша? От ковчега?

— Престани с твоите въпроси! По-гадна си от Гестапо.

— Само искам да съм сигурна, че си добре.

— Супер съм.

Готовачката се появи с таблата в ръце и аз излязох. Открих Ричард на масата за прислугата в кухнята, с чаша кафе пред себе си и чиния току-що опечени сладки — доказателство, че бе успял да влезе под кожата на госпожа Мейсън.

— Как е сестра ти?

— Май ще се чувства по-добре, ако ме няма.

Налях си кафе от голямата кафеварка за прислугата и докато Ричард пиеше своето, седнах на малкото бюро до прозореца да напиша една бележка на майка ми.

— Значи тук си израснала — обади се Ричард, когато потеглихме обратно към града.

— Аха.

— Бива си я къщурката. Пази от дъжд.

— Може да се каже... Но знаеш ли, Ричард, не ми се ще да зачеквам темата за „бедното богато момиченце“, обаче ще ти призная, че според мен тези неща нямат значение за децата. По-важно е семейството ти да има голямо сърце, отколкото голяма къща.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Така е. Вярно е, че майка ми и баща ми не са добри родители, но по света е пълно с ужасни родители, които освен това са и бедни, и необразовани. Чувал ли си обаче, че се организира групова терапия за хора с наследствено богатство, точно както и за децата на алкохолици или на тези, които са били малтретирани у дома?

— Баща ми беше алкохолик — каза Ричард, без да откъсва очи от пътя.

— Извинявай.

— Сигурен съм, че ако имах възможност да избирам, щях да предпочета мъките на наследственото богатство.

В гласа му нямаше злоба, само едва доловима горчивина и аз се сетих, че вероятно си мисли за просторната изрядна кухня на госпожа Мейсън.

— Това е една от причините да чувствам Гретхен така близка — подхвърли след малко той.

— Джоуи алкохолик ли е?

— Не знам. Може би на ръба, но взима и наркотици. Въпросът не е толкова към какво си пристрастен, а дали семейството ти тръгва към разруха. Средата, в която израснах, беше пълен ужас, но по никакъв начин не може да се сравнява с тази на Гретхен.

— Говорили ли сте за това?

Той кимна, като продължаваше да гледа право напред.

— Стивън щеше да побеснее, ако беше научил. Ние с него много се разбираме и той ми има доверие, но Стивън е от хората, които държат да не смесват отношенията с различните хора в живота си. Знаеше, че с Гретхен често говорим по телефона. Много пъти тя идваше да вечеря с него, но той се оказваше зает и я водех аз. Не може да не е бил наясно, че бяхме приятели, но едва ли е предполагал колко много споделяше тя с мен.

В леглото? — хрумна ми без да искам. Стивън е знаел, че са приятели, но не си е давал сметка, че биха могли да бъдат и интимни приятели. Думите на Бет зазвучаха в ушите ми. Гретхен е криела името на приятеля си от страх, че Стивън ще го убие. С Ричард са били приятели, но доколко?

— Значи излизали сте от време на време. Нещо повече от това?

— Не — отговори веднага той и ме стрелна със странен поглед.

— Извинявай, Ричард. И без това си разстроен. Колкото и да е невероятно, аз почти не я познавах. Опитвам се да проумея какво е представлявала. Това е.

— Според мен, няма нищо кой знае колко сложно — каза Ричард със снизходително любезния глас на човек, постъпил в колеж на шестнайсет. — Гретхен беше момиче, преживяло ужасни неща. Баща — пласьор на наркотици, майка — наркоманка, умряла в съмнителна злополука, самата тя — болна... И изведнъж успява да се измъкне от този ад, спасена е. Не е кой знае колко розово, но нещата тръгват на

добре. Има дом, щастлива е, мечтае за колеж, като завърши ще постъпи в компанията на чичо си. После раз — и умира. Край.

— Мислиш ли, че в Уисконсин може да е имала среща с баща си?

— С Джоуи?

— Стивън подозира, че в последно време Гретхен е поддържала връзка с баща си, говорели си по телефона... Ти имаш ли представа дали е вярно?

— Абсурд! — възкликна той. — Тя не можеше да го понася.

— Защо?

— Стивън не ти ли е казал?

— Не, както сам отбелая преди малко, той не обича да смесва различните неща от живота си.

— Обещай, че на никого няма да казваш.

— Обещавам.

— Не съм съвсем сигурен, но предполагам, че баща ѝ се е опитвал да я изнасили.

— О, значи затова се е преместила при Стивън?...

— Е, то не се коментира, но истинската причина е тази.

— И ти не допускаш, че е възможно да е ходила в Уисконсин, за да се срещне с баща си?

— Само ако той е опрял пистолет в челото ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

В офиса Черил ме чакаше със съобщението, че Елиът Ейбълман ме е търсил цифром и словом пет пъти. Не оставил телефонен номер, но щял да се обади отново в един часа. Оставаха двайсет минути.

— Не каза ли за какво става дума? — попитах, ядосана от това, че ще трябва да чакам.

— Не. Ама явно е напипал нещо интересно.

— Чудно какво ли може да бъде.

— Ами ако от време на време си включваше телефона в колата, вече щеше да знаеш — заяде се Черил.

Нямаше смисъл да й обяснявам, че ме е докарал Ричард. Офанзивата на Едгар Айкел бе започнала преди цели девет дни и „СИ“ отделът навлизаше в стадия „ни се води, ни се кара“. При обикновеното развитие на нещата, след първоначалния приток на адреналин, настроението ни преминаваше от раздразнение, през враждебност и откровена войнственост, за да стигне до явна лудост.

— Ще бъдеш ли така добра да направиш по едно кафе и да дойдеш при мен — заявих с най-сладкия си тон. — Имам нужда от помощта ти.

В кабинета първата ми работа беше да обуя чист чорапогащник и други обувки. Черил пристигна с кафето в момента, когато си решех косата. Бързо я усуках назад да не ми се мотае.

— Знаеш ли — започна Черил, докато аз забождах фибите, — трябва да си носиш косата пусната. Много ти е хубава.

— Благодаря. Обаче ме дразни. Ще се налага постоянно да я решавам, пък и ми пада в очите.

— Ще свикнеш.

— Свикнала съм да я нося така — отвърнах троснато. От най-ранно детство майка ми бе изконсумирала всичкото ми търпение за съвети относно външния вид.

Отворих куфарчето и извадих двата плика с документите на „Азор“. От този, който бях намерила в стаята на Гретхен при Стивън,

измъкнах заглавната страница за факса и я подадох на Черил.

— Намерих това сред нещата на Гретхен. Бланка за факс е, нали?

— Да.

— Честно казано, аз на практика никога не съм изпращала факс. Тази стандартна ли е?

— Да, но нашата е доста по-различна. Прилича на обикновена бланка на „Калахан Рос“, а надолу е като формуляр. Има място за името на изпращача, на получателя, за броя на страниците, включително заглавната и телефонен номер, в случай че не се получи целият факс. В тази тук не пише нищо за изпращача, а и няма телефон за обратна връзка. Единствената информация, която ни дава, е, че трийсет и седем страници са били изпратени на номер 377–9109. Дори и датата липсва.

— Има ли начин да разберем на кого е този номер?

— Ти и понятие си нямаш, а? Ако питаш мен, всички секретарки трябва едновременно да ви обявим стачка, за да разберете какви безпомощни същества сте това адвокатите.

— Все си мисля, че правото е по-сложно от пускането на факсове — сопнах ѝ се аз и тръгнах след нея към стаичката в дъното на коридора, където се помещават копирната машина, факса и кафеварката.

На стената имаше снимка на „Тримата смешници“, но на мястото на дебелия, вечно прецакан Кърли, бе залепена изрезка от вестник с плешивия, налапал дебела пура Едгар Айкл.

— Искаш ли от другата страна да разберат кои сме? — попита Черил и се надвеси над една от факс машините, обслужващи нашия отдел.

— След като ние не ги знаем кои са, по-добре и те да не знаят кои сме ние.

— Добре. Значи ще пусна празна страница.

Тя нагласи един бял лист в улея, набра номера от бланката на Гретхен и натисна бутона за изпращане. Чу се сигнал, изчакахме няколко минути и факс машината изпища още веднъж.

— Повечето апарати са програмирани да си комуникират — поясни Черил. — След като се свържат, на дисплея се появява името на компанията с набрания номер на факса.

Нашата машина изпища още веднъж, търпеливо напомняйки за себе си.

— Нещо не разбирам. — Черил озадачено изви вежди. — Местоназначението вече трябваше да се появи.

Тя посочи малкия дисплей, който продължаваше да бъде непроницаемо сив.

— Не ми е ясно защо става така. Може би онзи апарат е програмиран да не разкрива името на компанията.

— А, не знам... Но ако разбереш, черпя те едно пазаруване.

— Пазаруване! — извика Черил, моментално заинтригувана. — В „Нойман Маркъс“?

— Където пожелаеш. Ти избираш.

— Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Кейт — заяви решително моята амбициозна и трудолюбива секретарка.

— Ти си била много заета дама!... — възклика Елиът Ейбълман някак задъхано.

— Откъде се обаждаш? Едва те чувам! — провикнах се в слушалката.

— От един крайпътен автомат, на север от Лий-Хай, Уисконсин.

— Имам да ти казвам някои неща. Сутринта научих разни работи. Не съм сигурна как точно се връзват...

— Какво? — ревна той и край него профуча нещо, шумно като тир.

— Какво? — изкрешях на свой ред аз.

— Не те чувам!

— Така няма да стане.

— Ще можеш ли да дойдеш тук? Искам да видиш туй-онуй и да поговориш с един човек.

— Кой е той?

— Ще ти кажа, като се видим.

— Щом мислиш, че е необходимо. Целият ми ден ще мине в път...

— Един мой приятел кара хеликоптер на „Дабълю Си Ен Ви“ и се съгласи да те качи. Ще ти дам телефона. Чака те да му звъннеш.

Следобедът превалаше, когато стъпих на замръзналото игрище за бейзбол в занемарения парк на Манеток, Уисконсин. Пилотът ме потупа дружески по ръката и ми махна за довиждане. По време на полета ми разказа, че макар Елиът Ейбълман сега да е такъв издокаросан, двамата се запознали във Виетнам, там изнасяли с хеликоптерите ранените от бойното поле.

Елиът ме чакаше и като се здрависвахме, аз вече гледах на него с други очи. Той ме удостои със заразителната си усмивка.

Облечен бе като за планина — с панталон в защитен цвят и кремаво поло. Не можех да не забележа, че освен в азиатските джунгли е прекарал доста време и при щангите в спортната зала.

— Мисля, че открих мястото, където Гретхен е преспала в неделята преди да умре. Също така, убедих патолога да се срещне с нас и да ни даде копие от предварителното медицинско заключение.

— Шерифът се е съгласил!

— Не.

— Тогава как си навил доктора да говори с нас?

— С чар...

— По телефона той ми се стори доста наплашен. Ама ти ще склониш и монахиня да направи стриптийз.

Елиът Ейбълман озари следобеда с мегаусмивката си и ме изгледа от глава до пети в черния ми костюм за погребения и бялата блуза.

— Не знам, не знам — отвърна с дяволит блясък в очите. — Трябва да пробвам.

За огромно мое учудване усетих, че се изчервявам.

— Откъде докопа тая кола? — възкликах, като се качвах в жабешкозеления шевролет „Нова“ на съмнителна възраст, вонящ на цигари.

— Наех я от собственика на единствената бензиностанция тук. Петдесет доларчета на ден.

— Хубава сделка!

— Радвам се, че си на това мнение, нали ти плащаш...

— Далеч ли е?

— Около четирийсет километра. Доктор Ярброу много се притеснява да не ни видят при него. Ще се срещнем в приемната на жена му. На седем километра след пресичането на път номер осем и Стандиш Роуд. — Той ми връчи картата.

— Какво е това?

— Ти ще си навигаторът.

— Аз съм зле с ориентацията.

— Шегуваш се.

— Изобщо не се шегувам. Или аз ще карам, а ти ще казваш накъде, или още сега ще набележиш маршрута, иначе може и да не стигнем по светло.

Той ме изгледа озадачено.

— Какво се чудиш?

— Не мога да повярвам, че тъй лесно си признаваш за такъв стандартен женски недостатък.

— Аз съм добър адвокат и лош навигатор. Ще го преживея.

Елиът взе картата и я разгърна върху волана. Няколко минути покъсно свихме по тесен запустял път през гъста борова гора. Небето бе сиво и прехвърчаше сняг. През няколко километра се забелязваха признания на живот — разнебитена каравана със самотен гирлянд коледни лампички, затъмнена крайпътна кръчма, порутени къщи с табели „хижи под наем — бесплатно отопление, телевизор“.

— Доколкото разбрах, районът се изхранва от сезонен бизнес — каза по едно време Елиът. — През пролетта и есента идват ловци, през лятото се навъртат и рибари, заради езерото Лиуанда четирийсетина километра на юг. Зимата обаче е пълно мъртвило. Срещат се и хора, които живеят тук, но рядко.

— Значи ти си разбрал защо Гретхен е дошла до това място?

— Струва ми се, че да. Но няма да ти кажа. Направо ще те заведа. Искам да видя и на теб ли ще ти подейства така.

— Дума да няма, изгарям от любопитство.

— Ще идем веднага, след като се срещнем с Ярброу. По телефона спомена, че имаш нещо за мен.

Разказах му за пликовете с документите на „Азор“. Обясних му и за експеримента на Черил с факса.

— Мислиш ли, че е възможно Гретхен да е изпращала на някого документи?

— Не знам. Може би. Макар че не мога да проумея защо би го направила.

На табелата пишеше: „Джанис Ярброу — доктор по ветеринарна медицина“. Постройката наподобяваше малък обор. Отпред бяха паркирани няколко пикапа, под малкия навес встрани бяха натрупани бали сено.

Влязохме в тъмен коридор, застлан със слама, с клетки за животни от двете страни. Около нас шаваха и мучаха тъмни силуети. Висока жена с мръсна престилка разговаряше с някакъв притеснен на вид човек и си бършеше ръцете в голям парцал.

— Извинете, търсим доктор Ярброу — прекъсна ги Елиът.

— Аз съм — отвърна тя, но като видя градските ми дрехи, добави: — Явно идвате при другия доктор Ярброу. Той ви чака в кабинета. Третата врата вляво.

Благодарихме ѝ и вече привикнали към сумрака, продължихме накъдето ни каза.

Кабинетът приличаше по-скоро на работилница. Стените бяха облицовани с пластмасова ламперия, имитация на дърво. Линолеумът на пода бе надраскан и на места — сцепен. До прозореца имаше очукано метално бюро и метална кантонерка, в ъгъла — малък хладилник, кафеварка и картонени чашки. Едната стена бе покрита с дипломи по ветеринарна медицина, на отсрецната бе закачен календар със снимка на бик.

„Другият“ доктор Ярброу седеше на бюрото на жена си и разлистваше някаква папка. Беше дребен, с черен бретон, оформлен сякаш с помощта на нахлупена паница. Носеше синя риза, в джобчето — калъфче с няколко химикалки, и кафеникави кадифени джинси.

Елиът ни представи един на друг и ние се ръкувахме, после той обясни на доктора колко много сме му благодарни за тази среща.

— Уитъл ще направи всичко възможно да ме уволни, ако научи — каза простишко Ярброу, — но сам си е виновен. От деветнайсет години е шериф на Мийчъм Каунти и досега най-сериозният му случай да е бил някой семеен скандал, завършил в найлоновия чувал. Сега обаче изведнъж изнасилване с убийство и той няма така лесно да изпусне кокала. Но всъщност и аз имам вина. Трябваше да си държа

устата затворена, ама не ми хрумна, че може да има толкова глупави хора.

— Нещо не успявам да проследя мисълта ви — заяви най-дружелюбно Елиът.

— Че как ще успеете... Говоря съвсем несвързано. Май най-добре ще е да започна от самото начало. Работата е там обаче, че мен не ме извикаха в началото. Оттук тръгват проблемите. Аз не видях тялото на местопроизшествието. Обадиха ми се, чак след като го бяха докарали в болницата.

— Това донякъде се разминава със стандартната процедура — прекъсна го Елиът.

— В тоя край много-много не разбираят от стандартни процедури. Уитъл се обадил, не ме намерил. Звъннал на пейджъра, аз не се отзовах веднага и той решил да не държи момчетата на студа. Направили няколко снимки и докарали трупа в болницата.

— Не е имало оглед на местопроизшествието?

— Какво говорите... Дори да е имало нещо за гледане, момчетата на шерифа още на първата минута са го стъпкали в калта. Детективите по убийствата имат една приказка: „Жертвата я убиват веднъж, а веществените доказателства — безброй пъти“. Уитъл е кошмарът за детектива... Открили са вашата Гретхен в храсталациите на десетина метра от шосето. С дрехи била, но неподходящи за времето — само фланелка и панталон. Лежала по лице и като я обърнали, полицаят забелязал петехии — кървясили очи и спукани кръвоносни съдове по кожата. При първоначалния оглед видях наличие на драскотини по врата. Дотук изглеждаше убийство с изнасилване като по учебник. Почти всички млади момичета, намерени убити вън от населени места, са жертви именно на такова престъпление. Почти всичките са удушени. Този мой извод се потвърждаваше също от белезите по шията и от спуканите кръвоносни съдове. Именно дотук бях стигнал, когато се появи Уитъл и пожела да знае как върви работата ми. Аз и без това бях вбесен, че са преместили трупа и си му казах. Заявих му, че тук става въпрос за убийство, а той за по-малко от час се е издънил по всички линии. Той се разфуча, но фактът си е факт. Когато започнах аутопсията обаче, нещата вече не изглеждаха толкова ясни. Носът беше счупен, по долната устна и по езика имаше белези от ухапване. Това са признания на някакъв вид

пристъп. Аз наскоро изкарах едномесечна специализация в Дейд Каунти. Там много често подобни симптоми се срещаха при наркомани, приели свръхдоза. И счупеният нос се връзваше. Може да го е ударила, като е паднала, а може и да се е счупил съвсем лесно, заради отслабналата носна преграда в резултат от смъркането на кокаин. След това видях белезите от подкожни инжекции и реших, че се и боцка.

— Имаше диабет. Всеки ден си слагаше инсулин — обадих се аз.

— Сега вече знам — тъжно отвърна той, — но тогава се заех да изследвам очния секрет и урината за наличие на глюкоза. И двете преби излязоха отрицателни. При диабетиците подобни пристъпи обикновено означават хипергликемия и в очите и урината има високо съдържание на глюкоза.

— Но вие не сте открили никакво.

— Никакво, точно така. Проверих урината за кокаин. Нямаше. Изследванията, които правим в нашата болница, за съжаление, са със сравнително голям процент грешка при негативен резултат, затова реших да изпратя пробите в лабораторията на Илинойс да проверят за кокаинов метаболит, а и нямах представа колко време е престояло тялото. Тогава пристъпи към набора от процедури за изнасилване. Сресах гениталните косми и открих няколко, които не принадлежат на жертвата. Взех преби от устната кухина, от ануса и от влагалището. Първите две се оказаха отрицателни. Имала е само вагинално сношение. Изследвах спермата — „А“ отрицателна, сравнително рядко срещана група. Едва тогава започнах същинската аутопсия. Направил съм ви копие от предварителното заключение. С две думи обаче — от количеството на спермата и като допуснах средна продължителност на живот на сперматозоидите, стигнах до извода, че през предишните двайсет и четири часа жертвата е имала два полови акта; единият — дванайсет до шестнайсет часа преди настъпване на смъртта, другият — четири до шест часа. Вероятно и двета пъти е лежала. Драскотини и охлувания имаше и по други външни части на тялото — по ръцете и по глазените. Но въпреки нараняванията по шията, трахеята не бе засегната. Под ноктите нямаше кръв или частици от кожа. Стомахът бе празен. Съвършено празен. Жлъчният мехур бе уголемен. Иначе си изглеждаше напълно здраво момиче. Всичките преби изпратих в лабораторията на Илинойс с молба за бърз отговор.

— И от какво е умряла? — попита Елиът.

— Все още съм доста объркан — призна чистосърдечно Ярбrou.

— На пръв поглед — изнасилване и убийство, само че липсват явни признания за изнасилване, което не означава непременно, че не е била изнасилена, но не предоставя и никакви категорични доказателства за убийство. Спуканите кръвоносни съдове може да са резултат от продължителното лежане на трупа. Драскотините може да са били предизвикани също и от животни. Ако е била удушена, би трябвало гръклянът да е засегнат. Възможно е да е починала вследствие на задушаване, лицето ѝ да е било затиснато с възглавница, но това са вече само догадки. На този етап вече бях склонен да отхвърля идеята за изнасилване. Реших, че половият акт е бил доброволен и е бил последван от свръхдоза кокаин. Спрях дотук, защото не можех да направя нищо друго, освен да чакам резултатите от токсикологичните изследвания. И тогава, на следващата сутрин Уитъл благоволява да ми се обади и да ме уведоми, че нашето момиче е идентифицирано, оказало се някаква мафиотска внучка от Чикаго. Обясних му за съмненията си по отношение причината за настъпване на смъртта и той пощръкля. Телевизионният екип вече бил тръгнал от Чикаго, за да вземе интервю от него, а аз му разправям, че жертвата на сексуалното убийство може и да не е била убита.

— Какъв телевизионен екип? — обадих се аз. — В новините нямаше почти нищо.

— Уитъл заяви, че фамилията задействала връзките и потулила историята. Той тогава излезе от кожата си, уверявам ви. Аз издадох предварителния смъртен акт, за да може да бъде извършено погребението. После вие се обадихте и казахте, че момичето е било на инсулин. Свързах се с ендокринолога и изведнъж всичко си дойде на мястото. В момента предположението ми е, че Гретхен Азорини е починала от хипогликемия.

Доктор Ярбrou спря, за да си поеме въздух, а ние с Елиът чакахме търпеливо.

— Това е само хипотеза — продължи той, — но е единствената хипотеза, която взема под внимание всички факти. Тя обяснява липсата на кръвна захар в урината и очната секреция, обяснява белезите от подкожни инжекции, уголемения жълчен мехур, дори обяснява празния стомах и следите от ухапвания.

Ние го гледахме в очакване да се доизкаже.

— Добре — заговори отново той, схванал невежеството ни, — ето ви сега едно въведение в ендокринологията. Човек, който няма диабет, поема и усвоява храната, хранителните съставки се абсорбират в кръвта, което довежда до повишаване нивото на кръвната захар. При преминаване на кръвта през панкреаса се произвежда инсулин. Той е необходим на клетките, за да асимилират захарта и да я използват за своето функциониране. Хората с диабет „тип две“, какъвто е този на починалата, не произвеждат достатъчно инсулин, а нейният организъм не е произвеждал абсолютно никакъв инсулин. Тези болни трябва да си инжектират инсулин, за да може тялото им да асимилира и да използва храната. Ако не го направят или ако инсулинът, който поемат, не съответства на количеството приета храна, организмите им произвеждат два токсични вторични продукта — кетони и киселини. Те отиват в кръвта и пациентът изпада в кетонна ацидоза — свръхкиселинност, която при липса на лекарска намеса води до кома и смърт.

— Значи Гретхен Азорини е починала от кетонна ацидоза? — попита Елиът.

— Не. Но това е най-типичната причина за внезапна смърт при диабетиците. Именно затова винаги правим рутинно изследване за наличие на глюкоза в урината и очния секрет. Но спомнете си, че у момичето не открих никакво съдържание на глюкоза. Ако беше умряла от хипергликемия, с други думи, от кетонна ацидоза и диабетична кома, нивото на глюкозата щеше да бъде неестествено високо, затова аз смяtam, че смъртта е причинена от хипогликемия. При хипогликемията се получава обратното — нивото на кръвната захар е ненормално ниско или, както е в нашия случай, такава напълно липсва.

— Как се стига до хипогликемия? — прекъснах го аз.

— Съществуват няколко възможни начина. Може да е взела свръхдоза инсулин, макар че като се има предвид, че стомахът й беше съвсем празен, не е задължително дозата да е била чак толкова голяма. Също така е възможно да е взела ежедневната си доза, но да не е поела храна или да не е могла да я задържи в организма си, например да е била болна от грип.

— Някакви основания за подобно заключение? — обади се Елиът.

— Левкоцитите ѝ бяха нормални, но това означава само, че не е имала бактериална инфекция. Грипните заболявания често са причинени от вирусоносители. Това не може да се установи постмортем. Но в случаите на хипогликемия, кръвната захар пада внезапно, често настъпват пристъпи, което обяснява белезите от зъби по долната ѝ устна и езика.

— Доколко сте сигурен в това? — попитах аз.

— Далеч не сто процента — призна отново той. — Това е една от причините да реша да го споделя с вас. Трябва да изчакам заключенията от токсикологията. Все още има вероятност, независимо от диабета, момичето да е починало от свръхдоза кокаин. От друга страна, ако то наистина не е вземало наркотици, хипогликемията е единственото обяснение на наличните факти. Надявам се, че след като сте се заети с разследването на смъртта, ще откриете други доказателства в подкрепа на моята теория.

— А Уитъл? — подхвърли Елиът.

— Уитъл домъкна един след друг всички сексуални маниаци в района и часове наред ги пече на бавен огън. Сигурно е разпитал абсолютно всеки мъж, който евентуално би могъл да разговаря с Гретхен Азорини през последните десет години. Задълбочил се е като есесовец. Но най-много се пуча от яд, задето не може да блесне пред медиите. Мило и драго дава да види муциуната си по телевизията, затова е решил, че ще успее да го направи единствено като арестува някого — все едно кого.

— Значи той не признава вашата версия? — попитах аз.

— Уитъл само едно си знае — изнасилване и убийство. Фактите може да му извадят очите, но той просто ще се обърне на другата страна.

След срещата с доктор Ярброу, Елиът ме качи отново на колата и ме поведе към края на света. Минахме през гъста борова гора и после свихме по тесен черен път, покрит със скреж и изоран от дълбоки коловози. На всеки стотина метра стърчаха ръждящали табели с надпис „Ловът забранен“, повечето надупчени от сачми. Други признания на човешко или каквото и да било присъствие липсваха.

— Всичко това е собственост на Джоуи Азорини — поясни Елиът, като се мъчеше да удържи шевролета на пътя. — Според териториалните регистри, двайсет декара принадлежат на корпорацията за недвижима собственост от Чикаго „Херцог“, но това е само за парлама.

— Джоуи искал да направи тук ловен център за баровци с малко проституция и малко хазарт.

— Кой ще ти дойде чак тук? Защо да не иде в Лас Вегас? Поне е топло.

— В Лас Вегас има ли лосове?

— Обзалагам се, че може да се уреди.

Колата постепенно намали и в първия момент аз помислих, че ни свършва бензинът, но после разбрах, че сме стигнали края на пътя в буквалния смисъл на думата. През дърветата мярнах малка вила.

Тя беше занемарена, но не и стара. Имаше просторна веранда за летните вечери и покрив от каменни плочи. Не се виждаше пътека, нито трева. Джоуи явно е направил малка просека в гората, отъпкал е черния път и е построил вилата. Спомних си, че според плана, тя е трябвало да бъде базата, докато се строи хотелът. Несъмнено стигнал е само до вилата. Бурените растяха до самата врата. Отвън поне, мястото изглеждаше неприветливо и запустяло.

— Тук ли е дошла Гретхен? — възкликах аз и нагазих в калта с досконо чудесните си обувки Ферагамо.

Елиът кимна и ми подаде хирургически гумени ръкавици.

— Сложи това и не пипай нищо. Сутринта входната врата беше отворена.

Отвътре стените бяха недовършени, но сухи. Долавяше се мириз на плесен или може би така си миришат селските къщи. За мен няма разлика.

На първия етаж помещенията бяха две — голям хол с внушителна камина, където се въргалаше овъглен пън, пред нея бяха примъкнати два стола, другото представляваше тясна кухничка, но оборудвана с модерни домакински уреди. Всичко е изглеждало изрядно чисто до момента, в който някой е дошъл и го е поръсил с талк.

— Ела горе да те запозная с Лу — каза Елиът.

— Кой е той?

— Специалист от техническата лаборатория на Чикагското полицейско управление. Днес се писа болен, за да дойде тук.

Тръгнах след Елиът по тесните стълби.

— Има две спални. Едната не е използвана от години, интересна е втората.

Той отвори вратата на интересната спалня.

— Кажи ѝ да не пипа нищо! — изляя Лу вместо поздрав.

Той беше едър як мъж, около четирийсетгодишен, с лилаво яке от лъскава материя, с огромна щампа на гърба, изобразяваща емблемата на „Кинзи Лейнс“. В момента лазеше на колене покрай леглото, биреното му шкембе бе увиснало почти до пода, а дънките се бяха съмкнали толкова ниско, че показваха онова, което би трябало да остане скрито под бельото. Той се изправи с пъшкане, Елиът ни представи и ние стиснахме гumenите си ръце.

Спалнята приличаше на останалата част от вилата, само дето някой се бе постарал да внесе малко уют. Леглото не бе оправено, но чаршафите на Лора Ашли струваха поне хилядарка. От двете страни имаше столове, изпълняващи ролята на нощни шкафчета. Върху единия имаше часовник „Мовадо“, кристална гарафа и чаша, а върху другия — салфетник от коруба на костенурка и романа на Агата Кристи „Убийството на Роджър Акройд“ с твърди корици. И върху двата имаше по една малка лампа от уотъфордско стъкло с накъден ленен лампион.

Бавно приседнах на леглото и се огледах, като обгърнах тялото си с ръце, за да се стопля.

— Хубаво местенце — отбеляза Лу.

— Какво откри? — попита Елиът.

— Нищо особено. Чистено е сравнително скоро, бих казал през последните две седмици. В леглото намерих малко косми — рижави и кестеняви. Ще занеса чаршафите в лабораторията, има следи от сперма, искам да определят кръвната група.

— Отпечатъци?

— Отпечатъците нещо ме притесняват. Тези на момичето са навсякъде — в банята, по вратите, по абсолютно всяко шкафче долу. Сякаш ги е опипвала едно по едно.

— А на мъжа?

— Никакви. Нула. Ни една милиунда. Все едно не е имало друг човек.

— Възможно ли е да е бил с ръкавици? — обадих се аз.

— Едва ли. Ръкавиците оставят петна. Не открих нищичко. Явно тоя адски е внимавал.

— Нещо друго?

— Засега не. Имам още половин час работа.

— Ще изчакаме долу — каза Елиът.

— Къде точно са я открили? — попитах, когато седнах пред камината и заметнах краищата на сакото си.

— На десетина метра встрани от черния път, на около три километра преди павираното шосе. Оттогава е валяло два пъти. Заместник-шерифът ми каза, че момчетата доста се постарали да оцапат всичко. Колите им пък така разорали пътя, че няма шанс за отпечатъци от гуми.

— Шерифът взел ли е отпечатъците от вилата?

— Не. Наредил нищо да не се пипа. Джоуи може и да се е отказал от идеите си за ловен курорт, но явно все още има доста приятелчета наоколо.

— Защо мислиш така?

— Защото вероятно е купил Уитъл. Не е възможно да се е охарчил за целия този парцел, без преди това да е подсигурил ченгетата.

— Но ако Джоуи командва ченгетата, защо позволява на Уитъл да тръби за изнасилването? По-разумно би било да му затвори устата.

— Не знам. В тази история всичко е пълна каша. Какво ще кажеш за обстановката тук?

— Мисля, че е любовно гнезденце. Гретхен е купила всичко или поне тя го е избирала. В стаите ѝ у Стивън и в общежитието има подобни чаршафи. Смятам, че е било използвано повече от веднъж, ако е било само за една нощ, защо ще са тия лампи, гарафата...

— Но защо ще бие целия този път? Шерифът търси под дърво и камък някое местно момче, но засега удря на камък.

— Бет каза, че ако Стивън научи, щял да побеснее. Толкова ли щеше се разтревожи, ако се окаже, че племенницата му спи с някое селянче?

— Може би е щял побеснее, че тя изобщо спи с някого. Все пак, била е само на шестнайсет.

— Когато той беше на шестнайсет, здравата беше загазил, така че едва ли би я похвалил, но нямаше да тръгне да я убива.

— Добре. Да предположим, че по всяка вероятност не е било местно момче. Но защо ще идват чак дотук? Може би него го е било страх да я видят с нея.

— Може би, но нищо чудно да сме на съвсем погрешен път. Разглеждаме ситуацията от позицията на възрастни. Ти къде мърсуваш като беше в гимназията?

— Добрите еврейски момченца от Хайланд Парк не мърсуват — заяви целомъдрено Елиът.

— По-сериозно, моля ти се. Правилният отговор е, че тийнейджърите мърсуват когато могат и където могат. Работата е там, че нямат голяма свобода и възможност за уединение. Най-трудното е да намериш място, където да можеш да се усамотиш.

— Толкова трудно, че да караш пет часа до тая пустош?

— На шестнайсет години, Елиът! Помисли! Ти като беше на шестнайсет щеше ли да караш пет часа заради единияекс?

— Уха! Иска ли питане?

Лу се дотъри от горния етаж с найлонов плик, в който се виждаха чаршафите и голяма платнена торба.

— Готово ли е? — попита Елиът.

— Ъ-хъ — изсумтя той.

— Откри ли нещо друго?

— Само това.

Лу ми подаде найлоново пликче с празна спринцовка и игла, счупена точно на две.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Върнахме се в Чикаго гладни, кални и отегчени до смърт от Лу. В продължение на двайсет години той обикалял местопроизшествията и осмуквал труповете с прахосмукачка, така че беше пълен с истории, от които и на най-храбрия непукист да му настръхне косата. С чувство на облекчение му помахахме за довиждане, когато се отдалечи по Мейгс Фийлд и обсъдихме накъде да продължим оттук нататък. Обясних на Елиът, че се намираме на еднакво разстояние от офиса и от вкъщи, но в апартамента имам по-големи запаси чисти чорапи. Единодушно решихме, че изборът е ясен.

По пътя се отбихме в „Харолдс“ на Петдесет и пета улица да купим пържено пиле. Елиът първо искрено се учуди, че живея в Хайд Парк, а след това бе изключително приятно изненадан от „Харолдс“. Всъщност „Харолдс“ си е впечатляващ, като се почне от движещата се неонова реклама на витрината, изобразяваща готвач, погнал със сатъра безуспешно бягащо пиле и се стигне до блиндираната въртележка, на която от едната страна оставяш парите, а от другата получаваш гореща кесия с най-превъзходното сочно пиле на света.

Влязохме в апартамента и Клодия се появи сънена в антрето както винаги с хирургическите дрехи, опръскани с кръв.

— Елиът Ейбълман — моята съквартирантка, Клодия Стайн — оповестих аз и двамата се ръкуваха.

— А, готиният частен детектив... — каза тя полуzasпало. — Какво надушвам? „Харолдс“?

Аз кимнах.

— Лютивичък сос?

— Не. Не посмях. На Елиът ще му е за първи път.

— Правилно, в началото трябва много внимателно! Ще извинявате, но аз отивам да си легна.

— Интересна съквартирантка — подхвърли Елиът, когато тя се прибра в стаята си.

— Хирург е — заявих аз, сякаш това обясняваше всичко.

— Докторка и адвокатка! И живеете така?... — възклика той, като огледа с един поглед хола.

- Този апартамент си има своеобразен чар.
- Този апартамент има валма от прах по ъглите.
- Ще вечеряме ли, или ще чистиш?
- Вечерята, моля!
- Мъдро.

Метнах му чифт от чорапите ми за крос и посочих към хладилника. След това отидох в моята стая, намъкнах едни дънки и издърпах от купчината получисти дрехи някаква блуза с емблемата на Чикагския университет. Като се върнах в кухнята, Елиът ми отвори кутия „Олд стайл“, а аз разопаковах хартиените кесии. Всяка порция се състоеше от три парчета пиле с камара пържени картофи, подредени в картонена чиния върху филии хляб — да поемат мазнината. Известно време цялата ни енергия бе отدادена на храната, но след втората кълка Елиът ме улови, че гледам в далечината с чашата в ръка.

- За какво си се замислила? — попита той.
- Мисля си, че в Чикаго е страшно хубаво. Уисконсин ми действа на нервите.
- Не обичаш провинцията, така ли?
- Никога не съм я обичала. Когато бях малка, живеехме в огромен мезонет на Лейк Шор Драйв. Но после се роди брат ми и се преместихме в Лейк Форест. Тогава бях на пет години и имах чувството, че сме на сред гората, като Хензел и Гретел. Цял месец ревах.
- Брат ти също ли е адвокат?
- Не. Умря, когато бях в гимназията.
- О, съжалявам.
- Няма нищо.
- Не ми се ще да любопитствам, просто ми е интересно да науча нещо за теб.
- За мен ли? Защо?
- Е, хайде сега... За Чикаго твоето семейство е нещо като кралска фамилия. Все още се мъча да си обясня как така си отишла да работиш в „Калахан Рос“.
- Защо? Какво толкова чудно има?

— Защото тия фирми те изцеждат като лимон. Колко от новопостъпилите стават съдружници?

— Около една четвърт.

— И колко часа годишно трябва да имаш зад гърба си?

— Хиляда и осемстотин, ако искаш да се задържиш, ако наистина си се амбицирал да станеш съдружник — два пъти повече.

— Ето това не го разбирам. Повечето от хората, които се борят да станат съдружници във фирмите от рода на „Калахан“, са наистина умни и наистина гладни. Обикновено са съобразителни деца от скромни семейства и това им е вратичката към големите пари.

— Така е.

— Обзалагам се обаче, че ти можеш да купиш и да продадеш всички съдружници.

— Вкупом?

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам, да. Какво мога да отговоря? Не го правя за пари, макар че трябва да призная, парите ми носят удовлетворение. Работя, защото ми е приятно и защото ме бива. Колегите ми си мислят, че съм се хванала със сливанията и изкупуванията, за да натрия носовете на големите мъже. Истината е в това, че докато някои богаташи се катерят по планините, за да се самодоказват и да разнообразяват живота си, аз реших да превзема „СИ“ отела на „Калахан Рос“.

— И прави ли са твоите колеги?

— Не. Във всеки случай не и в този смисъл. Реших да следвам право, защото не можех да си представя, че ще правя онова, което се очакваше от мен.

— А какво беше то?

— Да походя напред-назад една година след като завърша колежа, да си хвана някое благонадеждно момче, с което се познаваме от деца, достатъчно богато, за да не се жени за мен заради парите. Да се задомя, да си украсявам къщата, да си отглеждам децата, да посвещавам времето си на достопочтени фондации. Нали разбираш, да живея според отреденото ми място, както подобава за общественото ми положение.

— Не звучи чак толкова зле.

— Така е... Като се огледам наоколо и виждам, че моите проблеми са съвсем незначителни. Но мисълта, че трябваше да

заживея по този начин, ме задушаваше.

— Затова реши да станеш юрист.

— Да... И постепенно се пристрастих към облигационното право и най-вече към сливанията и изкупуванията.

— Това пък как се получи?

— Знам ли... Може би е в гените ми. Заложили са го поколенията диви капиталисти в рода Милхоланд. Нито за миг обаче не ми хрумна, че не трябва да се впускам в тая работа, защото съм жена, а жените много рядко пробиват в големите сделки. Ние от семейство Милхоланд сме свикнали да постигаме това, което искаме.

— И като го постигна, продължаваш ли да го искаш?

— Хм, разговорът нещо много задълба. Ами какво ще кажеш ти? И теб човек трудно може да те разбере.

— О-о-о!

— Как така едно явно интелигентно еврейско момче от Хайленд Парк решава да кара хеликоптери, хваща се да разследва случаите към прокуратурата и накрая става частен детектив? Не си те представям да се спотайваш в колата пред някой хотел и да чакаш с фотоапарат в ръце палавия съпруг.

— Всъщност, поработих като адвокат, обаче не ми хареса особено.

— Наистина ли?

— Веднага щом се върнах от Виетнам, започнах да следвам право в университета „Де Пол“. Много ми беше интересно, въпреки че компанията на всичките ония мамини синчета ми се струваше доста смехоторвна след морската пехота.

— И какво се случи?

— Нищо не се случи. Завърших четвърти по успех от випуска и постъпих на работа във „Виниш Кармайкъл“. Сигурно никога не си го чувала.

Признах си, че не съм.

— Намира се на Ла Сал стрийт. Ти къде си учила? В Харвард?

— В Чикагския университет.

— Е, както сигурно се досещаш, има доста адвокати, които не завършват нито Харвард, нито Университета на Мичиган, нито Чикагския. Та те си намират работа във фирмии от рода на „Виниш Кармайкъл“. Там се занимавахме предимно със застрахователни

искове. През първата година подготвях едно-единствено дело за телесни повреди. Някакъв влак беше дерайлирал и от цистерната изтекъл токсичен газ. Един цял квартал бил евакуиран в продължение на три дни. Заведени бяха над две хиляди отделни дела. Ние представлявахме химическата компания. Железопътната компания си имаше друг отбор.

— И на теб не ти хареса, така ли?

— Не само не ми хареса, а ми беше отвратително. Влакът се беше преобърнал насред едно гето, тия гнусни печалбари адвокатите насяскаха ищците и аз всеки ден отивах на работа, за да им слушам истериите. Падаха добри пари, но определено не си струваше.

— Защо не отиде в друга фирма?

— Точно така и направих. Хванах се при Арло Стандиш.

— Но това е огромен скок! — възкликах аз. Арло Стандиш бе най-известният адвокат по наказателни дела в Чикаго.

— Арло е кофти като човек, но е най-добрият. Ако някога ме спипат на местопрестъплението до лактите в кръв, първо на него ще се обадя. Та накратко, при Арло правих доста разследвания и постепенно усетих, че те ми доставят много повече удоволствие от юридическата страна на нещата. Поработих така още няколко години, после областният прокурор ми предложи място при него и аз реших, че е далеч по-достойно да натикваш лошите зад решетките, отколкото да ги измъкваш оттам.

— Е, не може всичките клиенти на Арло да са виновни!...

— Теоретически да, лично аз обаче не срещнах невинен.

— А защо си напуснал прокуратурата?

— Искаше ми се да се махна от политическите игри, които са завладели цялата администрация. Искаше ми се да съм си сам господар и да получавам толкова, колкото заслужавам, а не колкото е определила някаква си щатна таблица.

Елиът изгълта последното парче пиле, впери очи в хляба на дъното на чинията, но я избути настрана.

— Знаеш ли, беседата ни е много занимателна — подхвърли той, — но не ни помага да разберем как така Гретхен Азорини се е озовала мъртва в храсталациите на твоя любим щат.

— Смятам, че е била убита — отсякох аз, като оставих бирата си на масата, — и то от някой мръсен хитрец.

Елиът изви многозначително вежди и ми се усмихна предизвикателно.

— На какво базираш заключението си?

— Това е единственото обяснение на веществените доказателства. А и всичко е направено изключително елегантно. Само си помисли. Трябвало е убиецът единствено да реши, че Гретхен му пречи, останалото е било детска игра. Двамата са имали среща във вилата в Уисконсин — най-тайното скривалище на света, където човешки крак не стъпва, идеално място да се отървеш от диабетик на инсулин. Двамата сигурно са дошли поотделно и са се срещнали пред супермаркета. Там по всяка вероятност са се прехвърлили в неговата кола. Обзалагам се, че на задната седалка е имало торба с продукти. Пристигнали са, легнали са си, правили са секс и са заспали. По-точно Гретхен е заспала. През нощта убиецът се е измъкнал от леглото и е избърсал всички отпечатъци, които е оставил. На сутринта — още един път секс. После той ѝ е казал: „Меченце, защо не идеш да вземеш един душ? Аз ще ти пригответ закуската“. Като се е уверен, че си е била инсулина и се е пъхнала под душа, оставало му е само да грабне чантата ѝ и храната и да запали колата. По пътя се е отбил при джипа и е оставил ключовете в стартера, с надеждата че някой няма да устои на изкушението и ще го открадне, преди да е привлякъл вниманието. Всичко е толкова лесно... Когато тя умира, той ще бъде на стотици километри разстояние.

Изведнъж мисълта за мъжа, способен да се люби с момичето, което възнамерява да убие, ме разтърси от глава до пети и чак ми загорча в устата.

— За Гретхен обаче смъртта е била ужасна. Тя излиза от банята, облича се и слиза да закуси с мъжа, за когото иска да се ожени. Но долу няма никой. Започва да го търси, в началото на шега, мисли си, че е някакъв забавен номер. Уви, кухнята е празна. Съвършено празна. Тя си е сложила инжекцията и знае, че скоро трябва да хапне нещо. Отваря едно след друго всички шкафчета и чекмеджета... Втурва се за чантата, където винаги държи пакетче глюкоза за аварийни случаи. Чантата я няма. През цялото време Гретхен си повтаря, че трябва да има някакво безобидно обяснение. Той ще се върне всеки миг с пълен багажник дърва за камината или ще ѝ каже, че е скочил в колата да преследва някаква сърна... Постепенно обаче започва да изпада в

паника. Отлично знае какво ще последва. Знае с колко малко време разполага. Хуква по пътя, казва си — по-добре това, вместо да стои и да чака, сигурно ще го пресрещне с колата. Но той не се появява. Главата ѝ се замайва, вие ѝ се свят. Заваля се, губи равновесие, пада в храстите. И почват пристъпите...

Няколко секунди седяхме в мълчание, ужасени от едно и също видение.

— Естествено, за убиеца не всичко се развива според плана — продължих след малко със свито гърло. — Положително не е предполагал, че честните жители на Манеток няма да се полакомят за новата кола. Също така шерифът каза, че по една случайност бракониерите видели трупа. Убиецът вероятно е смятал, че ще минат месеци, а през това време снегът и животните ще подкрепят още по-силно версията за убийство с изнасилване. И най-важното — няма да може да се установи кога точно е настъпила смъртта. Но най-хитрото в целия план е, че дори и при провал, Гретхен е щяла да си мисли, че всичко е било някакво глупаво недоразумение.

— Има логика — обади се накрая Елиът. — Но кой е мъжът? Сигурна ли си, че е възможно Гретхен да не е казала на сестра ти кой е тайнственият любовник? Да не би тя просто да крие от теб?

— Не знам. Изобщо нямам представа. Сестра ми е пълна загадка. Тя по принцип си е с лабилна психика и все в депресия, но смъртта на Гретхен окончателно я извади от реални. А ние измислихме как е умряла Гретхен, но оттам нататък попадаме в задънена улица.

Изправих се мрачно и извадих от хладилника последните две бири.

— Когато се озовеш в задънена улица, започваш отначало — каза Елиът. — Да разгледаме отново „ченге сто и едно“.

— Какво?

— Средство, мотив и възможност за извършване на престъплението. Да предположим, че ти отгатна как е била убита Гретхен — това е средството. Възможността стеснява кръга от потенциални извършители до някой, който е знал графика за инсулина и на когото тя е имала достатъчно доверие, за да го покани чак в Уисконсин.

— Искаш да кажеш човека, с когото тя е спяла.

— Може би, но не задължително. Нека още не правим изводи. Набелязахме средството и възможността. Сега, какви са евентуалните мотиви?

— Как стана така, че аз ти плащам цяло състояние, а ти задаваш въпросите? — заядох се аз. — Сетих се как е била убита и мозъкът ми вече пуши.

— Окей — рече дружелюбно Елиът. — От опита си в прокуратурата знам, че мотивите за предумишлено убийство неминуемо се свеждат до три неща — пари,екс и наркотици. Говорим за убийствата, които изобщо имат мотив, не за пияниците дето се изпонатръшват с бухалките за бейзбол, защото единият казал, че неговият отбор бил по-добър. Но смяtam, че ако Гретхен е била убита, то престъплението е било обмислено и подгответо много внимателно, така че извършителят е имал сериозна причина.

— Като се изключи професията на таткото, не виждам основания да смятаме, че са замесени наркотици.

— Съгласен. Няма изстриeli, няма реални доказателства, че Гретхен се е друсала, така че да разгледаме варианта пари.

— Добре. Значи Гретхен има купища пари... Но не може да ги пипне, защото са в попечителски фондове. Притежавала е също и голям дял от капитала на „Азор“, който по днешните цени на борсата я превръща в богата млада госпожица. За момента съдбата на тези акции все още е неясна, но според мен, баща ѝ ще ги наследи, заедно с останалите пари. Проблемът с парите като мотив обаче е в това, че ще мине много дълго време, докато някой успее да се докопа до състоянието на Гретхен. Преди доктор Ярброу да издаде официален смъртен акт, дори не може да започне процедура по легализирането на завещанието. А след това ще са нужни месеци, докато наследството ѝ напусне папките в съда. Освен това единственият човек, за когото парите биха могли да бъдат мотив, е Джоуи, а аз не вярвам той да е убиецът.

— Защо пък не?

— Защото това убийство не е в негов стил. Ако е искал Гретхен да умре, щял е да я хлопне по главата или да я гръмне, без много да се церемонии.

— Разбирам, че много си харесваш елегантната версия — започна предпазливо Елиът, — но представи си, че Джоуи е

възстановил сексуалния си контакт с Гретхен. Да предположим, че през цялото време тя не е имала нищо против. Някой друг го е натопил и затова са накарали Стивън да ѝ стане настойник. Тя се е преместила да живее при чичо си, но е продължила да се среща тайно с баща си. Ти спомена, че Стивън сам подозирал нещо такова. Затова тя не е искала да каже и на сестра ти. Срамувала се е. Историята със загадъчния приятел може да е била не само начин да привлече Бет като съучастник, за да я прикрива в училище, но и някакво подсъзнателно оправдание пред самата себе си за връзката със собствения ѝ баща.

— Да, и аз си го мислех, а това също би обяснило и защо се е вдигнала чак до Уисконсин, дори подкрепя хипотезата, че са пътували с различни коли — продължих мисълта му. — Ако някой ги види заедно и Антъни Азорини научи, Джоуи има всички основания да се страхува за себе си.

— Ами историята, че щели да се женят?

— Щом си е измислила таен любовник, защо не и тайна сватба? Та значи всичко дотук се връзва. По едно време Джоуи отива при колата да вземе манджата, пейджърът звъни — неотложни наркотрафикантски проблеми. Той забравя и за закуска, и за всичко, мята се на колата и отпращва да търси телефон. Когато се връща във вилата, вече е твърде късно. Осъзнава какво е направил и се залавя да прикрива следите си.

— А чантата ѝ?

— Взима я заради ключовете от джипа.

— Ами отпечатъците?

— Може да не е пипал нищо. Пък и не е задължително да е прекарал кой знае колко време там.

— Не, не става — възразих разочаровано. — Защо ще вдига целия този шум със Стивън и ще обявява акциите за продажба? Защо просто не си трае?

— Сигурно си е помислил, че колкото по-усърдно тръби, че е невинен, толкова по-голяма е вероятността да му повярват.

— Не, все още не мога да си представя, че Гретхен би могла да има вземане-даване с Джоуи. Ричард Хумански — дясната ръка на Стивън, ми каза, че Гретхен би останала насаме с баща си, само ако ѝ е опрял пистолет в челото.

— И откога този Ричард Хумански е експерт по психическата нагласа на Гретхен?

— Често си говорели по телефона, от време на време дори я водел на вечеря, когато Стивън бил зает. Почти като брат и сестра.

— Звучи ми подходящ кандидат за ролята на гаджето. Млад, неженен, прекарвал е доста време с покойната...

— И ако Стивън научи, че неговият секретар спи с племенницата му, ще го убие. Не в буквния смисъл наистина, но ще се постарае Ричард до края на живота си да обръща хамбургери в „Макдоналдс“. Признавам, че на теория от Ричард става чудесно гадже за Гретхен и ако в един момент тя е пожелала да каже на Стивън, налице е и сериозен мотив. Честно казано обаче, когато след погребението се отбихме с него при родителите ми, се опитах да си ги представя двамата с Гретхен. Е, така и не успях.

— Бас държа, Кейт, че на тоя свят има сума неща, които ти не би могла да си представиш — засмя се Елиът. — Я си помисли за някое семейство, което познаваш от дете!

— Хм... Моите кръстници — Тъкър и Юнис Суийт.

— Хайде сега, представи си как правятекс.

Аз се намръщих.

— Колко деца имат?

— Четири.

— Толкова по въпроса.

— Но ако е бил Ричард, защо им е трябвало да ходят чак в Уисконсин? Биха могли да отскочат в неговия апартамент.

— Може би Стивън се отбива ненадейно у тях, за да му занесе неща от офиса. Може би са започнали да се срещат във вилата, откакто той е решил, че вероятно ще се наложи да я убие. Я ми кажи на каква стойност са акциите на Гретхен? — попита изведенъж Елиът, сякаш го бе сполетяла неочеквана мисъл.

— За шестнайсетия й рожден ден Стивън й подарил петдесет хиляди акции. Според сегашната котировка това прави над два miliona долара, цифрата може да стане и много по-голяма, ако Айкел увеличи цената.

— Два miliona долара са си един съвсем достоен мотив — замислено рече Елиът.

— За кого? Със сигурност не и за Джоуи. За наркотрафикантите това са джобни пари — заяви разпалено.

— В главата ми се върти Едгар Айкел — хладно отвърна той.

— О, стига, моля ти се!

— Абсолютно съм сериозен. Значи ти, Кейт, приемаш, че е възможно някой мръсник да фрасне бабата на улицата и да ѝ издърпа чантата, а ти се струва пресилено и невероятно един гаден тип като Айкел да види сметката на момичето, което би могло да му осигури контрола върху компания, възлизаща на стойност петстотин милиона?

— Не казвам, че Айкел не е гадина, но все пак всичко си има граници. Освен това тази версия се връзва единствено, ако той е бил любовникът, а ние нямаме такива доказателства.

— Ами ако Айкел я е следял, разбрал е, че спи с някакво селянче от Уисконсин и му е пъхнал няколко хилядарки, за да офейка с храната?...

— Ох, толкова ще съм щастлива, ако се окаже, че Айкел е лошият — въздъхнах уморено.

— Може би трябва да поразровим по-надълбоко за тайнствения приятел.

— Ще се наложи да разпитам отново сестра ми. Положително знае още нещичко.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Събудих се по-рано, отколкото бе нужно на тялото ми, но по-късно от планираното. Елиът си бе тръгнал някъде в малките часове, след като разпределихме дългия списък от задачи. Заспах с увереността, че лека-полека след някой и друг ден ще успеем да открием уликите, които ще ни отведат до убиеца на Гретхен. Уви, времето бе най-дефицитната стока в нашата игра.

Наплисках си лицето и се насилих да обуя анцуга и маратонките. Казват, че в Чикаго има два вида климат — зима и август. Е, не беше август. Ледените капки полепваха по мен, разтопяваха се и се стичаха като смразяваща пот. Хубавото беше, че за първи път онези части от тялото ми, които влязоха в стълкновение с Вито, не напомняха за себе си с всяко движение.

Излязох на алеята за велосипедисти покрай езерото и поех към Маккормак Плейс на шест километра и половина. Тичах по навик, а и за да отпъдя ужасяващите версии за смъртта на Гретхен, които бистрихме с Елиът снощи. Имах чувството, че съм попаднала сред някакъв хаос. Елиът успя да ме убеди, че на този свят всичко може да се случи, че това е злокобно място, с още по-злокобни тайни, където нормалното държание и учтивостта са само умело прикритие за сребролюбието и злобата, които са истинската същност на нещата; място, в което властва фалшът.

Когато се върнах вкъщи, от прага ме посрещна аромат на свеж босилек и хрупкаво тесто. Заварих Клодия в кухнята, тъкмо отваряше кутията с огромна пица от „Едуардос“. Беше със спанак и салам — любимата ми.

— Закуска за шампиони! — възкликах ентузиазирано.

— Една от санитарките работи като чистачка в „Едуардос“. Доколкото разбирам, ще делим, така ли?

Отворих шкафа и взех две чинии, които минаваха за мити. Клодия разряза парчетата и ги сервира, а аз бръкнах в дъното на хладилника за две диетични коли.

— Как е в болницата? — попита.

— Нищо особено, ако не броим един застрелян с арбалет.

— М-м-м... Хитро.

— Честно казано, беше зоологическа градина. Имам чувството, че цялата болница се беше изсипала да позяпа сеира.

— И оправи ли се?

— Кой?

— Оня с арбалета — поясних аз и за пореден път си зададох въпроса дали наистина се иска чак толкова акъл, за да станеш доктор.

— А, той ли? — отговори Клодия с пълна уста. — Той умря.

— И щом е умрял, какво пък е имало за гледане?... Мислех, че вие се вълнувате, само когато нещастникът, попаднал в ръцете ви, вземе че оживее.

— Май не умря веднага. Но това е изключително рядко срещан случай. Нашето интензивно отделение е от най-добрите в страната. За един уикенд през нас минават повече ранени, отколкото за цяла седмица на бойното поле. И представи си за първи път пристига престрелян с арбалет. Мислят да го впишат в архивите на интензивното отделение.

— Ама че налудничав свят! — заключих аз и вдигнах във въздуха кутията с кола.

— Да пием за това! — рече Клодия и си чукнахме кутиите.

Телефонът иззвъня. Аз вдигнах. Беше Черил.

— Кейт, идвай веднага!

— Чакай да отгатна. Гутман ще ражда!

— Не, сериозно, Кейт! Помниш ли онзи факс?

— Естествено. Казвай!

— Разбрах на кого е.

— И на кого е?

— На Едгар Айкел.

Счупих всички рекорди за време по завоите на Лейк Шор Драйв. Лъкатушех на зигзаг между колите, облегната върху клаксона. Когато влетях в офиса, заварих Черил да ме чака пребледняла в кабинета ми.

— Кажи как точно разбра — произнесох с неестествено спокойния си глас — признак, че съм изпаднала в паника.

— Днес дойдох много рано да помогна на Боби с един материал за Джим Ханифин. Снощи имаше среща с ново гадже и й казах да си ходи, а пък на сутринта заедно ще го натракаме на компютъра; на Ханифин ще му е все едно, стига да е на бюрото му, като пристигне. Та вече бях въвела моята част и чаках Боби да свърши нейната, за да обединим файловете и да ги пуснем да се печатат. Тогава ми хрумна да пробвам отново с факса и се обадих на производителите на нашия апарат. Обяснихах ми, че е възможно машината да се програмира така, че да не дава информация за фирмата. Затова реших, че щом няма да получа отговора по електронен път, ще трябва да го изтръгна от някой жив човек. Направих фалшива заглавна страница от бланка на „Азор“. Писах, че изпращам седем страници и за обратна връзка сложих твоя номер, но не през централата, а на директната линия. Измъкнах няколко стари документа от папката на „Азор“ и пуснах три страници. После седнах на твоето бюро и зачаках. След десет минути телефонът звънна. Беше никаква секретарка, представи ми се и каза, че от факса липсват четири страници. Аз започнах да ѝ хленча каква шефка имам, как ме кара да ѝ работя денонощно и по три пъти на ден да ѝ нося ядене. Забаламосах я, а тя ми се оплака, че била нова, но нейният шеф също бил голямо говедо, та вече мислела да напуска. И тогава ми каза името: Едгар Айкл.

— Сигурна ли си.

— Няколко пъти ми го повтори.

Аз мълчах.

— Този факт май не те ощастливи — обади се след известно време Черил.

— Чудесно си се справила.

— Да ти донеса ли кафе? Или може би нещо по-силно. Струва ми се, че имаш нужда.

Погледнах си часовника.

— Само кафе. После искам да откриеш Гутман и да му предадеш, че трябва да го видя веднага. А сега вземи това. — Извадих от портфейла си картата от „Нойман Маркъс“ и ѝ я подадох. — Като свършиш, бягай да пазаруваш.

— Кейт, значи не е било шега!

— Естествено, че не.

Черил взе картата и внимателно я сложи в дланта си, като че ли можеше да гръмне или още по-лошо, да се окаже заразна.

— Какво да си купя?

— Каквото желаеш. Всъщност, мисля си, че няма да е зле да им видиш сметката на кожите. Харесай си нещо и си го купи.

— Кейт, много ти благодаря... — заекна тя.

— Заслужи си го, Черил.

Тя изчезна, като се сдържаше да не затича.

Приятно е да си щедър. Приятно е да можеш да си го позволиш.

След минута тя се върна с кафето и ми съобщи, че Гутман е в „Азор“ на заседание със Стивън, Брайън Гулд и няколко от директорите.

Обадих се на Ричард Хумански и му казах, че до половин час ще съм там и имам нещо много спешно за Гутман и Стивън. След това изпратих един от куриерите да ми купи дрехи.

Трийсет минути по-късно седях в таксито, облечена в небесносин костюм — шит като за монахиня в офис, както се изразяваше майка ми за моите дрехи, макар че обичайната ми делова униформа изобщо не бе чак толкова скована. Днес обаче реших, че точно такъв мрачен, лишен отексапил тоалет подхожда на лошата новина, която се канех да съобщя.

Реакцията на шефа бе светкавична и безмилостна. Помолих Ричард да го измъкне от кабинета на Стивън и ние се свихме до копирната машина в един ъгъл да поговорим. Подредих документите от пликовете на Гретхен върху още топлия капак, но Гутман разби на пух и прах набързо скальпената ми версия с довода, че предположенията ми са погрешни, фактите — само някакви си догадки, а поведението — абсолютно непростимо.

С цялото спокойствие, на което съм способна, аз му изложих тезата си, все едно че се намирах пред най-враждебните съдебни заседатели. След като си направи удоволствието да обори всичките ми аргументи, да ги ръчка и чепка отвсякъде, Гутман стисна рамото ми и заяви:

— Хайде, отиваме да кажем на момчетата.

„Момчетата“ бяха Стивън, Брайън Гулд, още някакъв сухар от Първа Нюйоркска банка с риза по поръчка, Тъкър Суйт и Дик Портър — беловлас пионер в индустрията и най-новия член на управителния съвет. Те се бяха разположили небрежно из просторния кабинет, като отпред, до голяма бяла дъска стоеше Брайън Гулд с маркер в ръка.

— Съжалявам, че те прекъсвам, Брайън. Надявам се, че всички познавате моята сътрудничка, Катарин Милхоланд — обяви Гутман.

Стивън ни изгледа в почуда. От нощта след погребението не се бяхме срещали. Видът му бе ужасен.

— Кейт е открила някаква информация, която бих искал да споделим с вас. Излишно е да ви напомням, че нищо от това, което обсъждаме сега, не трябва да напуска тази стая.

Не се впуснах в подробности как точно съм стигнала до изводите си. Само представих твърдението, че някой е предавал поверителна информация от „АЗОР“ на Едгар Айкл и показах копията от документите, открити под матраците на Гретхен. Лицата насреща ми осезаемо посърнаха.

— Някакви предположения кой е бил изпращачът? — опита Дик Портър.

— Екипът ни от частни детективи работи по този въпрос — отговорих самонадеяно аз и си помислих за припряното съобщение, което оставил на Елиът. — Сигурна съм, че до утре по това време ще разполагаме с по-категорична информация — Увереността ми учуди и самата мен.

— Значи няма гаранция, че само това е стигнало до Айкл? — попита Гулд, като размаха тънката папка с копията.

— Не — рече Гутман, стана и пое нещата в свои ръце, — също така няма доказателство и че тези документи изобщо са изпратени. Би могло да има някакво съвсем безобидно обяснение. Съществува вероятност всичко да е било осуетено. Няма как да разберем, освен ако не питаме Айкл. От друга страна... — Гутман мълкна театрално. — Смяtam, че ще бъде глупаво да си затворим очите пред факта, че в нашия лагер има предател.

В продължение на два часа те разнищваха проблема, изпратиха да им донесат обяд и напитки и продължиха да обсъждат абсолютно

всеки вариант — от съд за Айкел до изпращане на подвеждаща информация по факса. Никой не ми каза да си тръгвам, така че аз си стоях и слушах. Досега не бях виждала Брайън Гулд в действие и се възползвах от шанса да се полюбувам на мълниеносната му мисъл и инстинкта на пантера. Сърцето ми обаче тръпнеше за Стивън. Той изглеждаше сякаш някой е изтъръгнал земята под краката му. Хрумна ми дали не си мисли, че този някой съм аз.

След като съвещанието свърши, аз поизостанах, докато всички се разотидат. Пъrvите думи на Стивън бяха къде съм открила документите.

— У Гретхен — произнесох шепнешком в желанието си да смекча лошата новина.

— За какво са й били?

— Като разбера, ще ти кажа.

Той взе ръцете ми в своите и се взря в очите ми.

— Моля те побързай, Кейт! Не знам още колко мога да издържа.

Отбих се в стаята на Ричард Хумански, за да се обадя по телефона. Набрах номера на родителите ми и се наежих за разговор с майка ми, но чух гласа на госпожа Мейсън.

— От няколко дни са извън града — рече тя. — Госпожа Милхоланд каза, че сестра ти трябва да се махне за малко оттук, затова решиха да посетят госпожа Прескот.

— Баба ми! В Палм Бийч?... — Погледнах към Ричард. Чудно какво ли си мислеше.

— Да, госпожице Кейт. Един приятел на баща ти ги закара със самолет. Довечера се връщат.

— В колко часа?

— Майка ти се обади сутринта и заръча вечерята да е готова за седем.

— Седем? Я сложи един прибор и за мен.

— Ама ти сигурна ли си? — усъмни се готвачката. — Знаеш как майка ти мрази изненадите.

Уверих я, че съм сигурна, затворих и станах да си вървя. За моя изненада на прага стоеше Тъкър Суйт; мислех, че си е тръгнал. Престори се, че замахва да ме удари с юмрук в корема, а леко ме щипна по брадичката. Правеше този номер, откак го помня.

— Да ти кажа, Кейт, понякога ми е трудно да си представя, че ти си онова ревяще същество, което не ни остави да чуем и една дума от кръщенето.

— Оттогава не съм си затворила устата.

— Такава ти е работата. Ужасна работа.

Кимнах. Нямах какво да отговоря.

— Чух те, че довечера ще ходиш при родителите си. Мога ли да те закарам?

— Ще ми се да съм с моята кола.

— В такъв случай предай им много поздрави. И не се тревожи толкова. Всичко ще се оправи.

Докато се движех на север към Лейк Форест, бях изпълнена с някакво необяснимо смътно предчувствие. Имаш усещането, че стоя в тъмното и чакам някой да светне лампата, но това, което ще се разкрие пред очите ми, ще бъде отвратително.

Задният вход бе задъръстен от куфари и Рокет изтопурка на слалом за своя ревматичен, но повече от любвеобилен поздрав. Госпожа Мейсън се суетеше в последни приготовления на вечерята, а Гладис и Джуъл — две от камериерките, чакаха да дойде време за сервиране и внимаваха да не ѝ се пречкат в краката.

— Добър вечер, госпожице Кейт — произнесоха и двете в хор.

— Ох, как хубаво мирише! Какво ще ядем?

Втурнах се към огромната печка с осем котлона, за да надникна, а госпожа Мейсън се направи, че ме удря през пръстите с дървената лъжица.

— Да не си ми пипнала гозбата! — смъмри ме тя.

— Твоята гозба? Това е моята вечеря — подразних я на шега.

— Докато е в моята кухня, си е моята гозба — отсече с вечната си желязна логика. — Но само за да ме оставиш спокойно да си изкарвам хляба, ще ти кажа, че е телешки котлети с гъден сос, диворасъл ориз и аспержи от градината на госпожа Прескот, специално донесени чак от Флорида.

— Майка ми изпадна ли в ярост като ѝ каза, че идвам за вечеря?

— Ще изпадне и още как, ако Раул не дойде незабавно да качи тия куфари в стаята ѝ. Гладис, намери го и му кажи на секундата да си

домъкva мързеливия кафяв задник.

Напуснах вдъхващата спокойствие атмосфера на добродушни закачки и тръгнах по дългия тесен коридор със стъклени шкафчета и долапи за провизии, водещ към трапезарията. Масата беше ослепителна с колосаната бяла покривка и изобилието от костен порцелан. В средата имаше украса от орхидеи. Чух отривистите стъпки на майка ми по мрамора в централното фойе.

— Майко?

— Къде си, Кейт?

— Ето ме.

Застанах до нея под витата стълба, близо до мястото, където Стивън удари Едгар Айкел. Майка ми критично изучаваше отражението си в позлатеното огледало. Видях и себе си зад нея и веднага долових разочарованието ѝ от сравнението. Приликата беше безспорна, но аз нямах бижута, грим, все още бях с монашеския син костюм, който Лайън ми бе избрал от „Братя Брукс“, а косата си не бях пипала, откак я зашипах с фибите сутринта в таксито на път за „Азор“. В замяна на това майка ми току-що бе приключила със своята фризура и в момента отново я доизкусуряваше.

— Знаеш, че имаме официален вход за посетители — отбеляза сухо тя. — Изпратих Раул да запали външното осветление, а той ми каза, че вече си влязла през задната врата. — Тя мълкна, за да си сложи още червило.

През целия си живот не бях видяла майка ми да изглежда по друг начин, освен безупречно. Дори и в нощта, когато завариха брат ми обесен в гаража, косата ѝ не се разроши.

Красотата, учеше ме тя в задушевните моменти на ранното ми детство, е точно толкова въпрос на добри навици и усърдни грижи, колкото и на природна даденост.

Така и не намерих основание да не ѝ повярвам. Просто никога не се почувствах достатъчно мотивирана, за да последвам съвета ѝ.

— Здрави, тиквичке! — обади се баща ми от стълбите. Червендалестото му лице вече бе грейнало от джина в ръката му. — Много приятна изненада...

— Чакаме дъщеря ти, както обикновено — отсече майка ми и погледна нервно към горния етаж. — Едуард, моля ти се, иди в

библиотеката и ѝ се обади. Кажи ѝ, че всички стоим и я чакаме, за да отидем на вечеря.

— И аз ще дойда, татко — обадих се аз и тръгнах след него, тъй като не желаех да оставам насаме с майка ми.

Налях си скоч с лед от количката с напитки, а баща ми се обади в детската стая.

— Слиза — рече той след като затвори слушалката. — Да знаеш, тиквичке, сестра ти никак не е добре покрай всичко това с Гретхен. И пътуването до Палм Бийч не помогна. Добре че се сети да дойдеш. Бет има нужда да е със семейството си.

Вечерята бе мъчително изпитание. Татко се бе подредил още преди първата чаша вино. Майка ми — великолепната домакиня, която се слави с умението си да развлече гостите с всевъзможни весели историйки, явно смяташе, че собствените ѝ дъщери не заслужават подобно усилие. По време на трите блюда тя изнесе бодра, но излишно многословна реч за онези от съученичките ми, които насконо бяха родили, бяха се развели или бяха подложили телата си на липосукция. Бет унищожи всичко пред себе си без да обели дума, като намусено наблюдаваше сцената през кичур спълстена коса.

— Казах на госпожа Мейсън, че тази вечер няма да има нужда от десерт — обяви майка ми и я стрелна с недвусмислен поглед.

— Качвам се горе — съобщи Бет, пусна салфетката си на масата и буквально излетя навън.

— С баща ти ще пийнем бренди в библиотеката — продължи майка ми към мен. — Надявам се Раул най-после да се е справил с камината. Вече и най-елементарните неща не му се удават. Дори и пещерняците са успявали да си накладат огън... Можеш да се присъединиш към нас, ако желаеш, но предполагам, че нямаш търпение да се върнеш в офиса.

— Мислех да постоя малко при Бет.

— Много добре, но няма да споменаваш нито дума за Гретхен Азорини. Доктор Уейнгарт ще провежда терапия. В никакъв случай не трябва да се разстройва. Ясна ли съм?

— По-ясна не би могла да бъдеш — заявих най-откровено.

Почуках леко на вратата на Бет.

— Кой е? — чу се отвътре напрегнат глас.

— Аз съм. Кейт.

Сестра ми ме пусна да вляза и веднага затвори след мен. В кристален пепелник до леглото ѝ димеше цигара с хашиш.

— Бет, ти си луда! Как можеш да пушиш такива неща тук! — възкликах аз.

— Постоянно го правя. Страхотно е. Братът на Раул ги носи от Гватемала. Искаш ли да си дръпнеш?

— Не, благодаря ти. Трябва да се връщам в града. Как беше Палм Бийч?

— Адски вълнуващо. Като да гледаш риби да се чукат.

Запитах се дали речникът ѝ постига желания ефект върху доктор Уейнгарт, или може би за него има друга, по-войнствена тактика.

— Какво правихте?

— Родителите играха голф, а аз стоях вкъщи и съзерцавах как баба Прескот реди пасианси и се налива, докато изпадне в несвяст. Вечер те ходеха на гости на семейство Ван Хутен, а аз се шибах с шофьора.

— И биваше ли го? — обърнах го на шега аз.

— Нали знаеш — подхвърли безизразно тя, — направиш ли го с черен, няма връщане назад.

Настъпи мълчание. Не знаех какво да кажа. Накрая реших да пробвам с директния подход.

— Бет, имам нужда от помощта ти.

— За какво? — попита тя с тих, сподавен глас.

— Мисля, че има голяма вероятност Гретхен да е била убита от човек, когото е познавала.

Очите на сестра ми се разшириха.

— Никой неин познат няма да я изнасили и удушчи — рече тя.

— Срещнах се с доктора, който е извършил аутопсията. Според него се е случило нещо друго. Гретхен взимала ли е кокаин?

— Гретхен? Никога! Тя не се докосваше до наркотици. Казваше, че инсулинът ѝ стига.

— Докторът обясни, че в известен смисъл именно инсулинът я е убил.

— По никакъв начин не би могла да сгреши с дозата. Винаги ужасно внимаваше.

— Да, разбрах. Но той смята, че Гретхен си е сложила обичайната доза, обаче не е успяла да намери нищо за ядене. Починала е от хипогликемия.

— Нищо не разбирам.

— Тя е отишла във вилата на баща си в Уисконсин, за да се срещне с някакъв мъж. Той я е изиграл. Гретхен е влязла да се къпе и си е била инсулина. Само че като излязла, него вече го е нямало. Също и храната. И колата. Оставил я е да умре.

— О, не! — Отново сподавеният шепот.

— Бет, ти трябва да ми помогнеш да открия кой е той. Не можем да позволим да му се размине безнаказано.

— Не, не го вярвам! — Гласът ѝ се извиси като пара в кипящ чайник. — Не, не! Не вярвам! Не е възможно!

— Бет, трябва да ми кажеш всичко каквото знаеш!

— Майко! Майко! — разкрещя се истерично тя.

Майка ми нахлу в стаята с маршова стъпка и ме изгледа смразяващо.

— На секундата напусни къщата! — проциди през зъби. — Забранявам ти да идваш тук и да разстройваш сестра си.

— Майко, ти само влошаваш нещата. Ако не съм аз, ще бъде полицията.

— Как смееш да ме плашиш, че ще докараш полиция в тази къща! Махай се!

Махнах се. Реших, че ще пробвам отново малко по-късно. Родителското чувство на майка ми не е по-дълго от това на комарите. През нощта има достатъчно време за още един опит.

— Оставям ви двеките — казах аз и се измъкнах през най-близката врата.

Озовах се в банята на Бет. На умивалника видях шише валиум, предписано от доктор Уейнгарт и го пуснах в джоба си. Бързо пресякох тъмната стая за гости и поех към задното стълбище. Хрумна ми да изведа Рокет на разходка, докато майка ми се оттегли в спалнята си. Приспивателните бяха в джоба ми, така че бе все едно колко дълго ще се наложи да чакам. После ще се промъкна отново при Бет и ще опитам по друг начин.

Почти бях слязла до долу, когато ме осени нова идея. Спрях и се озърнах, след това бавно се върнах обратно в празната стая за гости —

стаята точно до тази на Бет, стаята, в която спеше Гретхен при честите си посещения тук и където е прекарала нощта преди да замине за срещата с убиеца си.

През банята се чуваше хлипането на Бет и равният глас на майка ми, която я успокояваше неумело и неособено убедително. Предпазливо затворих вратата след себе си, но не посмях да светна лампата, за да не ме усети, че все още не съм си тръгнала.

Осветлението в гардероба хвърляше меки отблъсъци из стаята и напълно ми стигаше. Клекнах и пъхнах ръка под матрака. Обходих го целия, докато в един момент пръстите ми усетиха нещо твърдо. Издърпах го бавно. Поредният голям бежов плик.

Занесох го в гардероба и там, сред висящите в найлони летни рокли на майка ми, го отворих. Първото, което изпадна, бе декемврийският брой на списание „Булка“ — дебел колкото телефонен указател на малък град. Имаше още един плик — документи на „Азор“. Сред тях бяха текущите балансови отчети и банкови извлечения, предвиждания за паричния поток, извадка от материала, който лично бях подготвила за Стивън с процедури срещу изкупуването, последната справка с подробни финансови разбивки за изследователския проект по създаването на изкуствена кръв. Всичките бяха фотокопия, но имаше и една тънка папка, от която дъхът ми секна и тялото ми се разтърси като от електрически ток. Диагонално върху заглавната страница, с почерк, който познавах, но в момента не можех да се сетя откъде точно, бе написано:

Едгар,

Надявам се това да ти помогне да определиш реалистичен таван за окончателната цена в офертата. Дик Портър ще бъде в чужбина до втори декември, което идеално се връзва с намерението ти на трийсети да обявиш изкупуването.

Нямаше подпись.

Натъпках всичко обратно в плика, притиснах го към гърдите си и хукнах отново по задните стълби. Пресякох коридора с шкафовете за провизии, после кухнята и нахълтах при Рокет. Грабнах някакво палто

от закачалката зад вратата, навлякох го, сгънах плика на две и го пъхнах в големия външен джоб. Рокет пристигна и задуши въздуха около мен, предвкусвайки разходката.

— Хайде, старче — подканих го аз и му отворих.

Гмурнах се в мрака, а мислите ми запрепускаха като бесни. В джоба имах неопровержимото доказателство, че някой е предавал на Едгар Айкл поверителна и изключително важна информация за „Азор“ и че Гретхен е била в течение. Според „ченге сто и едно“ този факт означаваше мотив. Сърцето ми щеше да изхвръкне от гърдите. Трябаше да се свържа с Гутман. Трябва да го обсъдя с Елиът. Но първо трябаше да опитам още веднъж с Бет. Вече бях съвсем уверена, че знае повече, отколкото казва.

Рокет пое към гърба на къщата и закуцука пред мен по дървените стъпала към плажа. Имаше пълнолуние и светлината стигаше точно колкото да виждаме къде вървим. Грохотът на вълните ми подейства успокоително. В мразовития въздух се рееха чайки. Градът проблясваше в далечината като диамантена огърлица.

Така и не чух приближаващите се стъпки.

Първият удар бе насочен към главата ми, но ме улучи в ключицата. Беше нещо тежко, завъртяно със замах. Усетих как костта изхруща и се свлякох на колене. Видях черната сянка да се надига за втори удар. Помъчих се да се изправя, за да хукна, но мъжът ме сграбчи за косата. Ритнах го с все сила в коленете и се опитах да докопам лицето му, но ноктите ми потънаха във вълнена маска за ски. Вкопчих се в нея, промуших пръсти в дупките за очите и започнах да дерам. Той ме стисна за гърлото. Понечих да извикам, но излезе само жалко, задавено гъргорене.

Опитах се да махна ръцете му, но не успях. Захапах го яростно, но щом почувствах вкуса на кръвта, се изненадах от собственото си ожесточение. Болката обаче го разсея само за миг. Нападателят ми бе висок горе-долу колкото мен, но по-силен и по-тежък. Спомних си думите на доктор Ярброу, че изнасилвачите обикновено удушават жертвите си. В моето обезумяло от ужас съзнание се прокрадна въпросът дали ще ме изнасили, или това става след умъртвяването.

— Не! — възпротиви се един глас в мен. — Не! Не!

Пред очите ми затанцуваха цветни петна, но съумях да ударя мъжа с глава под брадата. Зъбите му изтракаха едни в други, той

изпъшка. Протегнах ръце към слабините му, но якето му беше прекалено дебело. Пусна ми шията, за да се отскубне от мен, а аз отново впих зъбите си в ръката му.

Той пак изохка и аз се извъртях, за да се откопча и да побягна, но мъжът отново сключи пръсти около врата ми и стисна. Усетих как силите напускат тялото ми. Заповядах на краката си да ритат, но те само се размахаха немощно. В далечината дочух нещо подобно на кучешки лай, сякаш идеше от нечий чужд сън. Мек плащ от тъмнина се спусна отгоре ми и плътно ме обви.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Допълзях в съзнание с оловни крайници и някаква непоносима тежест в гърдите. Дишането бе трудна работа. Въздухът категорично отказваше да влиза и излиза. Гърлото ми беше като драно от котки. Намирах се в болезнено осветена стая. Носех се неприятна миризма, която ми беше съвсем позната, но не можех да я назова. Нямах сили да помръдна. Някъде наблизо се чуваха тихи стенания, искаше ми се да секнат незабавно. От тях ме болеше главата.

— Бързо, извикайте доктор Полард — екна някакъв невидим глас. После отново пропаднах там, откъде бях изпълзяла.

Следващия път вече знаех, че съм в болница. Отблъскващата миризма бе онази комбинация от лекарства и дезинфектанти, която намразих, докато се грижех за Ръсел. Знаех, че щорите са спуснати и че непоносимо ярката светлина всъщност иде от бледото зимно слънце, процеждащо се през тях. Знаех и че воплите идат от самата мен.

Устните ми бяха напукани и набънали. Устата ми бе толкова пресъхнала, сякаш някой я беше залепил. Лявата ми ръка бе в нещо като шина, но по-модерно, а от дясната стърчаха тръбички за система. Всичко ме болеше, но не можех да установя източника на болката. Дишането бе истински ад.

Нямах представа какво се е случило с мен.

До здравата ми ръка, на някакъв кабел висеше нещо, наподобяващо устройство за дистанционно управление. Натиснах всички копчета. Телевизорът в ъгъла присветна, горната част на леглото се надигна и само десет секунди след това пристигна сестрата.

— Госпожице Милхоланд, добре дошла в съзнание — изчурулика тя, докосна още едно копче над главата ми и каза на отсрешната страна: — Извикайте доктор Полард и му предайте, че госпожица Милхоланд дойде в съзнание. — После се наведе над мен. — Искате ли вода?

Кимнах. Тя вдигна зелената кана до леглото ми и отля от нея в никаква чаша с капаче, от което стърчеше сламка. Студената течност буквально разкъса гърлото ми. Задавих се и от устата ми се разхвърчаха пръски. По брадата ми потече струйка. Понечих да я избърша със свободната ръка, но системата ми попречи.

— Само лежете неподвижно — заръча грижовно сестрата. Беше на средна възраст с облак ситно накъдрена, странна на цят коса и приятно лице.

— Какво се е случило? — изграчи аз. — Защо съм тук?

— Пострадали сте.

— Как? — Гласът ми бе едва доловим шепот. Всяка дума сякаш ме изгаряше.

— Най-добре ще е първо да се посъвземете. Дълго време прекарахте в безсъзнание. След малко ще дойде доктор Полард и ще отговори на въпросите ви.

— Кога? — простира гласът ми.

— О, всеки момент.

— Кога съм изпаднала в безсъзнание? — Неизвестно защо, говорът ми се удаваше все по-трудно.

— Секунда да помисля... Приехме ви в сряда вечер. Днес е неделя, значи това прави...

— Неделя! — извиках с дрезгав шепот и понечих да се изправя, обзета от никакъв неясен ужас. — Не може да е неделя!

— Все още сте твърде слаба, за да сядате — строго заяви сестрата с приятното лице, хвана здравото ми рамо и с учудваща сръчност ме притисна отново към леглото.

Опитах се да възразя, но тя ме държеше прекалено силно.

— Ако продължавате да се вълнувате, ще се наложи да ви дадем успокоително.

Исках да ѝ кажа да не ме упояват, да обещая, че ще бъда послушна и няма да се опитвам да сядам, от устните ми обаче излезе само жалостив стон:

— Моля ви!...

Малко по-късно се появи мъж с бяла коса, очила без рамки и с писалка „Мон Блан“ в джобчето на колосаната престилка. Това бе, както по-късно научих, лекарят на майка ми, не друг, а самият Лорънс Полард Трети.

— Радвам се да ви видя отново в съзнание — каза той и вместо в мен, погледна в картона ми. — Трябва да призная, че бяхме почнали да се притесняваме за вас.

— Какво се е случило?

— А вие какво мислите, че се е случило?

— Не знам.

— Не си ли спомняте?

Напънах се. Вместо непреодолимото усещане за настъпваща агония, вече постепенно различавах отделни огнища на болката — рамото, ръката, ребрата, гърлото, преди всичко гърлото.

— Вечерях с родителите си.

— Кога беше това?

— Мога да се закълна, че бе снощи.

— А какъв ден беше?

— Сряда.

— Вече знаете, че днес е неделя. Сигурна ли сте, че последното, което помните, е вечерята при родителите ви?

Напрегнах мозъка си. Зави ми се свят.

— Няма нищо. — Той ме потупа успокоително по ръката. — Загубата на паметта не е нещо необичайно при подобни травматични наранявания.

— Какво се е случило? — попитах с нарастващо раздразнение. Говоренето ми причиняваше болка, а започвах да се изнервям от тия идиотски лаконизми.

— Получили сте няколко тежки контузии, но все още не е ясно как. Очаквахме вие да ни кажете. Имате фрактура на ключицата, на китката, четири счупени ребра, изкълчване на глезена, трахеята ви беше сериозно засегната. В интензивното ви бе направена трахеотомия, за да се възстанови дишането. По-късно ви бе поставена полиуретанова тръба, докато зарасне трахеята. Затова ви е толкова трудно да говорите. Получили сте мозъчно сътресение, също и няколко натъртвания и охлувания. Имате и много дълга разкъсна рана от лявата страна на лицето, за която бяха нужни двайсет и девет шева. Като ви докараха, бяхте страховита гледка. Но вие сте голяма късметлийка.

Чудна работа, изобщо не се чувствах късметлийка.

Следобедът ми бе много натоварен, особено за човек в моето трагично състояние. Първо ме прегледа ортопедът, след това интернистът. Неврологът отсъди, че краткотрайната ми амнезия е нещо нормално.

— Не се напрягайте да си спомните. То ще дойде от само себе си — успокой ме той.

Полазиха ме тръпки. Не бях чак толкова сигурна, че искам да си спомням.

Специалистът по гръден хирургия, който бе поставил тръбата в трахеята ми, дойде да се полюбува на майсторътка си. Като я извади, говоренето и пиенето станаха още по-мъчителни. За храна и дума не можеше да става. Постепенно започнах да отпъждам с ругатни сестрите, които се надпреварваха да ми предлагат близалки.

Посетиха ме и от полицията.

Този детектив нямаше нищо общо с любезнния си колега, който ме покани на разговор в деня след като Стивън удари Едгар Айкл. Беше с навъсено лице, костюм от полиестер и войнишка прическа. Името му бе Джеймс Улф и макар да не го каза направо, от първия миг стана ясно, че изобщо не му пушка кои са родителите ми и колко пари имат.

Съсредоточих се и се постарах да отговоря на всичките му въпроси. Работата бе там, че в края на едночасовия ни разговор, когато сестрата дойде да ни прекъсне, аз бях научила много повече, отколкото той.

Освен информацията, получих и изумително главоболие.

Според детектив Улф, малко след вечерята съм слязла да се поразходя по брега на езерото с кучето ни Рокет. Там ми се е нахвърлил все още неидентифициран нападател. Към девет и двайсет персоналът в кухнята дочул кучешки лай. Изненадали се, че Рокет е сам и се разтревожили от настойчивостта му. Най-накрая градинарят бил изпратен да прегледа района с фенерче. Рокет го завел до мястото, където съм лежала в безсъзнание сред локва кръв.

Доживяхме и Раул да си заслужи парите, казах си наум.

Обясних на полицая, че е малко вероятно да съм носела чанта или портмоне. Заявих, че нямам никакви предположения кой би могъл да ме нападне и по каква причина. Не са ме преследвали непознати.

Нямам извратени любовници. Не се сещам някой да ми има зъб. Досега никой не ме е нападал, изнудвал или заплашвал. Аз съм трудолюбив и много зает адвокат по фирмено право. Уверих го, че инцидентът не би могъл да има нищо общо с работата ми.

После детектив Улф ме попита дали съм съгласна през следващите двайсет и четири часа пред вратата на стаята ми да пази полицай. Отговорих, че приемам.

По-късно попитах сестрата имам ли право на посещения и телефонни разговори.

— Само от семейството — отговори тя.

Никой от семейството не бе идвал, нито се бе обаждал.

Състоянието ми все още беше критично.

На сутринта се събудих и заварих Елиът Ейбълман да спи дълбоко на стола до леглото ми. Действието на болкоуспокоителното ми бе секнало изведнъж и се чувствах като пихтия от живи рани. Размърдах се с надеждата да си намеря по-удобно място и Елиът отвори очи.

— Добро утро, красавице — възклика той и се усмихна бодро, мигновено пропъдил съня.

— Добро утро — отвърнах с дрезгавия грек, в който се бе превърнал гласът ми.

— Звучиш ми ужасно.

Аз кимнах, после прошепнах:

— Как мина през полицая?

— Казах му, че съм ти брат. Едно не ми е ясно, Кейт, ти уж си свистно момиче, пък доста често ядеш бой...

Отново кимнах.

— Изкара ми акъла.

— Съжалявам.

— Представи си, един от моите сътрудници открил къде е прекарал Джоуи нощта преди убийството на дъщеря си.

— Къде?

— Оказа се, че Джоуи си имал приятелка.

— И защо не ни се похвали?

— Защото тя е на тринайсет години.

— Уф!...

— Казва се Шона. Твърди, че били заедно от единайсет вечерта до пет и половина сутринта в неделната срещу понеделника. Според майка ѝ, тя си е била в леглото цялата нощ. Шона обаче обяснила, че изчаква майка си да заспи и се измъква през прозореца. Джоуи стои на ъгъла с колата. Искаш ли да чуеш как са се запознали? Това е най-веселото.

Кимнах утвърдително.

— Точно преди тринайсет години Джоуи ходел с майката на Шона.

Поседяхме няколко секунди в размисъл за Джоуи Азорини — краля на разврата.

— Уви, не ни върши работа.

— Така си е — съгласи се Елиът. — Стивън не ми прилича на човек, който ще повярва на някаква хлапачка, която спи с Джоуи. Снощи говорих с детектив Улф. Той смята, че си налетяла на крадец, който действал в района. Щял да ти донесе снимки за разпознаване.

— Все още нищо не мога да си спомня. Ужасно е! Постоянно имам чувството, че нещо ми се изпълзва. Сякаш съм държала в ръцете си нещо много важно, но съм го изгубила.

— Не се насиливай. Всичко само ще си дойде на мястото.

Веднага щом Елиът излезе, пристигна Гутман. В първия миг се почувствах поласкана, задето си е направил този труд, но се сетих, че живее на няколко преки от болницата. Сигурно е изскочил от колата на път за офиса. Той моментално се насади на стола до леглото.

— Реших, че най-добре ще е аз да ти съобщя, Кейт — изрече с гробовен глас като на прясно опечален.

— Какво има?

— Сутринта получих факс от Комитета по храните и медикаментите. Знаеш, че „Азор“ чакаше одобрението за новия препарат за шизофрения.

— Стивън каза, че било в кърпа вързано.

— Е, да, ама се е развързало. Един от членовете на комисията направил завой на сто и осемдесет градуса. Слухът е, че Айкел дърпа

конците. Проектът е абсолютно блокиран. Поискали са още две години клинични изпитания.

— По дяволите! — изсумтях аз и усетих как побеснявам.

Когато купуваш нещо, съществуват две възможности — да предложиш да платиш повече или да намалиш стойността на онова, за което наддаваш. Айкел бе направил второто и щом „АЗОР“ стане негова собственост, членът на комисията ще се изметне още веднъж и всичко ще се нареди. Как да не му се възхитиш на мръсника!

Елиът се появи отново, заедно с обяда.

— Махнете това — заповяда той на обърканата сестра и посочи таблата в ръцете й. — Тази пациентка е на специална диета.

Той затвори вратата с крак и сложи на масата до мен книжна кесия.

— Не знаеш ли, че болничната храна е вредна за здравето? Донесъл съм ти пилешки бульон от деликатесния магазин на Роджър Парк. Ще го оставим да изстине и ще го изпиеш със сламка.

— Благодаря ти — изчегърта гърлото ми.

— Нещо да си се сетила?

— Не. — Вече можеше да се каже, че говоря по-лесно. — Обаче имам отвратителното усещане, че ми е на върха на езика. Мислиш ли, че ще успееш да откриеш дрехите, с които съм била облечена, когато са ме докарали? Все ми се струва, че има някакво значение.

— Ще ги намеря — увери ме с чаровната си усмивка. — Затова сме ние детективите! Ще се върна преди да ти е изстинал бульонът.

Една от сестрите се появи с две хапчета в картонена чашка. Изсипах ги в шепата си и се направих, че ги изпивам. Държах главата ми да е свежа за Елиът.

Той се появи след двайсет минути с две големи найлонови торби с надпис „лични вещи“.

— Приготвили ги бяха за полицайте, но те още не са определи до тях, та реших да ги вземем за малко назаем.

Започна да изважда съдържанието им.

— Някои от нещата са в доста окаян вид — подхвърли деликатно, — май се е наложило да ги разрежат с ножица.

Черните ми обувки бяха спечени от кал, единият ток липсваше. Ослепително бялата ми блуза бе станала на кора от засъхналата кръв. Полата от синия костюм ма „Братя Брукс“ бе сякаш умишлено накълцана на ивици. Елиът размаха във въздуха копринения ми сутиен. Едната чашка бе ръждивочервена, другата — снежнобяла.

Веществените доказателства за онова, което ме бе сполетяло, зловещите следи от разигралия се екшън, чийто главен герой не помни нищо, бяха потресаващи. Последното, което Елиът измъкна от торбата, бе небесносиньото старо палто на сестра ми. Като го видях, паметта ми се размърда.

— Провери джобовете! — почти извиках от вълнение.

Елиът извади голям бежов плик, сгънат на две.

— Документите на „Азор“! — възкликах, щастлива, че мозъкът ми най-после проявяваше признания на живот. — Скрити бяха в стаята за гости, където е спяла Гретхен. Намерих ги точно преди да изляза да се разходя.

Елиът ги разлисти и по едно време се зачете по-внимателно.

— На единия има някаква бележка — обади се той.

— Покажи ми я — произнесох със затаен дъх. Помнех, че съм я чела и че беше нещо страшно важно, но нямах и понятие какво.

Той ми подаде заглавната страница на папката и за втори път пред очите ми бе неоспоримото доказателство, че някой е изпращал на Едгар Айкел конфиденциалните материали на „Азор“ и че Гретхен Азорини е знаела за това.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Не могат да ви заставят насила да лежите в болница. Ако не желаете да стоите повече там, ако сте пълнолетен и вменяем — не могат. Но правят всичко възможно да ви съсипят от бумащина. Докато се лутах из лабиринта на формулярите за доброволно напускане, пристигна Клодия. Отдавна бях престанала да чета какво подписвам. Усилието да надраскам името си с шина и на система ми стигаше. Всичките документи бяха все вариация на една и съща тема — алабала... болницата се освобождава от каквато и да било отговорност при евентуална смърт или инвалидизиране, вследствие от преждевременното ми и както ме увериха, безразсъдно отказване от техните грижи.

Мислех си, че докторите с нищо не можеш да ги стреснеш, но като ме видя, Клодия буквально се сащиса. Обаждането на Елиът Ейбълман сутринта и новината, че съм в болница и болезнено се нуждая от помощта ѝ, е било първият признак, че нещо не е наред. Изобщо не се е изненадала, че през последните няколко дни не сме се виждали. Графиците ни обикновено се разминаваха.

Обясних ѝ какво искам от нея, а тя стоеше в края на леглото ми и четеше картона. Щом свърших, Клодия го притисна до гърдите си по същия начин, както правеха и останалите лекари, които се бяха запознали със съдържанието му. Загрижено поклати глава.

— Не мисля, че е разумно да се местиш, Кейт.

— Аз пък не мисля, че е разумно да лежа така.

— Бихме могли да те прехвърлим в друго отделение, под чуждо име.

— Аз не искам да се крия от него. Искам да го възпра. Но от това легло няма начин да разбера кой е бил.

— Трябва да проумееш, че си получила наранявания, които застрашават живота ти. Опасността не иде само от трахеята, фрактурите или раните, макар че всички те поотделно са достатъчно сериозни. Засегнати са вътрешни органи, но до каква степен — мога

само да гадая. Утре следобед ти е определен час за скенер и тогава ще имаме по-ясна представа за състоянието на тъканите под тия синини. Съществува обаче реална опасност от вътрешни кръвоизливи, особено ако се движиш или напрягаш. Добре си помисли дали някакво споразумение заслужава подобна жертва.

— Клодия, тази история отдавна надхвърли границите на споразумението. Трябва да ми повярваш. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се.

Тя се зае да урежда транспорта и медицинската страна, а Елиът отиде да вземе Бет от „Челси Хол“. Бях изпълнена с лоши предчувствия за безопасността ѝ, като се има предвид, че ме нападнаха, когато бях облечена с нейното палто. Нищо чудно убиецът да е чакал Бет. Не бях в настроение за рискове.

Представлявахме странна и зловеща процесия, когато слязохме от линейката пред къщата на Антъни Азорини. Стария не го заусуква, щом го помолих за надежден подслон, нито ми задава въпроси. Дотук му бях благодарна.

Той живееше в един от старите квартали, в югозападния край на града — тихо местенце, което със зъби и нокти отблъскваше нашествието на гетото. Тук възрастните жени се разхождаха по булевард „Сисеро“ в черни рокли и влизаха от магазин в магазин с мрежи или кошници в ръце. На всеки ъгъл имаше фурна за хляб, а пред всяка трета къща — миниатюрни параклиси в прослава на Дева Мария.

Антъни Азорини всячески се бе постарал да узакони бизнеса на „Бако Индъстрiz“, но не бе напуснал стария дом. Този факт навеждаше на някои изводи за человека и за нещата, на които отдава значение.

Къщата му се намираше в дъното на безименна сляпа улица и бе облицована със същите жълти тухли, както и съседните, само че бе пет пъти по-голяма. Прозорците на фасадата бяха от оловно стъкло и образуваха цветни геометрични фигури. Заедно с просторната веранда, те са били викът на модата през двайсетте и трийсетте години, когато са се строели тези предградия. Страницното разположение на къщата спрямо улицата принуждаваше посетителите да стигнат до входа пеш, а от балкона на втория етаж ги следеше зоркият поглед на въоръжения

пазач. Антъни Азорини дойде при линейката, за да ни въведе лично вкъщи. Червената риза за голф и зелената плетена жилетка му придаваха абсурдно коледен вид. Не ми се стори изненадан от състоянието ми и не направи никакъв коментар. Може би също като генералите бе развил имунитет срещу жертвите от собствената му война.

Когато обаче Клодия се представи, той искрено се учуди, че такава дребна млада жена може да бъде доктор. Винаги съм изпитвала недоумение пред дълбоко вкоренените предразсъдъци на мъжете над една определена възраст. Но едновременно с това ги и съжалявах... Израснали са в свят на ограничения, където жените са майки, най-много учителки или медицински сестри, а мъжете си живеят безметежно с мисълта, че те командват парада. Колко мъчително трябва да е с настъпването на старостта да виждаш как спокойствието на старите порядки рухва и един ден момиченцето с оръфрано яке и маратонки пред прага на дома ти се оказва всъщност доктор Стайн.

Антъни Азорини ни поведе към къщата. Двама санитари ме носеха на носилка, а Клодия подтичваше угрижена зад нас с металната пръчка, на която бе прикрепена пластмасовата торба с разтвора за системата ми. Когато се заизкачвахме тромаво по витата махагонова стълба, започна неистово да ми се гади. Мокетът бе виненочервен, тапетите по стените изобразяваха макове в цвят на съсирана кръв. Над главите ни блестеше огромен старинен полилей от ковано желязо, намекващ за епохата на маврите в Испания. Моето замаяно от успокоителните съзнание се почувства като в картина на Гоя.

Това бе домът на стареца, омърсен с кръвта на твърде много хора, при когото се скрих от мъжа, омърсен с кръвта на внучката му.

Стаята ми бе със сводест таван и тънеше в мрак. Тежките завеси не пропускаха нито лъч от анемичната следобедна светлина. Мебелите бяха массивни, черни, с кръгли покривки от бяла дантела. Имаше строга тоалетка с потъмняло от времето огледало. Тапицерията на фтьойлитите бе от тъмнозелено сукно. Ако е имало креват в същия стил, бяха го изнесли и на негово място бе сглобено ново-новеничко модерно болнично легло, толкова ново, че доставчиците все още се навъртаха с документите.

До него ме очакваше млада частна медицинска сестра с безупречна бяла престишка, руса коса и калифорнийска усмивка.

Казваше се Пати и веднага се втурна да помага на санитарите да ме прехвърлят от носилката.

— Как си? — попита Клодия, докато сестрата се зае с кръвното ми.

— Отвратително — прошепнах най-откровено.

— Не забравяй чия беше идеята!

— Благодаря за съчувствието.

— Пак заповядай — отсече с безапелационен докторски тон Клодия. — Сега кажи ми как точно се чувстваш — ако по десетобалната система едно означава леко главоболие, а десет е най-смазващата болка, която можеш да си представиш.

— Седем. Седем и половина.

Клодия се намръщи.

— Ще увелича дозата на болкоуспокоителните. Пак ще се унесеш.

— Не! Не искам да заспивам. Трябва да се обадя на Черил да ми прати папките.

— Дръж се сериозно, Кейт! — избухна тя. — Самият факт, че те изнесохме от болницата надхвърля всички граници...

— Моля те, Клодия, какъв беше смисълът да напускам болницата, щом няма да мога да свърша нещо полезно?...

— Значи слушай, ще направим следния пазарлък. Ти ще ми обясниш какво искаш от Черил, аз ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа да изпрати куриера. През това време ще ти сложа успокоително с кратко действие. Докато пратката пристигне, ти отново ще си будна.

Съгласих се неохотно.

Клодия послушно записа инструкциите ми за Черил върху кочана с рецептите и смени банката за системата.

— Само недей да ми мърмориш! — сказа ми тя, преди да продължи с инструкциите към сестрата. — Че като нищо ще ме пратят да популяризират медицината от някое мазе в Аляска. А знаеш колко мразя студа...

Когато отворих очи, вече се свечеряваше. Някой бе дръпнал пътните завеси, скриващи прозорците и през дантелените пердeta надничаха кокалестите декемвийски пръсти на голите дървета.

Къщата бе притихнала и безмълвна. Със събуждането ми се върна и болката — познат и нежелан спътник през последните дни.

Пати влезе забързано в стаята и светна лампата.

— Доктор Стайн каза да ви оставя да поспите, но после да ви създам малко уют. Желаете ли да ви помогна да се измиете?

Успях само да кимна признателно.

Тя изми лицето ми с топла влажна кърпа, среса ми косата и я сплете на плитка. Отнякъде изнамири черен памучен панталон и голяма бяла тениска, която сцепи отстрани, за да мине през превързаната ми ръка. Освежена и облечена се почувствах значително по-добре.

— Докато си почивахте, се отби някакъв господин Ейбълман — докладва Пати. — Помоли да ви предам, че е уредил да остане при сестра ви в къщата на родителите ви и че всичко е наред. — Тя ми подаде един бял плик. — Остави и това писмо за вас.

Напънах се да си представя как Елиът е успял да убеди майка ми да го пусне при Бет. И с какво ли се занимаваше в момента? Омайва госпожа Мейсън? Обсъжда с Бет шофьора на баба Прескот? Играе карти и пие джин с баща ми? Умът ми не го побираше.

— Също така един куриер донесе пратка от офиса ви — продължи сестрата, — но честно казано, не мисля, че сте в състояние да работите каквото и да било.

— Ще ми отворите ли писмото от господин Ейбълман?

Тя сряза края с ножица и разгъна листа пред мен.

Елиът пишеше:

Един мой приятел провери телефонните обаждания в къщата на родителите ти през последната нощ, когато Гретхен е била там. Само едно съвпада по време с разговора с онзи мъж, представил се за баща ѝ. Номерът, от който е позвънил, е 465–0900.

Елиът се е сетил, че няма нужда да ми казва чий е този номер. Набирах го буквально всеки ден. Това бе централата в главния офис на „Азор“.

Все още стисках бележката от Елиът и се опитвах да разнищя новата информация, когато на прага застана Стивън.

— О, Кейт! — възклика ужасен и с две крачки прекоси стаята.
— Нямах представа, че си толкова зле! Гутман каза, че си се натъкнала на някакъв крадец в Лейк Форест... Не очаквах, че си пострадала така.

Той приближи един от фотьойлите до леглото. Погали ме по здравата буза с опакото на ръката, после с върха на пръстите си докосна устните ми. Отдавна се познавахме, но проявата на истинска нежност бе рядкост помежду ни.

Стивън се вгледа в очите ми и аз наистина се разчувствах. Листът в ръката ми обаче опорочи мига, тъй като се наложи да го скрия непохватно под одеялото, за да не го види.

На свой ред се взрях в лицето му. Изглеждаше болен. Очите му бяха хълтнали и около тях се бяха появили нови бръчки. Дори косата му, която по-рано падаше зад ушите гъста и черна, сега изглеждаше отъняла и примесена с бели нишки.

Имак се за еманципирана жена, но всъщност в живота си се бях обвързвала само с двама мъже. Единия общах от цялата си душа и той ми бе отвърнал със същото. Другия... Другият бе привлекателен вълк единак, с когото бяхме един от друг по-резервири.

— Какво има? — попита, втренчена в угроженото му лице.

— Знаеш ли — рече замислен и се облегна на фотьойла, — като те гледам сега, установявам колко много ми липсва лекарската професия. Грижата за хората. Усещането, че си необходим...

— Какво се е случило? — попита отново, разтревожена от поражението в гласа му.

— Управителният съвет е насрочил извънредно съвещание за девет часа довечера. Не са се допитвали до мен. Уведомиха ме в четири и половина с писмо. — Произнасяше думите бавно, сякаш всяка от тях бе тежък товар, който е трябвало да носи на огромно разстояние. — Опитах да се свържа с приятелите и да разбера какво става. Не открих никого, навсякъде оставил съобщения, но никой не се обади. Успях да хвана само Питър Чоу, явно не беше информирал жена си, че вече съм персона нон грата. — Гласът му преливаше от горчивина. — Каза ми, че управителният съвет възнамерявал да гласува да се продадем на Айкел. Поканили са и големите акционери. Щели да аргументират решението си и да го подложат на гласуване.

Айкел също щял да присъства, заедно с екипа си. След гласуването искат да седна с него, очи в очи и да изгответим споразумение за доброволно сливане.

— О, Стивън!...

Това бе всичко, което успях да изрека. Прозвуча като нещо средно между стон и вой. Имах чувството, че земното ускорение внезапно се е увеличило, изсмукало е въздуха от гърдите ми, и е запокитило спитеното ми тяло с все сила в земята.

— Явно са го планирали от няколко дни — продължи Стивън, — запазили са две зали за конференции в Университетския клуб. „Азор“ ще проведе срещата в едната, в другата ще чака Айкел с акулите си.

— Не могат да се предадат така! — възбунтувах се аз. — Крайният срок на офертата изтича след четирийсет и осем часа. Все още няма как да знаят какъв процент от акциите са обявени за продажба.

— Това няма значение. Очевидно разполагат с достатъчно гласове в управителния съвет. Боже мой, бесен съм! — избухна той и закрачи из стаята. — Ще ми се с голи ръце да го удуша тоя мръсник. Но, не, Айкел го разбирам, шибаннят управителен съвет ме предаде. Те какво си въобразяват? Знаеш ли какво ми заяви Питър Чоу? Този помияр Питър Чоу, който ако не бях аз, щеше все още да си гние в мизерната химическа лаборатория в мазето и да бъде едно мижаво асистентче без пукната пара в джоба. Този нещастник има наглостта да ми каже, че продажбата в момент била в интерес на компанията, докато не се е стигнало до други фалове като онзи с Комитета по храните и медикаментите. Те в управителния съвет смятали за свой дълг спрямо компанията да се споразумеят за доброволно сливане. Нищожество! Интересът на компанията... Глупости! Алчни копелдаци! Ще им се хем да отърват кожата, хем да натъпчат джобовете. Изобщо не им пука за дребните акционери или за репутацията ни. Питър иска да си купи къща в Аспен, а двете му дъщери са в колеж и сметките за обучение стават все по-дебели. Иска да си приbere парите и да остави моята компания в ръцете на човек, който няма да проумее действието и на половината от продуктите на „Азор“, дори и да му ги обясняват по картички.

Стивън сновеше напред-назад и се самонавиваше.

Не страдах от прекомерна чувствителност на тема ярост и псувни. Фирмените изкупувания въртят на шиш играчите, които иначе се гордеят със способността да владеят емоциите си. Но във всяка сделка, всяко от главните действащи лица се изпуска поне веднъж и обикновено това става в присъствието на адвоката му.

Човек трудно би могъл да обвинява Стивън. Начинът, по който Айкел възнамеряваше да му отнеме „Азор“ бе грозно оскърбление. Издевателство. Стивън бе създал „Азор“, стъпка по стъпка, решение след решение, риск подир риск, докато накрая благодарение на късмета, находчивостта и единия кураж, дребната фармацевтична компания на някакви ексцентрични изобретатели се превърна в мощна сила на международната бизнес аrena.

И сега това изступано пигмейче, самопровъзгласило се за финансов магнат, което не разбираше нито от наука, нито от изследователска работа, ще си възкачи краката на бюрото на Стивън. Ще си подпира голата глава и ще пафка дебелата пура, а жена му — бившата стюардеса Надин и нейният дизайнер ще замислят как да обновят интериора.

Такова беше моето ежедневие, но този път през месомелачката минаваше не мой клиент, а мой приятел и аз го наблюдавах как се бори с мисълта, че само след месец или два, или шест, в зависимост от хода на преговорите, които започваха тази вечер, в „Азор“ ще командва неговият враг. Той ще решава кои от най-внимателно подбираните сътрудници ще му се явяват при едно щракване с пръсти и кои ще обикалят офисите из центъра с автобиографията си под мишница.

А Стивън, който бе вложил цялото си сърце в „Азор“, ще се събуди и... И какво? Ще разгърне „Уолстрийт Джърнъл“, докато си пие сутрин кафето, за да провери как се движат акциите на „Азор“? Ще се пристрасти към голфа? Ще се разхожда из пустия апартамент и ще се пита какво, по дяволите, се е случило с живота му?...

Мисълта, че Стивън ще седне на една маса с този жалък дребосък, бе непоносима. Нещо по-лошо — това беше нечестно, несправедливо. Такова нещо не може да се случи в свят, в който все още важат законите на естествения подбор. Не, това нямаше да се случи. Аз нямаше да го позволя.

— Ще се борим с всички сили, Стивън! — обявих решително.

— И аз в първия момент реагирах по същия начин — отвърна спокойно Стивън, — но после осъзнах, че ако Айкел има нужните гласове в управителния съвет, не бих могъл да направя абсолютно нищо. Особено както отказват да разговарят с мен. И какъв нов довод мога да им изтъкна? Че Айкел е неспособен да ръководи компанията, че ще я плячкоса, ще я изсмуче и ще я захвърли, както направи с останалите фирми, които си купи... Толкова пъти съм го повтарял. Ако тогава не са ме послушали, защо ще ме послушат сега?

— Защото имам доказателство, че на Айкел не му е чиста работата.

— Аз им казах за факса. Не им се стори достатъчно убедително. При всяко изкупуване имало такова нещо — недоволните служители изпращали на акулата вътрешна информация...

— Но това не е всичко! — прекъснах го аз. — Гретхен е открила предателя и смятам, че е била убита, за да не го издаде. Мен не ме нападна крадец, това беше убиецът на Гретхен.

Стивън се втренчи ужасен в мен и кръвта се отдръпна от лицето ми.

— Знаеш ли кой е? Можеш ли да го докажеш?

— След четирийсет и осем часа вероятно ще мога. Все по-близо сме. Трябва ми съвсем мъничко време.

— Само че нямаме време, Кейт. Управителният съвет точно на това най-много се скъпи. Страх ги е, че Айкел ще им погоди още някой номер като този с Комитета по храните и медикаментите, стойността на „АЗор“ ще падне и той ще спечели още повече.

— Трябва да те послушат! Става дума само за незначителна отсрочка.

— Ще си помислят, че им се правя на интересен, за да задоволя самолюбието си. Разбираш ли, аз нямах и понятие, че довечера ще има заседание. Контролът вече не е в мои ръце.

— В такъв случай аз ще се срещна с тях.

— Какви ги говориш?! Ти и до клозета не можеш да отидеш! Погодре да направим следното: ще ми дадеш копия от доказателствата, които си събрала, а ние с Гутман ще изгответим пледоариета. Може пък да им изкрънкаме някакви си четирийсет и осем часа...

— Не. Аз ще го направя! — отсякох твърдо. Решението ми бе непоклатимо. — Ти виждал ли си по-красноречив аргумент от лицето

ми в момента? Ако им се домъкна в това състояние, не може да ми откажат поне да ме изслушат. Боже мой, за втори път отнасям боя заради „Азор“... Не ми отнемай възможността да извлека поне този незначителен дивидент!

Намирах се в задънена улица. През дванайсетдневната ми кариера като детектив стигнах до извода по какъв начин е била убита Гретхен и защо. Ала не се бях придвижила и на сантиметър по отношение самоличността на убиеца. Според Елиът, когато детективът е в задънена улица, връща се на изходна позиция — начин, мотив, възможност. Когато адвокатът е в задънена улица, той разравя папките. Черил ми беше изпратила цялата папка по случая „Азор“, както и документите, които намерих у Гретхен.

Гретхен бе крила пликове навсякъде. Сам по себе си този факт им придаваше огромно значение. Постарала се бе да ги скъта на тайно място. От кого се е пазела? Защо всички не са били под един и същ матрак? Дали е искала да бъде сигурна, че дори някой от тайниците ѝ да бъде разкрит, пак ще разполага с доказателства?... Защо след като е решила да се жени, не ги е махнала оттам? Дали те не са били застраховка, в случай че планът се провали? Или е сметнала, че дори и някой да ги види, те не представляват достатъчно сериозна улика?

Подредих в скута си цялото съдържание на пликовете. Като се изключеше списанието „Булка“ и снимката в рамка, всичко друго бе фирмени документи на „Азор“.

Започнах със списанието. Беше последния брой, което потвърждаваше версията, че решението да пристане на приятеля си е било взето скоро. Разлистих го бавно и внимателно да не би между страниците да има нещо. Оглеждах за бележки в полетата. Неколкократно прочетох обявата за порцеланови сервизи, тъй като страницата бе прегъната.

Нищо.

После взех снимката, която намерих в стаята й при Стивън. Беше изрязана от книжката с годишния отчет на „Азор“. Рамката беше от месинг и се разтваряше като книга. Сред вещите ѝ в общежитието имаше същата снимка в сребърна рамка. Защо в общежитието ще я излага на показ, а вкъщи я е държала под матрака? Защо, за бога, ще

му е на едно шестнайсетгодишно момиче да си пази за спомен директорите на някаква фармацевтична компания, да не говорим пък защо ще има две абсолютно еднакви снимки и то изрязани от книжката на годишния отчет.

Разглобих рамката с надеждата изпод нея да изпадне нещо. Единственото, което видях, бе парче бял картон.

Обезсърчена, се хванах отново за поверителните документи и ги разучих един по един. Всичките бяха конфиденциални и предвидени само за ограничен кръг служители. Всичките бяха от стратегическо значение за човек в положението на Айкел, който се опитва да лепне етикетче с цена на такава сложна и необозрима стока като фармацевтичната компания „Азор“.

Но ако имаше някаква връзка между тях, то тя ми убягваше. Не забелязвах логическа зависимост между финансовите отчети и предвиждания, меморандумите за корпоративната структура, мерките срещу изкупуването и докладите за хода на проектите по развитие и внедряване.

В този момент ми хрумна, че може би именно тяхната разнородност е важна. В компания от мащабите на „Азор“ само шепа хора имат достъп до информация извън рамките на техния конкретен отдел или проект. Само шепа хора могат да разполагат едновременно с финансови, правни и научноизследователски материали. Само шепа хора на върха.

Поразмишлявах известно време над това и после неохотно взех стенограмата от заседанието на управителния съвет. Видяното не ми хареса. Дотук предположенията ми се основаваха на тезата, че Гретхен е открила кой изпраща секретната информация на Айкел. Ами ако я е изпращала самата тя? Не е чак толкова немислимо, ако е искала да направи мръсно на Стивън, или ако приятелят ѝ е бил замесен по някакъв начин с Айкел. Знам какво ще каже Елиът. Предателство от такъв род е чудесен мотив за убийство.

Мъжът, който се е обадил на Гретхен и се е представил за баща ѝ, се е намирал в офиса на „Азор“. Онази неделя следобед в пет и шестнайсет управителният съвет се срещаше за първи път във връзка с офертата на Айкел. Както при всяко друго събрание на директорите, присъстввал е съдебен стенограф.

Както обикновено, стенограмата е пристигнала на бюрото на Черил няколко дни по-късно. По принцип Черил оставяше стенограмите да си лежат кратко в дъното на чекмеджето, под всички останали папки на „Азор“. Непосредствено преди следващото събрание се сещаше за тях и се впускаше да ги резюмира в протокол от една-две страници, който после се представяше на управителния съвет, одобряваше и прилагаше към архива от заседанията. За щастие сетила се беше да ми прати сега и нея.

Фактът, че мъжът се е обадил в къщата на родителите ми от офиса на „Азор“, много ме глаждеше, но от него не можеше да се изведи никакво заключение. Повече от ясно бе, че именно в тази неделя офисът е бил пълен с народ — машинописки, секретарки, сътрудници, цяла армия служители е стояла отвън в пълна бойна готовност, в случай че Стивън, някой от директорите или банкерите се нуждаят от помощта им. Сигурно и Гутман се е примъкнал да подържи за няколко секунди ръката на Стивън. Всички те са могели по всяко време да се измъкнат от офиса и да отскочат да се обадят от автомат. Стивън е бил един от малкото, които е трябвало да обяснят излизането си от заседателната зала и да звъннат от офиса.

В стенограмата обаче часовете на изказванията не бяха отбелязани. Според началото и края се опитах да изчисля коя част от нея описваше времето около пет следобед. Уви, според преценките ми това представляваха осем-девет страници от стенограмата. През този период от стаята бяха излизали не по-малко от четири души и то само за минута: Стивън отишъл да провери дали Ричард Хумански е получил от счетоводния отдел предвижданията за продажбите, Питър Чоу отскочил до тоалетната, Тъкър Суйт се сетил, че си е забравил очилата в джоба на палтото, а доктор Карл Суенсен трябвало да звънне в болницата, защото го повикали по пейджъра.

Оставил стенограмата и пак взех снимката на директорите. Не ми даваше мира. Поставяше толкова много въпросителни, а бях сигурна, че всъщност именно тя бе разковничето.

Отворих я и се втренчих в нея.

Седях си така в болничното легло в къщата на Антъни Азорини и изучавах лицето на моя стар приятел и клиент Стивън. Останах загледана в него, докато стана време да тръгвам за срещата с неговите противници.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

По пътя дотам почти припаднах. Не бях позволила дори да се издума за успокоително, сега повече от всеки друг път имах нужда от хладен разсъдък, ала болката буквально ме остави без дъх. Когато се отпуснах на задната седалка в колата, цяла се тресях, а фланелката бе залепнала на гърба ми от студена пот.

Сребристото бентли на Антъни Азорини плавно потегли. Стъклата бяха матови и блиндираны, а шофьорът сигурно можеше да спре с врата си влак. На другата седалка от естествена кожа бащата на Стивън бе вперил мрачния си поглед право напред. Имах чувството, че орловият му профил е издялан от камък. Хубавичката русокоса сестра се настани до шофьора, което май доста му се хареса.

Булевард „Дан Райън“ ни отведе сред плетеницата от магистрали, опасващи града. Чикаго изникна пред очите ни внезапно, като гигантски нащърбен диамант, инкрустиран в черната нощ. Този град винаги успяваше да ме разчуства, особено когато бе окъпан в светлина.

Придвижвахме се гладко и безшумно покрай тъмните магазини в западната част на центъра Луп. Скитниците тършуваха из кофите за боклук или кротко се гушеха по входовете, почти невидими. Уличните лампи блестяха в коледна украса. Накрая минахме под издигнатите във въздуха жп релси и бавно спряхме до тъмнозеления навес на Университетския клуб.

Шофьорът отвори вратата на Антъни Азорини и зимата нахлу вътре яростна и пронизваща. Сигурно точно от такъв чикагски мраз е дошъл изразът, че студът хапе. Намирахме се в онази част на Луп, където се помещават офисите и съответно рядко се среща ресторант, който да сервира вечеря, а магазините затварят не по-късно от шест. Дългият една миля пищен нощен цирк, наречен Ръш стрийт бе едва на някакви си пет долара път с такси, но в делничен ден като днешния, когато симфоничният оркестър нямаше концерт и театър „Шуберт“

тънеше в мрак, човек като нищо можеше да си помисли, че се намира на обратната страна на луната.

Пати и шофьорът разгънаха взетата под наем инвалидна количка и под съкрушителния поглед на изпития портиер двамата внимателно ме положиха в нея. Въртящата се врата бе още едно препятствие и усетих, че дълбоките джобове на проядената от молци униформа с кадифена яка понатежаха и портиерът измъкна ключа за другата врата. Сетих се, че съм само на четири преки от офиса; струваше ми се цяла вечност откак не бях стъпвала там.

Фоайето с махагоновата ламперия и паркет от тъмен дъб си бе същото както винаги — тихо и сумрачно. От детството ми, когато баща ми ме водеше тук за обяд с дядо Коледа, нищо не се бе променило.

Аз членувах в няколко клуба, но в повечето изобщо не стъпвах. Посещавах само Университетския, защото независимо от арките на вратите и портретите на скръбни старци по стените, той не бе за богоизбрани. Всеки завършил колеж и готов да плаща скромната такса можеше да стане член. Това също бе и един от първите клубове в града, започнал да приема в редиците си и жени, без да гледа на тях с откровено отвращение. И макар да се акцентираше предимно върху факта, че е бизнес клуб за официални делови обеди и че в читалнята възрастните господа пиеха шери и обсъждаха пресата, игрищата за скучош бяха четиринайсет и човек винаги можеше да е сигурен, че ще има свободен коридор в басейна.

До асансьорите се издигаше гъста елха, която бе изпълнила градския въздух с боров дъх. На колоната между тях бе поставена витринка с напечатан график за събитията през декември, включващ обед с дядо Коледа и коледни песнопения. Имаше и съобщение, че господин Сайръс Рок е пропуснал да си плати вноските за два месеца и според правилника на Университетския клуб, членството му се прекратява. Весела Коледа, господин Рок.

Университетският клуб бе идеално място за тайна среща на високо равнище. Освен по обед, тук бе съвсем пусто и въпреки че имаше няколко стаи за престиване, никой от малцината гости не е споменавал да е срещал жива душа след пет часа. Веднъж бях направила резервация на едни мои клиенти и те после ме обвиниха, че съм им уредила престой в мортгата.

Антьни Азорини натисна копчето със стрелка нагоре и ние мълчаливо зачакахме асансьора. Когато звънеца оповести пристигането му, Пати завъртя количката и ме вкара на заден ход. Лъскавите алюминииеви врати се плъзнаха безшумно пред мен и аз чак сега имах възможност да се огледам.

Картината бе далеч по-ужасяваща, отколкото си представях. Лявата ми страна с двайсет и деветте шева бе жестоко подута. Приличах на кривунделест синьо-черен пъпеш с коса. Изпълних се с надежда, че поне имам шанс да произведа нужния ефект върху членовете на управителния съвет.

Асансьорът ни стовари на четиринайсетия етаж. Антьни Азорини задържа вратата, а Пати започна да се бори с количката, която се бе заклещила в прагчето. Точно в този момент другият асансьор звънна и от него се изсипа цяла тумба народ. Пати най-после успя да ме изтика навън и едва не ме бълсна в Едгар Айкл.

Аз подскочих, все едно видях мъртвец.

От обявяването на корпоративната война, Айкл бе фокусът на нашата омраза и яростен хъс за победа, но в същото време той се бе превърнал в някаква фикция. Почувствах се съвършено неподготвена за среща с него лице — гърлото ми се сви конвулсивно и дланите ми се изпотиха.

Той килна глава на една страна и ме разгледа, като въртеше пурата в устата си с палеца и показалеца.

— Какво се е случило? — изтърси най-накрая. — Стивън Азорини и вас ливи наби?

Преди да отвърна, той издаде някакъв звук, наподобяващ гърлен смях, завъртя се на пети и се отправи към заседателната зала в дъното на коридора. Антьни Азорини ни поведе в обратната посока.

Ричард Хумански и Джон Гутман ни чакаха прави пред двойната дъбова врата. Ричард сякаш се бе смалил, като че изсмукан от смъртоносна болест. Той отвори на Стария и отстъпи настрани, за да влезе. Чух гласа на Стивън — мощен и гневен, но Ричард хлопна вратата и ми препреши пътя.

— Ти трябва да изчакаш тук, Кейт — каза той.

— Какво става?

— Точно това щях да те питам — изръмжа Гутман. — Какво, по дяволите, си въобразяваш, че ще постигнеш с тия циркаджийски

номера? И то без да се допиташ до мен!...

— Надявам се да накарам управителния съвет да отложи преговорите с Айкел — отвърнах с равен глас, все едно че въпросът не бе риторичен.

— В такъв случай ще ти кажа, че си играеш с огъня, но аз няма да ти служа за пожарогасител.

От асансьора в далечината слезе нова група от хората на Айкел. Явно се готвеше пленарно заседание.

— Те дори няма да те пуснат вътре — заяви с всезнаещия си тон Гутман. — Стивън и Брайън от половин час приказват. Работата не отива на добре.

Нито имах сили, нито желание да поддържам разговора, така че просто си стояхме и чакахме. Приглушеното осветление и тъмната ламперия в коридора ми действаха потискащо. От време на време в напрегнатата тишина се извисяваше глас, но тежката врата погълщаше думите. На няколко пъти от заседателната зала в другия край се чу далечен смях. Отборът на Айкел предвкусваше победата.

Най-накрая Стивън излезе. Беше само по риза и под мишниците му се бяха образували два мокри полумесеца. Лицето му бе мрачно и непроницаемо.

— Не желаят да те изслушат — каза ми той. — Според тях, само си придаваме важност, за да спасим достойнството ми. Смятат, че си дошла тук от лични съображения. Не им пука кое е справедливо и кое не, какво се е случило или какво е щяло да се случи. Иска им се вече да приключат с тази история.

Изглеждаше отчаян и отвратен. Аз обаче не бях на себе си от ярост. Не се бях домъкнала от другия край на града, за да ме върнат на вратата. Готова бях да използвам абсолютно всички средства и нищо не можеше да ме спре.

— Извикай за малко Тъкър — казах на Стивън.

След минута кръстникът ми се появи. Лицето му бе изопнато, ръцете му бяха натикани дълбоко в джобовете. Играта бе загрубяла, а той бе само по елегантните финтове. Сякаш го бяха домъкнали насила.

— Кейт, моля ти се, не ме замесвай в това! — удари го на молба той. — Краят си е край. Няма смисъл. Би било... недостойно. Не позволявай чувствата ти към Стивън да замъглят разума.

— Искам едно да им кажеш на твойте приятелчета вътре, Тъкър — произнесох жлъчно. — Подготвила съм им адски интересна история. Биха могли да я чуят първи, а биха могли и да я прочетат в „Хералд Трибюн“ утре сутринта. Хич не ми дреме кое ще предпочетат. Тяхна си работа.

Три минути по-късно вратите зейнаха пред мен и Стивън махна на сестрата да ме вкара вътре.

Лъскавата заседателна маса бе заобиколена от навъсени лица. От едната страна седяха акционерите, повечето учени и съратници на Стивън, пред които той бе открил нови хоризонти и които бе възнаградил пребогато. Сега те седяха като провинили се калпазани и се озъртаха неспокойно под безжалостния поглед на своя възпитател. Умишлено или не, той бе пуснал в употреба цялото си излъчване, за да притисне до стената именно тези, на които най-безрезервно бе вярвал. Да се каже, че атмосферата бе напрегната, би било направо лъжа.

Антьни Азорини разбира се също седеше на масата, както и Джеф Басман от отдела за попечителски фондове на „Калахан Рос“, явно за да представлява собствеността на Гретхен Азорини. Естествено и Джоуи бе тук. Усетих, че Вито ми липсва.

Срещу тях се бяха разположили членовете на управителния съвет. Стивън седеше най-близо до мен, отдясно, после следваха Дик Портър, Карл Суенсен, Питър Чоу, физикът Ейдриън Каулинг, банкерът Юджин Уолдмън и най-накрая Тъкър Суйт.

Прав, начало на масата, стоеше Брайън Гулд и обясняваше нещо, но аз не му обърнах внимание. Интересуваха ме директорите. Внезапно ме осени мисълта, че са се подредили точно като на снимката от годишния отчет.

Снимката!

За миг всичко замръзна — дишането ми, гласът на Брайън Гулд, дори пулсиращата болка на тялото ми. Изведнъж проумях защо Гретхен така ревностно е пазела снимката с техните образи. Искала е да има за спомен само един от тях, единствено той е бил важен за нея. Останалите са служели за камуфлаж.

Приземих се отново в стаята и се върнах в действителността. Стивън ме докосваше по рамото, за да ми подскаже да започвам.

Нямах представа как да действам. Стиснах го за ръката.

— Каквото и да стане, подкрепи ме! — прошепнах настойчиво и обходих с очи лицата около масата. Погледите на всички бяха устремени в мен. Косъмчетата на врата ми щръкнаха перпендикулярно.

Яростта е превъзходна упойка. Страхът също. Това е единственото обяснение, което мога да дам за силата, обладала ме в тази секунда.

— Уверена съм, Стивън ви е съобщил по каква причина напуснах болницата, въпреки строгата забрана на лекарите и дойдох тук, за да говоря пред вас. Не възнамерявам да ви агитирам срещу сделката с Едгар Айкел. Не възнамерявам да ви изнасям лекция по корпоративни финанси. Дойдох тук, за да ви помоля само за едно — малко време... Имам всички основания да твърдя, че Едгар Айкел е купувал доверителна информация за „Азор“ и я е използвал противозаконно за целите на изкупуването. Доближавах се твърде близо до човека, предоставящ тази информация и този човек се опита да ме убие.

— Всичко това е много интересно, госпожице Милхоланд. — Дик Портър смутено се покашля. — Не бих желал да сметнете въпроса ми за проява на недостатъчно съчувствие към вашето страдание, но господин Суийт ни уведоми, че сте била нападната от крадец. Какви са вашите аргументи да смятате противното, освен дълбокото ви желание вашият приятел да остане президент и изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Азор“?

— Гретхен Азорини е открила кой изпраща информацията на Айкел. Тя беше убита, за да й бъде затворена устата. Щом аз обявих, че се доближавам до истината, предателят направи опит да затвори и моята.

— Чували сме истории за адвокати, готови на всевъзможни жертви в името на клиентите си, но този спектакъл надхвърля и най-болното въображение — заяви Портър с нещо средно между съжаление и погнуса. — Ние всички си даваме сметка за вашето здравословно състояние и оценяваме лоялността ви към доктор Азорини, но откровено казано, историята ви е трудна за вярване. Господин председател, предлагам управителният съвет да пристъпи към гласуване на доброволното сливане с Едгар Айкел и да обяви незабавно начало на преговорите.

Стивън ме погледна.

— Чакайте! — извиках умолително. — Доказателствата ми може и да не са достатъчни за господин Портър, но вестникарите ще наддават за тази моя история и всички ще затънете до ушите в кал.

— Не смятам, че управителният съвет трябва да търпи подобни заплахи — обади се възмутен Тъкър Суйт.

— Имам само една молба. Да гласувате отсрочка. Ако мнозинството е убедено, че нямаете нужда от нея, на минутата ще извикаме Едгар Айкел и преговорите ще започнат. Но моля ви, поне го подложете на гласуване!

Стивън се изправи и предложи да се гласува отсрочка, после впи яростен поглед в Питър Чоу, докато накрая той послушно стана и го подкрепи.

— Няма нужда акционерите да напускат залата — продължих аз.

— Ще го направим писмено. Ричард, раздай на всички директори по един бял лист. Господа, ще ви помоля да напишете дали сте съгласни с предложението на доктор Азорини преговорите с Едгар Айкел да бъдат отложени с четирийсет и осем часа. Отдолу сложете името си и сгънете листа на половина. Ние с Джон Гутман, като външни лица, ще преброим гласовете и ще обявим решението.

Ричард измъкна тесте листове и обиколи директорите. Гутман ме изпепеляваше мислено, бесен, че съм го изместила на заден план. За миг погледите ни с Антъни Азорини се срещнаха. Голямата ръка с разкривени пръсти подпираше главата му, а в пронизващите орлови очи играеше едва забележимо весело пламъче.

Директорите надраскаха набързо мнението си и сгънаха листовете. Тъкър Суйт пълзна своя към седящия до него, той го подаде нататък и така веригата донесе пред мен седем бюлетини. Въздухът пращаше от напрежение.

С Гутман се оттеглихме в ъгъла, разгънахме листовете и ги пребраохме два пъти.

Резултатът бе пет на два срещу отлагането на преговорите. Дори Тъкър Суйт бе гласувал против. Стиснах неговия лист в ръка.

— Мълчи! — изсъсках на Гутман. — Не казвай нищо, само иди да викнеш Айкел.

— Кейт, според мен ти...

— Отивай! — изкомандвах аз.

Седяхме в пълно мълчание. Никой не ме поглеждаше. Айкел влезе триумфиращо. Забелязах как всички около масата трепнаха. Те може и да са искали Стивън да застане очи в очи с противника си, но никой не е възнамерявал да присъства на тази сцена. Айкел се беше надул, както правят ниските хора, когато са изпълнени със самодоволство. Стивън не се постара да скрие отвращението си. Гутман посочи на Айкел стола срещу Стивън.

— С пет на два гласа управителният съвет на „Азор“ отхвърли предложението за отлагане на преговорите — оповестих аз и Айкел се изпъчи още повече. — Но преди да пристъпим към преговорите, ще ви помоля само за още една минутка.

Гутман едва не ме уби с поглед. Обърнах му гръб.

— Господа, считам за необходимо да споделя с вас, че още от първия момент предложението на Едгар Айкел за закупуване на „Азор“ ме притесни. Имаше нещо съмнително. Първо, голяма част от акциите са в ръцете на хора, за които се очаква, че ще изпитват лоялност към Стивън Азорини и то на лична основа. — Огледах овчите физиономии около масата и продължих: — Второ, „Азор“ е високотехнологична, силно специализирана фармацевтична компания. Колкото и господин Айкел да повтаря, че няма да му е чак толкова трудно да наеме хора с квалификацията на доктор Азорини, през цялото време ми се струваше подозрително как от всички компании по света, господин Айкел е изbral именно тази, която далеч надхвърля неговия опит и познания.

Айкел не хареса думите ми, но не каза нищо.

Фиксирах с поглед един по един директорите. Най-после бях приковала вниманието им.

— Свърши твоята, приятел! — неочеквано избълвах с нескрита омраза по посока на Айкел. — Ще бъде истински късмет, ако ти позволят да продаваш дори и гърнета за ауспух... — Обърнах се отново към директорите: — Интересът на Едгар Айкел към „Азор“ би могъл да се обясни единствено с факта, че от самото начало всичко е било нагласено. Дори и идеята не е била негова. Пуснали са му въдица, която той не е имал сили да не налага.

— Не смятам, че съм длъжен да слушам това! — избоботи той.

— Бих желала да ви покажа нещо — продължих, без да го слушам и махнах на Пати да ми донесе куфарчето. Извадих отвътре

листа с безименното послание към Айкел в горния ляв ъгъл и го вдигнах във въздуха. — Това е формулярът на „АЗОР“ образец „Тринайсет-Де“, подгответ за Комисията по ценните книжа и борсите, той е един от множеството поверителни документи, изпратени на Едгар Айкел далеч преди обявяването на предложението за изкупуване. Внимателно разгледайте почерка и го сравнете с този тук.

Сложих на масата формуляра, а до него — импровизираната бюлетина на Тъкър Суйт. Нямаше съмнение, че ръката е била една и съща.

— Може и да го е написал, но не означава, че го е изпратил! — избухна Айкел. — Няма как да докажете никакви злоупотреби от моя страна!

— Вярно е. Дори и след като графологичната експертиза потвърди идентичността на почерците, доказателство, че документите са били изпратени, не съществува. Уверена съм обаче, че щом Комисията започне да търси връзка, бързо ще я намери. Невъобразимо трудно е да се прикрият финансови трансакции от мащабите, за които става дума тук. А обзалагам се, че и вие дори не сте се постарали да заличите следите. Нито за миг не сте предполагали, че някой може да тръгне да се рови. На кого ще му хрумне, че Тъкър Суйт ще продава компанията, която ръководи.

— Кейт, мила, ти не си добре със здравето — обади се с кротък глас Тъкър, — преживяла си душевна и физическа травма. Нямаш представа какво говориш. Спри, преди да си се изложила още повече.

— Вече не можеш да ме спреш, Тъкър! — срязах го свирепо. Настървението се надигаше в мен като атомна гъба. — Трябваше да ме спреш, когато бях в ръцете ти. Трябваше да ми видиш сметката, както направи с Гретхен. Сигурно ти е било мъчно, докато си я убивал. Все пак искрено си я харесвал. Открай време харесваш малки момиченца, нали, Тъкър? Повече те привличат само парите. Многото пари. Толкова да обичаш лукса! Сигурно само членството в клубовете ти струва цяло състояние. Уви, парите са на Юнис! Колко ли ти е унизително да трябва да ходиш при твоята кобила и да й напомняш за издръжката, после да отчиташ всеки цент. Колко ли си се мъчил, за да прикриваш похожденията си?... Затова се е наложило да се вдигаш чак до мизерната вила на Джоуи в Манеток, Уисконсин — толкова да е неуютно там, ама нали Юнис си завира големия нос във всяка

сметка... Продажбата на „Азор“ е била твоят път към свободата. Сигурно добре си се спазарил с Айкел, за да оправдаеш риска, но пък и Айкел ще даде мило и драго да добави „Азор“ към своята империя. Ако си имаш фармацевтична компания, няма да шушукат зад гърба му, докато обядват с него в Йейлския или в Харвардския клуб, нали така? Той ще плати и майка си и баща си, за да сложи край на тия подигравки. Но когато Гретхен е научила, целият план е бил поставен на карта, нали? Изложила те е и на голяма опасност. Ако бъдеш разобличен, това ще е краят. Дори и да не се разбере, че сте любовници, веднъж името ти да бъде въвлечено в скандал с мошеник от рода на Айкел и вече няма да си добре дошъл в любимите ти клубчета. Не, богоизбраните не гледат с добро око на финансовите мащабации, особено на незаконните. Нямал си избор, трябвало е да спреш Гретхен. И така, казваш й, че правиш всичко това заради нея. За да се отървеш от Юнис, са ти нужни пари. Положително не е било особено трудно да я убедиш. Ти умееш да убеждаваш. Вероятно всички прельстители на деца го умеят. Останалото е било лесно. Диабетът ѝ я е правел отчайващо уязвима. Не се е налагало да се стига до насилие и цапотии. Не се е налагало да се боричкате, както с мен по брега на езерото. Всеки ден животът ѝ се е крепял на крехкото равновесие между инсулина и храната. От теб се е искало само да нарушиш баланса и тя буквально ще си умре сама. Но ти си искал да бъдеш сигурен, че тя ще се съгласи да дойде в Уисконсин. След като е научила за играта ти с Айкел, отношенията ви доста са се усложнили. Съвестта е почнала да я гризе. Раздвоявала се е между любовта към теб и отговорността пред семейството. Идеята за сватбата е била съвсем на място. Когато назрява моментът обаче се появяват разни пречки. Заседанието на управителния съвет закъснява заради лошото време на Ла Гуардия и ти си принуден да ѝ се обадиш в последната секунда и да ѝ кажеш да се качи на колата и да те чака направо там. Обаждането ти в къщата на родителите ми от офиса на „Азор“ е регистрирано в телефонната компания, а стенограмата на заседанието показва, че точно през това време ти си излязъл за малко. Двете коли също са проблем. Паркирате джипа на Гретхен пред супермаркета. На следващата сутрин ти си отишъл и си оставил ключовете на арматурното табло. Уви, никой не си го е харесал. Какъв малшанс! Ако го нямаше джипът, шерифът така и нямаше да свърже някакво

изчезнало момиче от Чикаго с трупа, намерен край черния път около Манеток. Е, естествено, не си предполагал също, че на сцената ще се появя аз. Миналата седмица за малко не си получил инфаркт, когато пристигнах в офиса и заявих, че знам за изтичането на информацията и че всеки миг ще открия предателя. Изпаднал си в паника. Трябвало е да действаш. Знаеше, че вечерта ще ходя при родителите си. Чу телефонния ни разговор. Дори имаше наглостта да предложиш да ме закараши. Щеше да бъде толкова лесно... После, докато си ме чакал в тъмното, сигурно едва не си се побъркал от отчаяние. Но когато си ме видял на стълбите към плажа, не си знаел как да благодариш на късмета си. Лошото е, че не си свърши работата докрай, а? Какво, помисли, че вече съм умряла или кучето те изплаши?

— Нищо не можеш да докажеш! — възрази сподавено той. — Полицията твърди, че е бил крадец. Гутман каза, че имаш амнезия.

— Паметта ми се възвръща, представи си... Но ти имаш право. Не разполагам с доказателства за съда. Все още не. Но какво ще стане като сравнят твоето ДНК с това на спермата, открита в тялото на Гретхен Азорини, с космите в леглото и с кръвта по дрехите, с които бях облечена аз в нощта, когато пожела да ме убиеш.

— Нямам намерение да слушам това! — изсъска Тъкър и се изправи.

Антъни Азорини кимна към Джоуи, който на секундата се озова зад гърба му, хвана го за раменете и го натисна обратно върху стола.

— Покажи ми ръката си, Тъкър — казах аз.

— Нищо няма да ти показвам! — солна ми се той. — Утре сутринта ще говориш с адвокатите ми.

Джоуи го сграбчи за косата и удари главата му в масата. Чу се ужасяващ глух звън, от носа на Тъкър рука кръв и върху огледалната политура се оформи гъста локвичка. Стивън изтича до тях. Джоуи ловко изви ръката на Тъкър назад, а той измъкна другата му ръка от джоба и бавно разви превръзката. После вдигна китката му във въздуха и я завъртя да я видят всички. Кожата бе червена, подута и разкъсана. Ясно се забелязваше полукръг, очертан от зъби. Моите зъби.

Изведнъж Тъкър скочи с всичка сила, отскубна се, бълсна Джоуи и Стивън на земята и хукна към вратата, а докато те се изправяха, за да го подгонят, ние седяхме и зяпахме като идиоти пред телевизора.

— Няма смисъл — каза тихо Антъни Азорини и се изправи. — Къде може да избяга?

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Свестих се в болницата. Елиът седеше на стола до мен, качил крака върху ръба на леглото ми. Пиеше кафе и четеше вестник. Запитах се дали все още му плащам на час.

— Защо съм тук? — обадих се аз. Всъщност, чувствах се прекалено добре в сравнение с последния път, когато отворих очи в болнично легло.

— По време на събранието си спукала кръвоносен съд. Клодия казва, че пак си била на косъм. Напомпали са те с антикоагуланти. Изгуби още един ден, но ще се оправиш.

— Ти през цялото време ли беше тук?

— Не, аз застъпих през деня. Стивън Азорини изкара нощната смяна. Не искаше да тръгва, но от офиса не го оставиха на мира. Успокоих го, че добре ще се грижа за теб. Ще дойде пак следобед. Спаси му кожата, ей! Ако не беше ти, сега щеше да си търси работа и той много добре го знае.

— Бях му задължена.

— Имаше и други посетители. Сестра ти се отби. Поговорихме си надълго и нашироко. Тя не е толкова побъркана, колкото я мислят всички. Просто трябва да се махне от шантавото ви семейство.

— Благодаря за съвета, доктор Фройд.

— Пак заповядай. Клодия също дойде на два пъти. И Гутман не спира да звъни. Да ти кажа, не знам как го търпиш тоя. — Той стъна вестника и се размърда. — Аз най-любезно му обяснявам, че за съжаление не мога да те извикам, тъй като си в безсъзнание, а той ми крясва, все едно че аз съм виновен. Отвратителен тип!

— Този отвратителен тип си изкарва по петстотин долара на час.

— На мен ще трябва да ми дават много повече, за да се държа така. — Лицето му се разтегна в поредната блъскава усмивка. — Как си, всъщност?

— Не чак толкова зле. Все още ли изглеждам ужасно?

— Определено. Може би трябва да ми дадеш някоя снимка, за да знам какво представляваш, когато не си бита. Склонна ли си да чуеш някоя и друга новина?

— Добра или лоша?

— Зависи.

— Казвай.

Елиът ми подаде сгънатия надве вестник. На първата страница на градските новини имаше снимка на мерцедес. Прозорецът от страната на шофьора бе прорязан от паяжина, завършваща в дупка от куршум. Зад него се виждаше силуета на мъж, забил глава във волана. Заглавието беше: „Милионер убит“. Нямаше нужда да чета статията.

— Кога са го докопали?

— Около час след като напуснал Университетския клуб. Пише, че багажникът бил пълен с куфари, движел се по „Дан Райън“ към летището. Много чисто изпълнение. Професионално. Членовете на фамилията Азорини сигурно са били на километри разстояние, може би на църква...

Замислих се за моя кръстник, за мъжа, правил секс с шестнайсетгодишната си любовница няколко минути преди да я убие, за человека, който ме заряза в локва кръв на плажа, където заедно пускахме хвърчила.

— Та как се чувстваш? — попита след малко Елиът.

— Гладна — отвърнах, след кратко размишление.

— Какво ти се яде? Ще поръчам по телефона.

— Маринован бифтек върху канапе от ръжен хляб, зелена салата „Колело“ с майонезен сос с чили и кисели краставички.

— Шегуваш се!

— Никога не се шегувам, когато става дума за храна. Особено, ако съм гладна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.